

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

聶
十
郎

คุณหนู
ลวงใจ

Jamsai

ทดลองอ่าน

ชุด คุณชายตูลงัน

6

อวี้ดิง 于晴 เขียน
ปุยมะข แปล

ฟากฟ้ารัก

คือทุกสิ่งที่มีชีวิตจิตใจด้วยกัน

ใบหน้างามแฉล้มเช่นนี้...จะว่าเป็นชายก็ใช่ เป็นหญิงก็ใช่อีก
เนี่ยสื่อเออร์ความคิดเตลิด เหตุใดเขาจึงไม่เคยคาดคิด ทั้งที่ตนเชี่ยวชาญการแปลงโฉม และ
ช่างสังเกตรูปร่างหน้าตาผู้คน

"ถึงจ้อ ข้ารู้ว่าถามเช่นนั้นอาจเสียมารยาท แต่...เจ้าเป็นบุรุษใช่หรือไม่" ชายหนุ่มตัวสั้นอย่าง
ไม่อาจห้าม

"ข้าเป็น...สตรี"

เนี่ยสื่อเออร์!ได้ยินเช่นนั้นก็ส่งเสียงร้อง เอามือกุมหัว ล่าถอยไปสามก้าว แล้วเริ่มโวยวาย
ตามประสา

"ตายแน่! ข้าตายแน่ๆ ข้าโดนหลอก! เจ้านี้เป็นสตรี อย่างนี้ข้าก็ต้องรับผิดชอบเจ้าล่ะสิ"
ภาพต่างๆ ฉายขึ้นมาในสมอง ทั้งตอนที่เบียดร่างเข้าหากันในบ้านพี่จ้าว ตอนที่เอามือตบอกรับนราบ
ของซีเหมินถึงในบ้านสกุลกง "สวรรค์! เมื่อครู่ข้ายังแอบเห็นแขนนางโดยไม่ตั้งใจด้วยนะ จบเห! ข้าคง
ต้องแต่งภรรยาแน่แล้ว ข้าไม่อยากมีภรรยานี้না สวรรค์! ท่านไม่อยากเห็นข้ามีความสุขหรืออย่างไร
ถึงได้ขุดหลุมพรางให้ข้ากระโจนลงมาเช่นนี้ ข้ายังไม่อยากมีภรรยานะ!"

"ข้า...ก็ไม่อยากออกเรือนเช่นกัน"

เนี่ยสื่อเออร์หยุดโวยทันที หันหน้ามาซ้ำๆ แล้วเอ่ยถามอย่างระแวงระวัง "ถึงจ้อ...ไม่สิ เมื่อนาง
ซีเหมิน เมื่อครู่เจ้าว่ากระไรนะ"

มากกว่ารัก

คุณหนูลวงใจ ชุต คุณชายสกุลาเนี่ย

อวี๋ฉิง เชียน ปุ๋ยเมฆ แปล

聶十郎 于晴 (Yu Ching) 著

Copyright © Wondersun Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2541-3

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 199 บาท

พิมพ์

กระดาษพิมพ์

ห้องโถงสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'คุณหนูหลงใจ' ถือเป็นเล่มสุดท้ายในชุดคุณชายสกุลเนี้ยที่สนุก ตลกและมีเอกลักษณ์ความเป็นผลงานของท่านอวิ้งอย่างชัดเจนอีกเล่มหนึ่งที่เดียวค่ะ โดยในชุดนี้มีทั้งสิ้น 6 เล่ม ได้แก่

ทันฮวาในดวงใจ

สาวใจประพันธ์รัก

องครักษ์เคียงคู่

แม่ครัวเคียงรัก

ผู้ดูแลสอนรัก

และ คุณหนูหลงใจ

ซึ่งเราเรียงลำดับจากอาวุโสของคุณชาย เหตุการณ์ในแต่ละเล่มมีความเกี่ยวโยงกันมากน้อยแตกต่างกันไป สามารถอ่านแยกได้ แต่อ่านทั้งชุดจะได้รสชาติมากกว่าค่ะ

ซึ่งในเล่มนี้บอกเล่าเรื่องราวของ 'เนี้ยสือเออร์' คุณชายคนที่สิบแห่งสกุลเนี้ยที่เคยเข้าไปสร้างความปั่นป่วนอยู่ในเล่ม 'ผู้ดูแลสอนรัก' กับสหายทางจดหมายของเขา 'จวินเลียนยาง' ทั้งสองจึงมีเหตุต้องพลัดพราก มีหน้าซ้ำเหตุที่ว่านี่คือฝ่ายหนึ่ง 'หนี' ไป หากเป็นเช่นนี้แล้วอีกฝ่ายจะยอมโดยง่ายหรือ ทั้งในเล่มนี้ยังมีเรื่องราวของเหล่าพี่น้องในสกุลคนอื่นๆ ที่เข้ามาสร้างความปั่นป่วนอีกมากมาย หากนักอ่านสนใจแล้วละก็เข้าไปสัมผัสกับความสนุกและน่าติดตามในคอนเซ็ปต์ตัวเออร์ของสกุลเนี้ยที่ถูกทิ้งร้างมานานแห่งนี้พร้อมกันเถอะค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ซีเหมินติง
ถึงจื่อ คุณชายซีเหมินลำดับที่หกเป็นหนุ่มน้อยผู้สุภาพ
เรียบร้อยและร่าเริง แต่อาจไม่ถึงดึงดูดความสนใจเท่า
คุณชายสามหรือคุณชายรองของสกุลซีเหมิน
- * เนี่ยสือเอ๋อร์
คุณชายสิบสกุลเนี่ย ถนัดการแปลงโฉม พุดเก่ง ขาด
ความสุขุม ใบหน้ากะล่อน ทว่าก็อ่อนละมุน ทั้งขาว
และนุ่มเนียนดูบอบบางราวกับคุณหนูตระกูลผู้ดี
เจ้าสำอาง ไม่ชอบความลำบาก
- * กงวันฉิว
ยอดฝีมืออันดับต้นๆ ของสกุลกง เป็นองครักษ์ของ
กงลี่ซิง และรับคำสั่งจากนางมาตามจับตัวสือเอ๋อร์
- * กงลี่ซิง
คุณหนูสกุลกง ผู้มีชาติกำเนิดดียิ่ง บิดามีชื่อเสียง
โด่งดังในยุทธภพ มีท่านลุงเป็นเสนาบดีใหญ่ น้าชาย
และญาติพี่น้องก็ล้วนเป็นคนสำคัญในแวดวงวานิช
- * ซีเหมินเซี่ยว
พี่ชายคนโตของสกุลซีเหมิน นายใหญ่ผู้โด่งดัง และ
เป็นเจ้าแก่งสำนักสงสารตงซี
- * เนี่ยมีหยาง
คุณชายสี่สกุลเนี่ย เนี่ยชื่อ หล่อเหลามีสง่า แต่ร่างกาย
บอบบางยิ่ง ดูแคลงหาสน์สกุลเนี่ยและคอยช่วยเหลือ
สนับสนุนเหล่าพี่น้อง

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

บทนำ

เมืองหนานจิง

"เร่เข้ามาๆ หากมัวชักช้า อาจต้องเสียดายไปชั่วชีวิต!"

บนท้องถนน ใครคนหนึ่งตะโกนเรียกร้องความสนใจขึ้น

"เมืองหนานจิงมีเรื่องราวเกิดขึ้นตลอดเวลา จะมีเรื่องไหนชวนตื่นเต้นเหมือนที่เจ้าว่าด้วยรี"

"ตื่นเต้นสิ ท่านจำได้หรือไม่ว่าสำนักส่งสารสกุลเนียกำลังจะเปิดกิจการบนถนนเส้นถัดไป"

"จำได้สิ จำได้ว่าสกุลเนียซื้อที่ดินผืนหนึ่งมาสร้างเป็นสำนักส่งสาร พอสร้างเสร็จถึงได้รู้ว่าร้านข้างๆ ก็เปลี่ยนมาทำกิจการส่งสารเหมือนกัน หนาข้ายังเป็นกิจการใหม่ของสกุลซีเหมิน คู่ปรับอันดับหนึ่งของสกุลเนียเสียด้วย"

"ถูกต้อง สำนักส่งสารสองโรงตั้งอยู่ติดกัน ถ้าเลียงไม่เปิดกิจการ

พร้อมกันก็ว่าไปอย่าง แต่นี่กลับถือฤกษ์เปิดร้านวันเดียวกันเสียด้วย คนทั้งสกุลชีเหมินและสกุลเนี่ยมาปรากฏตัวกันแล้ว ลองคิดดูเถิด คนสองตระกูลเปิดกิจการติดกัน หันหน้าหันหลังมาก็ต้องเห็นกัน ดีไม่ดี อาจเกิดเหตุนองเลือดก็เป็นได้ ขนาดอำเภอยังต้องส่งคนมาควบคุมสถานการณ์เลย"

"เช่นนั้นก็พลาดไม่ได้นะสิ ขอขำมุงด้วยคนเถิด ไปๆ รีบไปมุงกันเถอะ!"

ชาวบ้านสองสามคนคุยกันระหว่างเร่งฝีเท้าเดินเข้าไปสมทบท่ามกลางคนกลุ่มใหญ่ที่แห่แหนเหมือนผึ้งแตกรังไปยังถนนข้างเคียง

กวันฮิวซึ่งเดินผ่านมา ได้ยินคำว่า 'สกุลเนี่ย' ก็ชะงักทำทันทวนก่อนจะคว้าตัวชาวหนานจิงคนหนึ่งมาถามเสียงโหด

"เมืองหนานจิงมีสกุลเนี่ยกี่ครอบครัว"

ชาวบ้านคนนั้นเห็นกวันฮิวท่าทางเหมือนชาวยุทธ ก็ตอบตามตรงโดยไม่กลัวยายเบี่ยง

"ข้าก็ไม่รู้หรอกว่ามีกี่ครอบครัว รู้แต่ว่าตระกูลเศรษฐีอันดับต้นๆ ของหนานจิงก็แซ่เนี่ยเช่นกัน ท่าน...ท่านจะมาตามหาคนรี"

"ข้ามาหาคนสกุลเนี่ยที่มีพี่น้องหลายคน หนึ่งในนั้นพิการ..."

ชาวบ้านได้ยินเช่นนั้นก็รีบเอ่ยตอบ "เช่นนั้นก็ถูกแล้ว สกุลเนี่ยมีพี่น้องสิบสองคน เป็นชายทั้งหมดโดยมากออกจากหนานจิงไปอยู่ที่อื่นแล้ว ที่ยังเหลืออยู่ก็มีแต่เนี่ยซาน* คุณชายสามผู้เดินเหินไม่สะดวกนั้น ถ้าหากท่านอยากเจอเนี่ยซานก็ตรงไปที่คุหาสน์สกุลเนี่ยได้เลย แต่ถ้าอยากพบเนี่ยชือ** ก็คงต้องไปรอน้ำสำนักสงสารที่ถนนถัดไปแล้วละ" ว่าพลาง

* เนี่ยซาน หมายถึงบุตรชายลำดับที่สามของสกุลเนี่ย

** เนี่ยชือ หมายถึงบุตรชายลำดับที่สี่ของสกุลเนี่ย

ถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น "แล้วท่านมาตามหาคนสกุลเนี่ย มีธุระอันใดหรือ"

พอได้ยินคำถามของอีกฝ่ายกงวันชิวก็ราวกับแฉ่งสีอำมหิตไปรอบตัวได้ จนชาวบ้านผู้นี้คิดในใจว่า เห็นที่คงมีความแค้นต่อกัน หรือไม่ก็เป็นนักฆ่าที่ถูกจ้างมา คราวนี้ได้เกิดเหตุนองเลือดในสกุลเนี่ยเป็นแน่! เรื่องนี้ต้องเกาะติดเสียแล้วกระมัง

กงวันชิวไม่ใส่ใจที่จะตอบ ยังคงเดินตรงไปยังถนนสายนั้น บนถนนคลาคล่ำไปด้วยผู้คน ทว่าเขาก็ไม่ได้แยแสแต่อย่างใด

ชาวบ้านบริเวณนั้นสัมผัสได้ถึงรังสีอำมหิต จึงค่อยๆ แหวกทางออกเพื่อหลีกเลี่ยงเขาเดินอย่างสะดวก

ในที่สุดกงวันชิวก็เห็นชายหนุ่มชุดขาว มือถือพัดคนหนึ่งยืนอยู่หน้าสำนักส่งสารสกุลเนี่ย เขากำลังสนทนากับใครอีกคน

คนผู้นี้คงเป็นเนี่ยซือกระมัง

กงวันชิวมองไปทาง 'สำนักส่งสารตงซี' เห็นชาวยุทธ์ผู้หนึ่งถูกผู้คนรายล้อม ก็กระซิบถามชาวบ้านแถวนั้น

"นั่นใครกัน"

ชาวยุทธ์ผู้นี้หลักยืนหนักแน่น ท่าทางฝีมือไม่เลว ทางที่ดีอยู่ให้ห่างจะดีกว่า

"นั่นคือนายใหญ่แห่งสกุลซีเหมิน นามว่าซีเหมินเซียว คุณชายท่านนี้เป็นคนต่างถิ่นสินะ ถึงไม่รู้จักซีเหมินเซียวผู้โด่งดัง"

กงวันชิวหรีตพิจารณาอยู่เป็นครู่ใหญ่ ก่อนจะพบว่าซีเหมินเซียวกับเนี่ยซือเย็นไม่ไกลกันมากนัก แต่กลับต่างคนต่างสาละวนเรื่องของ

ตนเอง ข้ายังหันหลังให้กัน ไม่พูดไม่จา ไม่แม้แต่จะปรายตามองอีกฝ่าย

"สองคนนี้เป็นอริกันรึ" เขาถามเสียงเบา

"อริหรือ...ใช่เลย ข้าว่าคงเป็นความแค้นใหญ่หลวงจนไม่อาจอยู่
ร่วมโลก ชาวหนานจิงรู้จักกันว่าสองตระกูลนี้ไม่เดินถนนสายเดียวกัน
ไม่นั่งโต๊ะเดียวกัน ไม่อยู่ร่วมห้องกัน มีสิ่งเดียวที่เหมือนกัน ก็คือแย่งกัน
ทำการค้าประเภทเดียวกัน! พอสกุลเนี่ยทำการค้าอันใด สกุลซีเหมิน
จะไม่ยอมน้อยหน้า เมื่อเดือนที่แล้วหอสุราของสกุลเนี่ยเกิดเหตุไฟไหม้
ได้ยืนยันว่าเป็นฝีมือของสกุลซีเหมินด้วยนะ ท่านว่าแค้นนี้ใหญ่หลวง
หรือไม่เล่า" ชาวบ้านหนุ่มยืนยื่นคำพูดของตนด้วยชาวลือ

ในเมื่อเป็นคู่แค้น หากเนี่ยซื้อประสบเหตุร้าย ซีเหมินเชี่ยวชาญก็คง
วางเฉย ไม่ยื่นมือเข้าช่วยกระมัง

กงวันชิวหรือตา สาวเท้าไปข้างหน้า เมื่อเดินผ่านซีเหมินเชียว เขาก็
ได้ยื่นใครบางคนถามขึ้น

"ท่านเชี่ยวชาญรับ ในฐานะเจ้าแกล่สำนักส่งสารตงซี ท่านควรส่งจดหมาย
ฉบับแรกเป็นปฐมฤกษ์นะขอรับ ท่านเชียวจะส่งจดหมายหาผู้ใดดีขอรับ"

"เช่นนั้น...ส่งหาน้องหูกก็แล้วกัน..."

"อ้อ คุณชายซีเหมินลิ่ว* นะหรือขอรับ..." ในความทรงจำของเขา
คุณชายซีเหมินลำดับที่หกเป็นหนุ่มน้อยผู้สุภาพเรียบร้อยและร่าเริง แต่
อาจไม่ถึงจุดความสนใจเท่าคุณชายสามหรือคุณชายรอง

กงวันชิวเดินเข้าไปข้างหลังเนี่ยซื้อ ไม่สนใจฟังต่อ

จากนั้นเนี่ยซื้อก็ถูกถามด้วยคำถามแบบเดียวกับซีเหมินเชียว

* ซีเหมินลิ่ว หมายถึงลำดับที่หกของสกุลซีเหมิน

มีมีผิดเพี้ยน เขาตอบว่า "ของชิ้นแรกที่ข้าจะส่งคือผักดองสี่ถุง ส่งให้อาจารย์แปดแห่งเคหาสน์อักษรและน้องสิบของข้า"

"อาจารย์แปดริ่ ข้าขึ้นมาได้แล้ว เมื่อครั้งปีก่อนตอนที่คุณชายสิบสองมากินอาหารที่ร้านของข้า เคยพูดว่าศรีภรรยาของเนี่ยซี* คุณชายเจ็ดที่พำนักในคฤหาสน์เชี่ยวชาญการดองผักเป็นอันมาก คุณชายสิบสองเองก็ชอบกิน หน้าข้ายังตำหนิว่าผักดองร้านข้าปรุงไม่ถูกตำรับเสียอีกนะ... อ้อ เวลานี้คุณชายสิบสองคงกำลังเรียนหนังสืออยู่ที่เคหาสน์อักษรสินะ ขอรับ ท่านสี่ขอรับ ท่านคงไม่ได้คิดจะส่งผักดองให้คุณชายสิบสอง..."

"ท่านสี่" กงวันชีวกระซิบเบาๆ อยู่ข้างหลัง

เนี่ยซือหันหลังตามเสียง เมื่อเห็นเขาก็ถอยหลังหนึ่งก้าวอย่างแนบเนียน ยิ้มน้อยๆ พลางว่า "พี่ชายท่านนี้ มีธุระอันใดหรือ"

"ข้ารับคำสั่งจากคุณหนู ให้มาทาบถามสู่ขอ..." ยังพูดไม่ทันจบ ชาวบ้านที่หูไวก็เริ่มพูดคุยกันเกรียวกราว ทำเอาซีเหมินเซียวซึ่งยืนอยู่หน้าสำนักส่งสารตงซีตกอกตกใจ

ซีเหมินเซียวหันหลังมองไปทางเนี่ยซือ ก่อนจะหันมาพิจารณากงวันชีว

"สู่ขอ?" เนี่ยซือยิ้มอย่างนิกขัน "ท่านคงมาพบผิดคนแล้วกระมัง สกุกเนี่ยไม่มีคุณหนู แต่ถ้าเป็นคุณชายล่ะก็ มีเป็นโขงเซียวล่ะ"

"คุณหนูของข้าเป็นสตรี คนที่นางต้องการสู่ขอ ย่อมเป็นคุณชายสกุกเนี่ย"

เนี่ยซือแปลกใจนิดๆ นึกในใจว่าไม่เคยพบบุรุษผู้นี้ หน้าข้าพี่น้อง

* เนี่ยซี หมายถึงบุตรชายลำดับที่เจ็ดของสกุกเนี่ย

ในบ้านที่เคยเอ่ยปากว่า 'อยากมีภรรยา' ก็แต่งงานกันไปเกือบครบแล้ว ที่ยังไร้คู่อยู่ก็หนีหายกันไปหมด คุณหาสน์สกุลเนี่ยจึงเหลือตนเพียงคนเดียวที่ยังมิได้สมรส...

"คุณหนูของข้าแซ่กง" กงวันชีวิตสังเกตอากัปกิริยาอีกฝ่ายอย่างละเอียด "นางและท่านเขยพึงใจในกันและกัน จึงให้คำมั่นสัญญาว่าจะครองคู่ ชาติแต่เพียงจัดพิธีวิวาห์ตามประเพณีเท่านั้น..."

เนี่ยชื่อขมวดคิ้ว ก่อนจะพูดแทรกขึ้น "ท่านเขยคือผู้ใดกัน"

"ก็คุณชายสกุลเนี่ยอย่างไรเล่า! คุณหนูของข้าไม่สนใจพิธีต้องเดิมตั้งใจจะแต่งงานกับท่านเขยเสียเลย แต่ท่านเขยเป็นคนหัวโบราณ จึงยื่นคำขาดว่าต้องให้ท่านสีและท่านสามพยักหน้ายินยอม และติดตามข้ากลับไปร่วมงานวิวาห์ที่มัสสุรามงคลสักจอกหนึ่งก่อน หาไม่แล้วก็จะปฏิเสธการแต่งงาน"

เนี่ยชื่อฟังถึงตรงนี้ สีหน้าก็พลันเปลี่ยนไปเล็กน้อย "ท่านเขยที่ท่านพูดถึง กำชับท่านไว้เช่นไร"

"ท่านเขยบอกว่าไม่จำเป็นต้องสนใจพี่เจ็ด ขอแค่พี่สามกับพี่สี่ยอมมาก็จะยอมแต่งงานด้วยทันทีขอรับ ท่านสี โปรดตามข้าไปเถิด ประเดี๋ยวเราไปเชิญท่านสามที่บ้านสกุลเนี่ยด้วยกันก็ได้!" แม้จะพูดว่า 'โปรด' แต่เสียงกลับแผ่วแว่วข่มขู่

เนี่ยชื่อได้ยินดังนั้นก็โมโห ในบรรดาพี่น้อง คนที่ชอบก่อเรื่องแล้วลากพี่ๆ มาคอยตามล้างตามเช็ดก็มีแต่เจ้าคนไม่เอาถ่านนั้นคนเดียว ทว่าเวลานี้ควรเล่าเรียนอยู่ที่เคหาสน์อักษรมิใช่หรือไร

ความเคืองขุ่นคงฉายชัดอยู่บนใบหน้าและแววตา กงวันชีวิตจึงกล่าว

ต่อเสียงเรียบ "ท่านสี่ขอรับ บุษเมื่อโตก็สมควรแต่งงาน สตรีเมื่อเติบโตใหญ่ก็ควรออกเรือน นี่เป็นเรื่องน่ายินดี ขอท่านโปรดอย่าขัดขวางงานมงคลครั้งนี้เลย"

"งานมงคลรี" เนี่ยชื่อแยมยืม เป็นรอยยืมที่ไม่เป็นมิตรเหมือนก่อนหน้า ก่อนจะพยักหน้าพลางบ่นพึมพำ "จริงอย่างที่ท่านว่า เป็นงานมงคลจริงๆ...บุษเมื่อโตแล้ว สมควรแต่งงานจริงๆ นั่นละ นับเป็นเรื่องมงคลแท้ๆ..."

หากสองฝ่ายพึงใจกันจริง เขาในฐานะพี่ชาย ย่อมต้องอวยพรด้วยความยินดี ทว่า...เนี่ยชื่อหรือตามองกงวันชิว

คนผู้นี้ไม่ได้มาดีแน่นอน หากสองคนผูกสมัครรักใคร่กันจริง เจ้าคนไม่เอาถ่านจะขอความช่วยเหลือเพื่ออันใด

"ท่านสี่"

เนี่ยชื่อลอบสอดลมหายใจ มือกำด้ามพัดแน่นจนข้อนิ้วซีดขาว แต่ก็ยังชักตอไม่เลิก

"ไม่ทราบว่าเป็นพี่น้องคนใดในตระกูลข้าหรือ ที่โชคดีได้รับความสนใจจากคุณหนูของท่าน"

"ก็คุณชายสิบแห่งสกุลเนี่ยอย่างไรเล่า"

เนี่ยชื่อสีหน้าดีขึ้นทันตา อารมณ์ก็ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ถึงกับมีรอยยิ้มผุดขึ้นที่มุมปาก "ที่แท้ก็สี่เออร์หรือ..."

"ท่านสี่โปรดไปกับข้าเถิด!"

เนี่ยชื่อสายศีระะพลางกล่าวอย่างสบายใจ "ท่านรู้หรือไม่ว่า สี่เออร์มีความลับที่หากเปิดเผย เขาจะต้องอธิบายจนไม่อาจลืมนำใครได้อีก

ความลับนี้มีเพียงคนสกุลเนี่ยและว่าที่ภรรยาของเขาเท่านั้นที่จะรู้"

"ความลับ?"

ทุกคนในที่นั้นต่างเงี่ยหูรอฟัง แม้แต่ซีເໝີນເຊີຍຍັງมองงวงวันชีวตาไม่กะพริบ

"แน่นอนว่าข้าจะไม่ถามท่านหรือว่าความลับนั้นคืออะไร" เมื่อเห็นงวงวันชีวลอบถอนหายใจ เนี่ยซื่อก็แหย่ยิ้ม "ข้าเพียงอยากถามซ้ำอีกครั้งว่าคุณหมู่บ้านท่านถูกใจเนี่ยไหนกันแน่"

"เนี่ยสือเอ๋อร์ชอบ"

"เนี่ยอะไรนะ"

งวงวันชีวชักรู้สึกแปลกๆ แต่ก็ไม่ว่าอะไรกันแน่ที่ประหลาดทำได้เพียงตอบคำถามอย่างระแวดระวังมากยิ่งขึ้น "เนี่ยสือเอ๋อร์"

เสียงดังขึ้น เนี่ยซื่อหุบพัดพลงแหย่ยิ้มแล้วว่า "ขอภัยที่เสียมารยาท ข้าเห็นจะไปดื่มสุรามงคลของสือเอ๋อร์ไม่ได้แล้วกระมัง"

งวงวันชีวเตรียมตัวมาดี เมื่อเห็นเนี่ยซื่อบ้ายเบี่ยงก็เอื้อมมือหมายจะคว้าตัวอีกฝ่ายไว้ แต่ทันทีที่เขาจับ ก็มีเสียงดังขึ้นจากข้างหลัง

"ระวัง!"

งวงวันชีวหันกลับมามองแล้วก็ต้องใจเสีย เมื่อคนที่ออกปากเตือนคือซีເໝີນເຊີຍ...ไหนว่าเป็นศัตรูกันอย่างไรเล่า

ฝูงชนแตกฮือถอยกรูดไปไกลลิบ เนี่ยซื่อเองก็ถอยหลังหลาหลายก้าวเพื่อหลบจากวงแห่งการต่อสู้

"นายน้อยสื่เกิดเหตุอันใดขึ้นหรือ"

"เรื่องเล็กน้อยนะ สือเอ๋อร์คงไปเกี้ยวสาวจนได้เรื่อง คนของสาวเจ้า

มาตามหาถึงถิ่น ช่างน่าสมน้ำหน้ายิ่งนัก" สองต่ายยังจับจ้องไปยังเงาร่าง
ที่พะงู้กันอยู่ตรงหน้า

"นายน้อยสิบสองนะหรือขอรับ" ตัวอู่ประหลาดใจมาก และยิ่งงงหนัก
เมื่อเห็นนายน้อยของเขาแยมยิ้มยินดี เขานึกมาตลอดว่าหากนายน้อย
สิบสองมีนางในดวงใจ นายน้อยก็คงไม่...รู้สึกยินดี ทว่านี่ทำหน้าอย่างกับ
อยากจะร่วมงานวิวาทเสียเดี๋ยวนี้ใช้อย่างไรอย่างนั้น

เนี่ยชื่อมองหน้าว่าอย่างมีเลศนัยพลางเอ่ยวาจาขัดถ้อยขัดคำ
"สือเออร์ไม่ใช่สือเออร์* ข้าพุดไม่ขัดตรงไหนกันรี"

"ที่แท้ก็นายน้อยสิบนี่เอง..." มิน่านายน้อยสี่ถึงได้ดีใจ

แน่ล่ะว่าประโยคนี้เขาเองก็ไม่กล้าพุด...และไม่อาจพุด

สิบสองพี่น้องสกุลเนี่ย ยกเว้นเนี่ยสือเออร์เพียงคนเดียว ต่างมี
ผู้อารักขาประจำกาย ตัวอู่เป็นผู้อารักขาพิทักษ์นายน้อยสี่จึงพบเจอ
เรื่องราวมากมาย และเข้าใจสิ่งต่างๆ เป็นอย่างดี เพียงแต่ว่าเขาพุดไม่ได้
และไม่กล้าพุดมันออกมา

"ตัวอู่ เจ้าว่าผู้ใดจะเป็นฝ่ายชนะ"

ตัวอู่มองประเมินการต่อสู้ระหว่างคนสองคน พลางกล่าวอย่าง
มั่นอกมั่นใจ

"วรยุทธ์ท่านสี่เหมินหาได้อ่อนหัดไม่"

"เช่นนั้นเราก็ไม่ต้องกังวล เอ้อ...เจ้าบ้าสือเออร์ไปก่อเรื่องนอกบ้าน
แต่ดันขอให้พี่ๆ ช่วยกู้สถานการณ์เสียอย่างนั้น" เนี่ยชื่อถอนหายใจ

จำได้ว่าสามสี่ปีก่อน สือเออร์ซึ่งรู้ดีว่านิสัยตรงๆ ของตนอาจนำมา

* สือเออร์ แปลว่าสิบสอง มีเสียงใกล้เคียงกับคำว่า สือเออร์ หรือลูกคนที่สิบ

ซึ่งเคราะห์ร้าย ได้ฝากฝังเอาไว้ว่า วันใดมีคนรู้ความลับตน ย่อมแสดงว่า คนผู้นั้นเป็นว่าที่ภรรยาที่ตนถูกตาต้องใจ แต่ถ้าอีกฝ่ายไม่รู้ความลับนั้น ก็หมายความว่าตัวเขตกอยู่ในอันตราย 'ขอพี่สไปรด์ช่วยชีวิตด้วย!'

เวลานั้น เนียซ็อยยังนึกว่าสื่อเออร์คนหลงตัวเองเพียงแค่นี้ ไม่นึกเลยว่าเขาจะได้ใช้ประโยชน์จากกลอุบายนี้จริงๆ

ยามนั้นเอง จู่ๆ ตัวอู๋ก็ร้องขึ้นกะทันหัน "ซีเหมินเชียว! คนผู้นี้เล่นไม่ซื่อระวังด้วย!" ว่าพลางพุ่งตรงเข้าหา เมื่อรับลูกดอกพิษด้วยมือไม่ทันก็ตัดสินใจเอาตัวเข้ารับแทน

ในเมื่อซีเหมินเชียวยินดีออกโรงปกป้องนายน้อยสีของเขา ก็สมควรแล้วที่ผู้อารักขาอย่างเขาจะเอาตัวเข้ารับอาวุธลับแทน!

เจ็ดสิบห้าวันนับแต่นั้น ชาวเมืองหนานจิงได้ข่าวลือใหม่อีกว่า สองชาวเอาไ่ว้ซุบซิบหลังมืออาหาร...

หนึ่งคือนับจากนี้ สกุกซีเหมินคงไม่อาจเชิดส่ายสกุกเนียได้แล้ว

และสองคือคุณชายสีบ สื่อเออร์แห่งสกุกเนีย มีความลับอันน่าอดสูอยู่อย่างหนึ่ง ซึ่งมีแต่ภรรยาของเขาเท่านั้นที่จะล่วงรู้ และโดยทั่วไป ความลับน่าอายที่มีอาจแพร่พราย รู้เฉพาะภรรยาของตนเองเช่นนี้นั้น... ย่อมมีเพียงเรื่องเดียว...

นั่นคือเนียสื่อเออร์ความเป็นชายบกพร่อง หดน้ำยาสืบวงศ์ตระกูล!

ฝ่ายเนียสื่อเออร์ซึ่งอยู่แดนไกล ยังคงไม่รู้ว่ชื่อเสียงของตนได้ปั่นป่วนเลวเพราะซี้ปากชาวบ้านหนานจิงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว อีกทั้ง

เรื่องราวของเขายังได้กลายเป็น 'ข่าวลือ' อันน่าเชื่อถือที่สุดข่าวหนึ่ง
แห่งเมืองหนานจิงเสียด้วย

ในเมืองอื่น ณ สำนักส่งสารเหล่าขุนฟา

ฟ้าสาแล้ว ภายในเรือนพักคนงาน คนส่งสารคนหนึ่งล้มตาคืน
ก่อนจะบิดขี้เกียจ กระโดดลงจากเตียง และดึงผ้าแถบสีขาวกับเสื้อผ้า
มาถือไว้

เพียงไม่นาน เขาก็แต่งตัวเรียบร้อยพลางเกล้าผมแล้วเดินไป
ล้างหน้าล้างตาที่อ่าง

ใบหน้าที่สะท้อนมาจากคั่นช่องทองเหลืองเป็นสีน้ำผึ้งนิดๆ คิ้วดำ
แต่โก่งบาง ดวงตากกลมโต ริมฝีปากซีดเขียวไม่น่ามองนัก ขณะกำลัง
เช็ดหน้า เขาก็ได้ยินเสียงเคาะประตูดังขึ้น

"อาถึง ตื่นแล้วหรือ" เจ้าของเสียงตะโกนถาม

"ตื่นแล้วๆ" คนในห้องเปิดประตูออกทันใด "พี่เกา ขอบใจท่านมาก
ที่มาปลุก ขาท่านหายดีแล้วหรือ"

เกาหลางเข้าพยางค์กับไม้ค้ำยันพลางเอ่ยตอบคำด้วยรอยยิ้ม
"หมอบอกว่าสภาพข้าตอนนี้ดีร้ายอย่างไร กว่าจะเดินได้ก็ต้องรออีก
เจ็ดแปดวันโน่น โชคดีที่เจ้าช่วยรับทำงานให้ เดี่ยวพอเจ้ากลับมาแล้ว
ข้าจะเลี้ยงอาหารแทนคำขอบคุณนะ"

"ไม่จำเป็นหรอก เป็นสหายย่อมต้องช่วยเหลือกันอยู่แล้ว" ที่เหมินถึง
ยิ้มแย้มสดใส เกาหลางเข้ายกมือขึ้นบังหน้าเหมือนแสงแดดแยงตา
"พี่เกา เป็นอะไรหรือ"

"...อ้อ มะ...ไม่มีอะไรหรอก ข้าคงนอนไม่พอ เมื่อครู่เลยวูบ" ชายหนุ่มตอบจึงไม่ยอมสบตาอีกฝ่าย เขาจะพูดได้อย่างไรล่ะว่า เมื่อครู่รอยยิ้มของอีกฝ่ายสดใสระยิบระยับจนแทบตา ดวงหน้าสีน้ำผึ้งเจิดจ้าจนดวงตาของเขาเจ็บ เกือบจะกลายเป็นปลาในน้ำหรือห่านป่าบนฟ้าที่ต้องสิ้นชีพเพราะความงามอยู่รอบมร่อ ถึงแม้ว่า...อาถิงจะเป็นบุรุษก็ตาม

"เช่นนั้นท่านก็รีบกลับไปนอนให้พอเถิด ข้าจะนำห่อของกับจดหมายไปส่งแล้ว จำได้ว่าคราวนี้ต้องไปตำบลสีเผิงไชหรือไม"

เกาหลางเข้าเลื่อนสายตาขึ้นมอง เมื่อเห็นสีเหมินถึงยิ้มแย้ม ก็อดเอ่ยเตือนไม่ได้

"อาถิง เจ้าเคยคิดว่าจะยิ้มให้สดใสหน่อยลงกว่านี้สักหน่อยหรือไม่ อย่างน้อยก่อนที่เจ้าจะเป็นฝักเป็นฟาง หากธรรยาไปดูแลที่บ้าน เจ้าไม่ควรยิ้มดึงดูดผู้คนถึงเพียงนั้นะ"

7

'ถึง...น้องชายที่ข้าไว้ใจและให้ความสำคัญที่สุด ข้าเขียนจดหมายหาเจ้าสองฉบับติดต่อกันเช่นนี้ เจ้าจะรู้สึกแปลกใจหรือไม่หนอ

ข้าอุตส่าห์เจียดเวลาจากภารกิจอันยุ่งเหยิงมาเขียนจดหมายหาเจ้าให้ได้มีเจตนาอื่นใด นอกจากเพราะพักนี้คิดถึงเจ้าอย่างสุดจิต แม้ว่า...เราจะไม่เคยพบหน้ากันก็ตามที

ข้ายังจำได้ดีว่าเรารู้จักกันได้อย่างไร ก็ตอนนั้น...เอ่อ ช่างเกิด มีแต่คนแก่เท่านั้นที่จะหวนระลึกถึงอดีต เข้าเรื่องเลยดีกว่า เราสองคนมันไม่เคยพบหน้า ไม่เคยพูดจา ยิ่งแน่นอนว่าไม่อาจนับเป็นเพื่อนตาย... เพราะเวลาที่ข้ามีภัย ข้าก็ไม่หวังว่าเจ้าจะปรากฏกายต่อหน้าข้า ส่วนข้านั้นก็ไม่ได้ผูกพันกับเจ้าถึงขนาดจะยินดีรับหอกรับดาบแทนกันได้ แต่กระนั้นถึงจือน้องรัก ข้าก็ยังคงเขียนจดหมายหาเจ้าอยู่ดี โปรดอย่าคิดที่จะเขียนตอบสหายผู้พี่ของเจ้า เฉพาะในยามเบื่อน่ายไม่มีอะไรทำเท่านั้น เพราะ

นั่นแสดงว่าเจ้าแล้งน้ำใจยิ่ง หวังว่าเจ้าคงจะเข้าใจ

เพราะฉะนั้น รีบๆ เขียนตอบมาเถิด อย่างเร่งด่วนเลยได้โปรด

หากแม่นเจ้าจะกำลังป่วยหนัก หรือกำลังเข้าห้องส้วม หรือกำลังเที่ยวหอศุภนิภา เจ้าก็ต้องเขียนตอบข้านะ! ข้ารู้ว่าเจ้ายากจน ไม่มีเงินซื้อกระดาษ ถ้าเช่นนั้นก็กลับด้านเขียนตอบมาในจดหมายข้าได้ ข้าเขียนที่แผ่น เจ้าก็ต้องเขียนเท่านั้นแผ่น เพื่อความยุติธรรม

จริงด้วยสิ เหลานี้ข้าพำนักอยู่ในคุกหาสน์สกุลกง ถนนตงหนาน ตำบลสี่เผิง โปรดอย่ากลางแกลงว่าเหตุใดที่อยู่ยังเหมือนจดหมายคราวก่อน นั่นก็เพราะข้ายังไม่ได้ไปที่ไหนเลยนะสิ!

เจ้าคงแปลกใจว่าเหตุใดบุตรผู้ร่อนเร่ พเนจรไปทั่วหล้าอย่างข้า ถึงได้ติดอยู่กับคุกหาสน์สกุลกงเสียนานเน หามิได้ ข้าไม่ได้ติดใจจนไม่อยากย้ายออก ข้าก็แค่...เกรงใจเจ้าของบ้านเฉยๆ

ข้ารู้ดีว่าเจ้าคงจะสงสัยติดอยู่ใน 'สำนักส่งสารหยางหลิว' ของเจ้าจนชั่วชีวิต และคงไม่ได้พบเจอเรื่องราวในโลกสักเท่าใด มิต้องพูดถึงความหมายที่แท้จริงของมิตรแท้ ข้าในฐานะพี่ชายผู้กว้างขวาง รู้จักคนไปทั่ว ย่อมมีมิตรแท้แลเพื่อนตายอยู่ทั่วหล้า ใครๆ เมื่อได้เห็นข้า ต่างพากันติดแฉ เกาะข้าไม่มีที่ท่าจะปล่อย เรียกร้องเหลือเกินให้ข้าพำนักอยู่ที่บ้านสักหลายวัน...เฮ้อ ข้าเป็นคนง่าย ๆ ปฏิเสธใครไม่เป็นอยู่แล้ว ข้าอยู่ที่นี่ วันๆ ได้กินแต่อาหารเลิศรส ทั้งสัตว์บกสัตว์ทะเล อิ่มหน้มพินับไปด้วยเป้าฮื้อและกึ่งมังกร กินบ่อยเสียจนข้าเบื่อหน่าย

เลิกพล่ามดีกว่า ดูท่าแล้วข้าคงต้องพักที่คุกหาสน์สกุลกงอีกนานโข ต่อให้เจ้าไม่ว่าง ก็ต้องตอบจดหมายข้านะ ทางที่ดีเขียนมาทุกวันเลย

มิเช่นนั้นข้าจะไปทลายสำนักสงฆ์สงสารหยางหลิว ให้เจ้าตงงานเลยคอยดู!

สือเอ๋อร์

ผู้เจียดเวลาเขียนขณะชีวิตกำลังยุ่งวุ่นวายมาก'

"เหมือนจะไม่ดูขมู่พอ... แต่เป็น 'ข้าจะถล่มสำนักสงฆ์สงสารหยางหลิว สาดน้ำผสมขี้หมาเอาไว้น้ำทางเข้า จะได้ไม่มีใครกล้าเข้าอีก' กิจการของพวกเจ้าจะต้องพังพินาศ'...เอ? เขียนอย่างนี้คนผู้นั้นจะมองว่า ข้าหยาบถ่อยหรือไม่ละ" เนี่ยสือเอ๋อร์ก็นั่งจรดพุทกันพลางยัดผักตองใส่ปากอย่างแข็งๆ ก่อนจะบ่นกระปอดกระแปดขึ้น "ข้าเขียนจดหมายหาเจ้าทุกวัน แต่เจ้ากลับสับวันครึ่งเดือนถึงจะตอบสักที อย่างนี้ใช้ได้ทีไหน นี่มันไม่ใช่สหายกันแล้ว"

คงเป็นเพราะผักตองรสชาติเค็มทั้งยังเปรี้ยว ชายหนุ่มจึงอารมณ์เปลี่ยนกะทันหัน จู่ๆ ก็ใจแคบปากเสียไปซะอย่างนั้น

พี่สี่ช่างน่าโมโหนัก คิดอย่างไรส่งผักตองมาช่วยชีวิตข้า เฮอะ นี่กว่าข้าติดคุกหัวโตไม่มีข้าวกินหรืออย่างไร

ประตูเปิดออก แต่เนี่ยสือเอ๋อร์ไม่เงยหน้าขึ้นมอง ตกลงปลงใจว่าจะบีบบังคับถึงจ้อให้เขียนจดหมายตอบกลับจนได้ ต่อให้ภาพลักษณ์จะต้องเสียหายนี่ก็ตาม

แม้เขาจะไม่เคยพบหน้าถึงจ้อมาก่อน แต่เขาเป็นคนช่างสังเกต จึงสัมผัสได้จากข้อความในจดหมายว่า เจ้าหนุ่มผู้นี้เป็นคนหัวโบราณ หากไม่รู้้อยู่แล้วว่าอายุพอๆ กัน เนี่ยสือเอ๋อร์คงนึกว่าอีกฝ่ายเป็นตาแก่หัวหงอก

"เจ้าจะต้องตอบ ข้ามันใจ" ชายหนุ่มหัวเราะเย่น แลบลิ้นเลียซอของ แล้วปิดฉนี้กันอย่างระมัดระวัง พลันได้กลิ่นหอมของกล้วยเดี่ยวโยย เข้าจมูก...

อืม สงสัยจะเป็นหมี่กรอบใส่ลูกชิ้น ช่วงสรรหาสารพัดอาหารเลิศรส ได้ทุกวันจริงๆ ให้ตายเถอะ

"เอาจดหมายไปส่งให้ข้าหนอย ส่งทันทีเลยนะ ถ้าข้าจับได้ว่าซุกซนล่ะก็...แล้วถ้าคุณหนูของเจ้าจะดูจดหมาย เจ้าก็ดำนางเสียดสงสามคำ แล้วค่อยส่งให้ เข้าใจหรือไม่"

ตอนที่มือเล็กๆ รับจดหมายไป เนี่ยสือเออร์ยังไม่ยอมเงยหน้าขึ้น จากโต๊ะเขียนหนังสือ หมายใจว่าจะเขียนต่ออีกสักสามสี่ฉบับ แต่เสียงสตรีเยียบเย็นดังชัดขึ้นเสียก่อน

"เจ้าจะด่าอะไรข้า"

ตายล่ะ แม่เสื่อออกโรง เนี่ยสือเออร์กลิ่นผักตองลงท้อง เงยหน้ามอง เจ้าของเสียด้วยรอยยิ้ม

"คุณหนูง ซ้าก็พูดไปอย่างนั้นเอง" เมื่อเห็นหญิงสาวฉีกจดหมายอ่านต่อหน้า เขากลับไม่ยกโกรธ ถึงอย่างไรจดหมายของเขาก็ถูกฉีกอ่าน ก่อนส่งทุกวันอยู่แล้วนี่ ตอนนีเขาก็ตกใจชีวิตไว้ที่นี้ คงจะทำอะไรไม่ได้

งลี่ซึ่งกวาดตามองข้อความ ก่อนจะเ้มปากแค้นหัวเราะ

"เจ้ากับบุรุษชื่อถึงจื่ออะไรนี่ท่าทางจะสนิทกันมากนะ ถึงได้เขียนจดหมายหากันทุกวัน ขยันจนข้าอดคิดไม่ได้ว่าพวกเจ้าพิศวาสกัน ในเชิงอื่น"

"ฮ่าๆ คุณหนูหายถูกจนได้" เนี่ยสื่อเออร์หัวเราะเริ่นเริง "เขากับข้ามีความสัมพันธ์กันจริงๆ นั่นละ"

"เจ้าดูไม่น่าจะเป็นพวกตัดแขนเสื้อ* นะ" หญิงสาวพยายามระงับโทสะ

"ก็ไม่ใช่ล่ะสิ" เนี่ยสื่อเออร์เอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงที่ดูตื่นเต้นขึ้นเล็กน้อย "เจ้าแอบจับตามองข้าอยู่ตั้งนาน ไม่รู้หรืออย่างไรว่าถึงจือเป็นสตรีที่ปลอมตัวเป็นบุรุษ"

"สตรีที่ปลอมตัวเป็นบุรุษ?"

"เจ้าคิดว่าข้าจะให้บุรุษเพศขนาดนี้ได้หรือ" เขาเลิกคิ้วพลางตอบยิ้มๆ "ข้ารู้ตั้งนานแล้วว่านางเป็นสตรี จึงผูกสมัครักใคร่อย่างข้าๆ ข้าออกมาร่อนเร่ในยุทธภพตั้งแต่อายุสิบแปด อยู่มาวันหนึ่งเขาได้รับจดหมายจากข้าโดยบังเอิญ จึงเริ่มเขียนโต้ตอบกันตลอดห้าหกปี ข้าจะมองไม่ออกได้อย่างไรว่านางเป็นสตรี"

กมลิ่งหรีดดวงตาเฉียวสวย จ้องมองใบหน้ากะล่อนตรงหน้าเนิ่นนาน จึงเอ่ยว่า "คุณชายล้าอาจ ไม่ชอบความลำบากอย่างเจ้า ไม่เหมาะจะท่องยุทธภพหรอก ข้าไม่เชื่อว่าเจ้าจะตาแหลมพอที่จะเข้าใจคนแปลกหน้าจนทะลุปรุโปร่งได้"

นี่นาง...บรรยายสรรพคุณข้าซะเสียหายหมด...ถึงเจ้าจะพูดถูกอยู่มาก ก็ไม่เห็นจะต้องกดข้าจนต่ำขนาดนี้กระมัง

เนี่ยสื่อเออร์เอามือลูบจมูก หยิบผักดองเข้าปาก เลิกคิดต่อปาก

* ตัดแขนเสื้อ เป็นสำนวน หมายถึงชายผู้ชมชอบไม่ป่าเถียวกัน มีที่มาจากเรื่องของพระเจ้าอ๋นอ้ายตี้กับชายรับใช้ชื่อต่งเสียนในประวัติศาสตร์สมัยฮั่น ขณะที่ทั้งสองนอนหลับกลางวันด้วยกัน พระเจ้าอ๋นอ้ายตี้ตื่นบรรทมก่อน แต่แขนเสื้อถูกต่งเสียนนอนทับอยู่ จึงทรงตัดแขนเสื้อตัวเองทิ้งเพราะไม่อยากกวนต่งเสียนให้ตื่น

ต่อคำกับอีกฝ่าย

กงลี่ซึ่งเห็นอีกฝ่ายไม่ใส่ใจก็กระซิบเบาๆ "เจ้าจะยั่วโมโหข้าไปถึงไหน"

เนี่ยสือเอ๋อร์สะดุ้งเฮือก แต่ก็ยังตอบตาดู "ข้ายั่วโมโหอะไรคุณหนูรี" เขางงจริงๆ นะนี่

"เจ้า!" กงลี่ซึ่งกัดฟันขมโมโหสะ ท้ายสุดจึงกลักรื้อย้อนก่อนโมโหที่เอ๋อตัน ขึ้นมาถึงหัวใจกลับลงไปในห้อง "จะช้าหรือเร็ว เจ้าก็ต้องเป็นสามีข้าอยู่ดี จะเรียกข้าว่าลี่ซึ่งสักคำไม่ได้เชียวนะ หรือ เหตุใดต้องเรียกข้าว่าคุณหนูกงด้วย ฟังดูห่างเหินเหลือเกิน"

เนี่ยสือเอ๋อร์กล่าวซ้ำๆ พร้อมรอยยิ้ม "ข้าไม่เคยบอกเลยว่าจะเป็นสามีผู้ใด คุณหนูเองต่างหากที่รังแกบุรุษอ่อนปวกเปียกอย่างข้า สิ่งลูกน้องไปลักพาตัวข้า จับข้ามาขังไว้ในบ้านสกุลกง ข้าไม่เรียกคุณหนูว่านางคนร้ายกาจ ก็นับว่าให้เกียรติมากแล้ว"

ได้ฟังดังนั้น ดวงหน้างงงามก็ฉุนเฉียว ออกปากด่าทันที

"อย่าคิดว่าข้าจะไม่กล้าทำร้ายเจ้านะ"

"เอาเลย ดีข้าเลย อย่างไรก็ตามเสียร่างกายของข้าก็ถูกทรมานมาเกินพอแล้ว จิตใจของข้ามันเหือดแห้งไม่ต่างอันใดกับตะเกียงไร้น้ำมัน ข้าไม่ถือสาหรอก แล้วแต่คุณหนูเลยว่าจะใช้แค้นแค้นข้าให้ตาย หรือจะกระต๊อบข้าจนตายดี เชิญเลย" ขออย่างเดียวโปรดอย่าใช้ยาปลุกกำหนดการทรมานอื่นใด เขาล้วงรับได้ทั้งนั้น

หากถูกเตะต่อยหรือด่าทอ เขายังร้องครวญครางได้ ไม่จำเป็นต้องอดทน แต่ถ้านางไฉ่ยางอายุถึงขนาดใช้ยาปลุกกำหนดล่อล่ เขาก็อาจ

อดกลั้นไม่ไหว จำต้องรับคนอย่างนางเป็นภรรยา หัวเด็ดตีนขาดเขาก็
ไม่ยอม! ถ้าจะให้ร่วมหอลงโรงกับสตรีร้ายกาจเช่นนี้ เขาขอพรขโมยไม่สึก
ตลอดชาติยิ่งจะดีกว่า

"ถ้าเจ้าอยากให้ข้าทุบตี ข้าก็จะยังไม่ทำ! หึ ข้าส่งคนไปคุกหาสนร์
สกุลเนี่ยที่เมืองหนานจิงแล้ว จะเชิญพี่ชายสองคนของเจ้ามา ถึงเวลานั้น
เจ้าจะบ้ายเบี่ยงไม่แต่งงานกับข้าก็ไม่ได้แล้วนะ"

"ก็ต้องดูว่าเขาจะยอมมากันหรือไม่ คุณหนูอย่าฝันหวานไปหน่อยเลย
ข้าเกรงว่าหากฝันสลาย เจ้าจะมานับดาลโทสะเอากับข้า"

"ถ้าไม่ยอมมา คนของข้าก็คงจับมัดมาจนได้ละ" กงลี่ชิงเอ่ย
อย่างมั่นใจ "พี่สามของเจ้าพิการเดินไม่ได้ พี่สี่ก็ไม่เอาไหน ข้าส่ง
วันชิวไป ต่อให้ต้องขัดจนหมอบแล้วหามมา สองคนนั้นก็ต้องมาที่นี้
จนได้"

กงวันชิวอย่างนั้นหรือ คนผู้นั้นมิใช่หรือที่ลักพาตัวข้ามา อีกทั้งยัง
ฉวยโอกาสต๋อยข้าเสียจนหน้าปูดมูกเขียว กว่าที่พี่จะพ้นทุกข์กลับมาหล่อเหลา
หน้าवलดังดวงจันทร์ได้ก็หนึ่งเดือนเต็ม แฮ้อ...พี่สามกับพี่สี่ดูท่าจะไม่รอด
เสียแล้ว เนี่ยสี่เออร์คิดเศร้าๆ

"เนี่ยสี่เออร์ ข้าไม่ดีตรงไหน เหตุใดเจ้าจึงปฏิเสธความรักของข้า
วันละสองสามเวลาเช่นนี้" หญิงสาวถามเสียงเบา

ชายหนุ่มหลุดจากภวังค์ แม้มปากครุ่นคิดก่อนจะพิมพ์คำตอบไปว่า
"บิดาของเจ้าโด่งดังในยุทธภพ ท่านลุงหรือก็เป็นถึงเสนาบดีผู้ใหญ่ นำชาย
และญาติพี่น้องก็ล้วนเป็นคนสำคัญในแควตงวาณิช เรียกได้ว่าสูงส่ง
ทั้งในโลกยุทธจักร ราชสำนักและการค้า หากแม้วันใดคุณหนูงกคิดจะ

จัดประลองเลือกคู่ คงมีแต่คนแห่แห่นมาแย่งชิงตัวเจ้า คุณหนูคงไม่น่าจะ
ตัดคิดเรื่องคุณนี่นะ" พุดไปพุดมาก็คือสตรีผู้นี้เป็นคนมีดีเฉพาะชาติกำเนิด
นั่นเอง

เสียงเพียะดังขึ้น รอยนิ้วมือแดงครบท้านิ้วปรากฏขึ้นบนใบหน้า
ขาวนวลของเขา

"เนียสือเออร์เจ้าจงใจยั่วโทสะข้า!" กงลี่ซึ่งโกรธจนหน้าแดง คิ้วคอสื่อ
อีกฝ่ายเอาไว้หมับ เมื่อเห็นว่าเขาเป็นอนหน้าหนี นางก็ยิ่งเจ็บแค้น จัดการ
สกัดจุดให้ขยับไม่ได้ "ข้ามันแชนด้วนซาขาดหรืออย่างไร การที่ข้าชอบเจ้า
ถือเป็นวาสนาของเจ้าแล้วนะ เนียสือเออร์ วิทยายุทธ์เจ้ามันก็แค่
แมวสามขา* ชื่อเสียงในยุทธภพหรือก็ไม่มี อายุก็ปาเข้าไปสี่สิบสามแล้ว
ยังไม่เคยทำการใหญ่ใดๆ วันๆ เอาแต่เร่ร่อนเรื่อยเปื่อย เจ้ากล้าดียังไง
ถึงปฏิเสธสตรีอย่างข้า"

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ขอคุณหนูคงได้โปรดอย่าสนับสนุนให้ข้าไฝสูง
จนเกินศักดิ์เลย ข้าก็บอกไปแล้วหลายรอบว่าต่อให้เจ้าสวดยหรือชี้เหว
ประการใด ข้าก็พิสมัยเจ้าไม่ลงอยู่ดี ต่อให้เจ้าแปลงโฉมเป็นหญิงงาม
อันดับหนึ่งแห่งเจียงหนาน** ข้าก็ไร้ซึ่งความรู้สึก หากรับเจ้าเป็นภรรยา
ข้าคงมีแต่ต้องทนทุกข์ทรมาน" โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากต้องโดนต่อย
สามสี่วันครึ่งเช่นนี้ ร่างกายอันบอบบางของข้าคงมิอาจทนทน

"ไม้อ่อนไม่ชอบ ชอบไม้แข็งสินะ! เนียสือเออร์ หากเจ้าบีบคั้นข้า
มากๆ ข้าจะจับเจ้าออกเรือนเสียวันนี้เลย ทำข่าวสารให้กลายเป็นข่าวสุกเสีย

* แมวสามขา เป็นคำเปรียบเปรยถึงคนที่มีทักษะหรือมีความรู้ในศิลปะบางแขนงเพียงผิวเผินเท่านั้น

** เจียงหนาน คือคำเรียกที่ราบลุ่มแม่น้ำทางด้านใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของ
มณฑลเจียงซู อันฮุย และด้านเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

พี่ชายเจ้ามาถึงค่อยดื่มสุรามองคล้ยอนหลังเอาก็ได้!"

เนี่ยสือเอ๋อร์กล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉย "เออล่ะ เรื่องเลยเกิดมา
ปานนี้ ข้าคงต้องพูดความจริงสักที"

"ความจริงอะไร" ความเคลื่อนไหวทั้งหมดของเนี่ยสือเอ๋อร์อยู่ใน
สายตานางตลอด แม้แต่จดหมายที่เขาส่ง นางก็ฉีกอ่านก่อนทุกฉบับ
เขายังมีความจริงอะไรเก็บซ่อนไว้ ไม่ได้บอกนางอีกหรือ

"นี่คือความลับสกุลเนี่ย เจ้าบังคับให้ข้าพูดเองนะ" เนี่ยสือเอ๋อร์
จ้องหน้าหญิงสาวพลางถอนหายใจ "เจ้าเห็นติงหูข้าหรือไม่"

กงลี่ซิงจ้องมองไปยังติงหูวบขาว

"ข้าเจาะหู" เนี่ยสือเอ๋อร์ตอบให้เอาบุญ

"...แล้วอย่างไร"

"อย่าให้ข้าต้องพูดตรงเกินไปสิ" เรียวคิ้วที่เคยชี้เชิดบัดนี้ลู่ตก
เนี่ยสือเอ๋อร์พูดต่ออย่างอึดอัด "แท้จริงแล้ว...ข้าเป็นสตรี"

"เหลวไหล!"

เนี่ยสือเอ๋อร์สีหน้าจริงจัง น้ำเสียงหม่นหมอง "ข้าดูเหมือนกำลังโกหก
หรืออย่างไร หน้าตาข้าออกจะล้ำอาจ ผิพรรณหรือก็ขาวอมชมพู เป็นหญิง
ก็ได้ เป็นชายก็ได้ เมื่อก่อนข้าก็แปลกใจว่าเหตุใดข้าจึงตกแดงเท่าไรก็
ไม่ดำ ผิดกับน้องสิบเอ็ด ผีกริษาอยู่ด้วยกันแท้ๆ เขาตัวดำเป็นถ่าน แต่ข้า
กลับยังขาวผ่องเป็นยองใย สุดท้าย ข้าถึงได้รู้ตัวว่าแท้จริงแล้วข้า
เป็นสตรี...เจ้าจะถอดเสื้อผ้าข้ารี เอาเลย รีบเปิดดู ผืนกลางวันของเจ้า
จะได้แลหลกสลายไปในพริบตา"

กงลี่ซิงจ้องหน้าเนี่ยสือเอ๋อร์จนตาแทบถลน แต่เขากลับทำหน้า

ไม่ยี่หระ นางรู้สิกร้อนที่ฝ่ามือ อยากตบเขาอีกสักกาด

"เนียสือเออร์ไม่ว่าเจ้าจะเป็นชายหรือหญิง พี่ชายเจ้าก็ต้องดื่มสุรามงคลของเราอยู่ดี!" พูดจบนางก็สะบัดแขนเสื้อจากไป ปล่อยให้เนียสือเออร์ยืนนิ่งเพราะถูกสกดจุดอยู่ที่เดิม ประตูดังคงเปิดอ้า ลมหนาวพัดเข้ามา ชายหนุ่มได้แต่ยืนตัวสั่น

"ชั่วตัวอย่างไรก็ควรปิดประตูก่อนไหม หนาวซะมดเลย ฮือ...พี่สี ท่านช่างใจดำนัก ข้าเขียนจดหมายขอความช่วยเหลือตั้งหลายฉบับ แต่ท่านกลับปล่อยผ่าน ส่งผักตองมาให้เสียอย่างนั้น ผักตองมันช่วยให้ข้าหนีออกไปจากที่นี่ได้หรือไรเล่า" หยาดน้ำตาเอ่อท้นขึ้นในดวงตาทั้งสองข้าง เขาแทบจะปล่อยโฮออกมาอยู่มร่อ

นี่ข้าไปทำอะไรผิดมาหรือไร สวรรค์จึงลงโทษเยี่ยงนี้ แม้ข้าจะหน้าตาหล่อเหลา สะดาดดอกท้อ* โดดเด่น ก็ไม่เห็นต้องยัดดอกท้อที่เอะอะทำร้ายร่างกายแบบนี้ใส่อกข้าเลยนี่นา

เขาก็แค่ช่วยงานพี่ห่าแล้วบังเอิญไปเหยียบหางนางอสรพิษ...เอือกลี้ซิงเข้าไป แล้วหลังจากนั้นก็ถูกนางไล่บี้ ไล่ต้อนไม่ยอมลดราวาศอก

เดิมนีสือเออร์ยังนึกว่าคนอย่างนางยอมใจแคบเป็นธรรมดา จะทุบจะตีอย่างไรก็เชิญเถิด ไม่นึกเลยว่าแค่ทุบตีนางจะไม่สาแก่ใจ ยิ่งขยันท้มเหงะรังแกเขาไม่หยุดหย่อน

นับแต่ต้นปีที่แล้วจวบจนบัดนี้ หลังจากตามจีบมานานปี ในที่สุดกมลี้ซิงก็จัดการรวบหัวรวบหาง ลักพาตัวเขามากักขังหนองเหินยวที่นี้

"ข้าก็บอกความจริงกับนางไปตั้งหลายรอบ แต่นางไม่ยอมฟัง

* ดอกท้อ ภาษาจีนคือเถาฮวา มีนัยแฝงหมายถึงดวงความรัก มีที่ใช้ เช่น สะดาดดอกท้อ หมายถึงมีโชคลาภ ความรัก มักใช้แสดงถึงชายที่มีหญิงมาหลงไหล และดอกท้อเป็นภัย โดยมากหมายถึงความรักจะนำภัยมาสู่ตัว

เอาแต่แพ้ว่าอยู่กันไปก็รักกันเอง ข้าว่าอยู่กันไปคงเกลียดกันหนักกว่าเดิมเสียมากกว่า ข้าไม่นึกพิสมัยนางเลยแม้แต่น้อย ปีนี้ไม่รัก ปีหน้าก็ไม่รัก ต่อให้อยู่ไปจนอายุเจ็ดแปดสิบ พันร่วงหมดปากแล้วข้าก็ยังไม่นึกรักนางอยู่ดี เหตุใดนางถึงไม่เข้าใจสักที"

เคราะห์ดีที่กึ่งสี่ซิงยังหยิ่งในศักดิ์ศรี ไม่จัดเสน่หยาแฝดมาใช้หาไม่แล้ว เขาคงเหมือนคนตายทั้งเป็น

หางตาเขาเหลือบเห็นจดหมายที่นางอสรพิษฉีกจนแห้วงวิน... ก็ได้แต่ถอนใจ

"ถึงจ้อเอ๋ยถึงจ้อ ถ้าตอนนี้เจ้าพอมีเวลา ช่วยเขียนจดหมายมาหาข้าสักฉบับเถิด ข้าเบื่อหน่ายกับการถูกกักขังเหลือเกิน..."

หากพิจารณาจากความเร็วในการตอบจดหมายของเจ้านั้นแล้ว กว่าจดหมายฉบับหน้าจะมาถึงคฤหาสน์สกุลกง เขาก็คงกลายเป็นชายขวัญประจำตระกูล หรือไม่ก็เผ่นหนีไปแล้ว

จะหนักหนึ่นลำบาก...อีกอย่างกล่องสารพัดนี้ยังถูกงัดสี่ซิงยึดเอาไว้ด้วย เนี่ยสี่ออร์ตัดใจทิ้งกล่องสมบัตินี้ไม่ลง...

"มีหวัง ข้าคงได้กลายเป็นชายสกุลกงแน่ๆ...ฮือ ข้าไม่เอานะ! ข้ายังหนุ่มยังแน่น ยังไม่ได้ท้องโลกจนหน้าใจเลย ใครก็ได้ช่วยข้าด้วย!"

นอกห้อง บ่าวรับใช้เดินผ่านไปมา แต่ไม่มีผู้ใดกล้ายื่นมือเข้ามาสอตชีวิตเขาคงจบเห่แน่แล้ว น้ำตาบุรุษไหลออกมาจากสองตา

อาซาพันธุ์ดีห่อตะบึงไปตามถนน คนบนหลังม้าสวมเสื้อผ้าสีสดใส สะพายห่อผ้าเอาไว้ที่หลัง บนหลังม้ามีกระเป๋าบรรจุห่อของแขวนอยู่

สุดถนนสายนั้น คือคฤหาสน์สกุลกง

"คฤหาสน์สกุลกง ถนนตงหนาน ตำบลสี่เผิง...ที่อยู่คั่นๆ" คนบนหลังม้ากระโดดลงมา หยิบของสามห่อและจดหมายลงจากหลังม้า พลังใช้ความคิด หนึ่งในนั้นเป็นจดหมายหน้าตาคุ้นเคยจนเขานึกประหลาดใจ เมื่อดึงออกมาดูก็พบว่าชื่อผู้รับคือ 'เนี่ยสือเอ๋อร์'

ชายหนุ่มแหงนหน้ามองคฤหาสน์สกุลกงอีกครั้ง รอยยิ้มแปลกใจประดับอยู่ที่มุมปาก

"ที่แท้ก็อย่างนี้เอง..." หลายเดือนก่อน จดหมายฉบับนี้คั่นตาเขาเสียยิ่งกว่าอะไร ไม่นึกเลยว่าผ่านมือสำนักส่งสารมาหลายแห่ง สุดท้ายเขาจะต้องเป็นคนนำส่งจดหมายนี้ด้วยตนเอง

นี่สินะที่เรียกว่าพรหมลิขิต

คนที่มาเปิดประตูแล้วน่าจะเป็นสาวใช้ ทันทีที่เห็นว่าคนส่งสารเปลี่ยนหน้าเป็นชายหนุ่มคนใหม่ นางก็เอ่ยปากอย่างแปลกใจ "คนส่งสารไม่ใช่พี่เกาหรอกหรือ"

"บังเอิญพี่เกาตกม้าได้รับบาดเจ็บ แต่ไม่ได้เจ็บหนักหรอกนะ พักฟื้นสักหลายๆ วันก็คงจะหาย ข้าเลยมาทำงานแทนเขาชั่วคราว" ซี้เหมินถึงยิ้มแฉ่ง

สาวใช้ผิดหวังอย่างแรง แต่เมื่อเห็นสายตาประหลาดใจของคนส่งสารคนใหม่ กอปรกับห่อของที่ดูหนาหนักก็เก็บอาการแล้วว่า "รบกวนน้องชายช่วยนำของเข้ามาที คือว่า...ข้ามียาแก้อาการบาดเจ็บสรรพคุณดีอยู่ชุดหนึ่ง ขอฝากเจ้าเอาไปให้พี่เกาหน่อยได้หรือไม่ พอดีข้าบังเอิญมียานะนะ ถึงได้จะฝากไป" นางกล่าวยั่ว

"พี่สาวมีใจเป็นห่วงเช่นนี้ ข้าต้องบอกพี่เถาให้แน่" ชีเหมินถึง ยิ้มอย่างนึกสนุก

พริบตาหนึ่ง แสงอันเจิดจ้าก็พุ่งเข้ามากระแทกตาสาวใช้ จนนาง ถึงกับต้องยกมือบังตา

"เอ่อ...พี่สาว ท่านเป็นอะไรหรือไม่"

"อ่า...เจ้า เจ้าตามข้ามา" สาวใช้เดินนำเข้าไปในคฤหาสน์ แต่ก็ยังไม่วายหันกลับมามอง เมื่อเห็นชายหนุ่มยิ้มให้อ่อนๆอย่างใสซื่อ พวงแก้มนาง ก็แดงระเรื่อขึ้นมาทันที ประหลาดแท้...เมื่อครู่ก็ยังปกติดี แต่เหตุใดพอ เขายิ้ม นางถึงได้หัวใจเต้นแรงเช่นนั้น...

"พี่สาว ห่อของสามห่อนี้จำหน่ายถึงคนสกุลกง แต่จดหมายฉบับนี้ จำหน่ายถึงเนียสือเออร์ ที่นี้มีคนแซ่เนียอยู่ด้วยรี หรือว่าข้าส่งผิดที่"

"ไม่ผิดหรอก ท่านเขยอยู่ที่นี้จริง ๆ"

"ท่านเขย?" ที่แท้ก็แต่งงานแล้วนี่เอง

สาวใช้เอามือป้องปาก เหลียวมองรอบตัวไม่เห็นใครก็กระซิบว่า "เป็นวันที่เขยจะ เมื่อครู่ข้าได้ยินคุณหนูกับท่านเขยทะเลาะกัน ดีไม่ดี คีนี้อาจจะได้ร่วมเรียงเคียงหมอนก็ได้..."

ชายหนุ่มได้ยินดังนั้นถึงงงอย่างหนัก "ทะเลาะกับร่วมเรียงเคียงหมอน มันเกี่ยวกันได้อย่างไรหรือ อ้อ หรือว่าท่านเขยอยากเข้าหอเร็วๆ แต่คุณหนู ไม่ยอม ก็เลยมีปากเสียงกันขึ้นมา สุดท้ายคุณหนูเลยต้องยอมตามใจ..." เมื่อเห็นสาวใช้ปิดปากหัวเราะ เขาก็ยิ่งงง

ระหว่างแบกของหนักๆ เดินไปตามทาง คนส่งสารหนุ่มเดินผ่าน ชุ่มประตูในสวน มองลอดชუმเข้าไปเห็นประตูบานหนึ่งเปิดอ้า เบื้องหลัง

ประตู่คือชายหนุ่มคนหนึ่ง นั่งหลังตรงอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือ ท่าทาง
เกร็งๆ...

"อย่ามองนะ อย่ามอง" สาวใช้รีบดึงตัวเขาเดินไปที่โถงข้างพลางว่า
"นั่นคือท่านเขย ห้ามใครเข้าไปใกล้เด็ดขาด"

ชายหนุ่มยิ่งฟังก็ยิ่งงง จึงเอ่ยถามว่า "เพราะเหตุใดกัน"

"เพราะกลัวว่าจะมีคนพาท่านเขยหนีไปนะสิ แต่ข้าว่านะ คุณหนู
ระวังเกินไป คนในบ้านสกุลกงจะมีใครกล้าแข็งข้อกับคุณหนูเล่า"

"หนีหรือ"

"ก็ใช่ะสิ แหม ข้าพูดมากไปแล้ว เจ้าถือเสียว่าไม่ได้ยินก็แล้วกันนะ"

ทั้งสองเดินเข้าไปในโถงข้าง สาวใช้ให้คนส่งสารวางห่อของและ
จดหมายไว้ที่นั่น เมื่อตรวจฉบับเรียบร้อยก็หยิบยาส่งให้ นางไม่กล้าสบตา
อีกฝ่ายตรงๆ เพราะเกรงว่าหากใจสั่นขึ้นมาอีก จะรู้สึกผิดต่อชายในดวงใจ

"พี่สาว ข้ายังแปลกใจอยู่ดี เหตุใดชายผู้นั้นต้องคิดหนีด้วย หรือเพราะ
ถูกบังคับให้อยู่ที่นี่ แล้วเหตุใดท่านพี่ของคุณหนูกงจึงไม่ออกมาไกลเกลีย
ล่ะ"

"เจ้าไปเข้าใจผิดมาจากไหนว่าคุณหนูของข้ามีพี่ชาย คุณหนู
เป็นบุตรสาวคนเดียว ต่อให้แต่งงาน ท่านเขยก็ต้องอยู่บ้านนี้"

สงสัย...เขาจะไม่มีพวกพ้องอยู่แถวนี้...ซีเหินถึงคิดในใจ

"ที่จริง ข้าขอของที่ต้องใช้ในพิธีก็เตรียมครบแล้ว เหลือเพียงรอให้
พี่ชายของท่านเขยมาถึงก็จัดงานแต่งได้เลย คุณหนูไม่เห็นจำเป็นจะต้อง
รังแกท่านเขยเลย คุณหนูให้ท่านเขยพักผ่อนใกล้ประตูมากที่สุด แสดงว่า
ต้องการให้ท่านเขยเห็นโลกภายนอก แต่กลับไม่สามารถออกไป

ข้างนอกได้ เอ้อ...เอาละ น้องชาย เดี่ยวข้าจะนำทางเจ้าออกไปนะ"

"อ่า...ข้าขอปลดทุกข์ก่อนได้หรือไม่" คนส่งสารเกาศีระชะอย่าง
เอียงอาย "ข้าจวนตัวจริงๆ..."

"แต่ข้ายังมีงานต้องทำนะ"

"พี่สาวไม่ต้องนำทางหรอก ขอเพียงชี้ทางให้ข้าสักหน่อยก็พอ ข้าจะ
ไม่เดินสุมสี้สุมห่าแน่ๆ"

สาวใช้ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะก้มหน้าชี้นิ้วไปที่มุมทางเดิน
เมื่อทราบทางกลับแล้ว ซีเหมินถึงก็แสร้งทำเป็นปวดปัสสาวะแล้วรีบวิ่ง
จากไป

พักใหญ่หลังจากนั้น ใบหน้าสีน้ำผึ้งก็ไพล่ออกมาจากมุมนั้น

ด้วยบริเวณนั้นปลอดภัย เขาจึงเดินลอดซุ้มประตูเข้าไป ก่อนจะ
มองเห็นว่าชายหนุ่มในห้องยังคงนั่งหลังตรงอยู่ที่เก่า

"ใครนะ ใครหน้าไหนมาหลบอยู่หน้าห้องข้า ยังไม่รีบคลายจุด
ให้ข้าอีก"

"ที่แท้ก็ถูกสกดจุดนี่เอง..."

"พูดจาเหลวไหล! เจ้าคิดว่าข้าว่างมาก เลยลองฝึกตนเป็นท่อนไม้
หรือไรเล่า"

"ข้าคลายจุดไม่เป็น จะช่วยท่านอย่างไรได้"

"โธ่เอ๊ย! เช่นนั้นก็ไปเรียกคุณหนูเจ้ามาสิ ข้ามีเรื่องจะคุยกับนาง!"

"ดูเหมือนข้าจะไม่เคยขายตัวมาเป็นทาสในเรือนนี้นะ" ซีเหมินถึง
ยิ้มๆ พินิจมองเบื้องหลังอีกฝ่าย เนี่ยสือเออร์แต่งกายพิถีพิถัน รวบผม
เป็นหางม้าประดับด้วยพลอกหยก เขาเดินเชื่องช้าเข้ามาหาหยุดตรงหน้า

เนี่ยสือเออร์ เมื่อเห็นว่าเขาสวมต่างหูก็รู้สึกแปลกใจ เลื่อนสายตามองสบตากัน

ช่างเป็นไบหน้าที่...อ่อนละมุนเหลือเกิน ทั้งขาทั้งนุ้มทั้งเนียน
แน่ละเขาเป็นผู้ชาย แต่ก็เป็นผู้ชายที่ดูบอบบางราวกับคุณหนูตระกูลผู้ดี
ที่ควรเก็บไว้ให้อยู่แต่ในคฤหาสน์

"ท่านคือเนี่ยสือเออร์จริงหรือ"

ชายหนุ่มหรีตามอง "ที่แท้ก็บ่าวผู้ชายหрокหรือ ที่แรกข้านึกว่า
สาวใช้ ดูเหมือนข้าจะไม่เคยเห็นเจ้านะ...เฮ้ ช่วยสนใจข้าหน่อยได้หรือไม่
ข้าหนึ่งๆ มาตลอดบ่ายแล้ว เปื่อเหลือเกิน เดียว เจ้าจะขโมยกินผักดองข้า
โดยไม่ขออนุญาตได้อย่างไร นั่นมันของฝากจากพี่สี่ของข้านะ!"

"ผักดองนี่อร่อยใช้ได้ ช่างแตกต่างจากอาหารที่พี่ใหญ่ส่งมาจริงๆ"

"พี่ใหญ่?" เนี่ยสือเออร์เป็นคนไม่จริงจังก็จริง แต่สิ่งใดเคยผ่านตา
เขามักจะจำได้อย่างแม่นยำ "เจ้าไม่ใช่คนสกุลกง เจ้าเป็นใครกันแน่"

"ข้านะหรือ ข้าเป็นคนส่งสาร"

"ส่งจดหมาย?" เนี่ยสือเออร์ตาเป็นประกาย "แล้วจดหมายละ
มีของข้าหรือไม่"

"มี แต่ถูกเก็บไปแล้ว"

"น่าโมโหนัก! ข้าก็อยู่แล้วว่านางอสรพิษนั่นไม่มีทางยอม
ปล่อยจดหมายให้เด็ดขาดแม้เพียงฉบับเดียวแน่ๆ เวลานี้มีแต่ถึงมือ
น้องรักผู้เฒ่าของข้าเท่านั้นที่จะส่งจดหมายมา ฮือ...ถึงจ้อ เจ้ารอข้าก่อนนะ
เดี๋ยวคืนนี้ข้าก็จะได้อ่านจดหมายหมื่นคำของเจ้าแล้ว"

"...ข้าไม่ได้เขียนยาวขนาดนั้น" ชายหนุ่มเอ่ยเบาๆ

"ว่าจะไรนะ เกิดเป็นชาย เหตุใดพุดจาไม่เต็มเสียง"

"ข้าเพียงนึกแปลกใจ...ถึงจ้อที่ท่านพุดถึงนั้น ทำสิ่งใดให้ท่านเห็น
ว่าโง่ซื่ออย่างนั้นหรือ"

"แค่เขาตอบจดหมายข้า ก็แสดงให้เห็นว่าโง่ซื่อมากแล้ว ไม่สิ ไม่ใช่
โง่ซื่อเรียกว่ามีน้ำใจต่างหาก ข้าเขียนจดหมายมาเนิ่นนาน ส่งออกไป
ไม่เห็นเคยมีคนตอบ นอกจากเขาคนเดียว เจ้าว่าน้องชายข้าคนนี้มีน้ำใจ
หรือไม่เล่า หากวันใดข้าหนีจากที่นี่ไปได้ จะต้องไปเยี่ยมมาดถึงที่สำนัก
ส่งสารหยางหลิวเป็นการตอบแทนน้ำใจสักครั้ง...เจ้ามองข้าด้วยสายตา
เช่นนั้นเพราะเหตุใด ข้าไม่ได้ชอบพวกตัดแขนเสื้อหรือคะ!"

"ข้าก็ไม่ชอบ เพียงอยากถามคำถามสักหนึ่งข้อ"

เนียสือเออร์นั่งนิ่งมาทั้งปายก็รู้สึกเบื่อหน่ายเป็นกำลัง จึงตอบว่า
"ว่ามาสิ ประเดี๋ยวข้าเป็นสหายคุยแก้เหงาให้เจ้าเอง"

"ข้าควรช่วยท่านหรือไม่"

เนียสือเออร์อิงเง้นไปเล็กน้อย ก่อนจะดวงตาจะฉายแววยินดี "เจ้าจะ
ช่วยข้าอย่างนั้นรี ช่วยอย่างไรเล่า เจ้ารู้วิทยายุทธ์หรือ"

"ถ้าแค่ต่อสู้ทะเลาะวิวาทก็พอได้ แต่คงไม่ถึงขั้นเรียกว่าวิทยายุทธ์"

"ไม่เป็นไรๆ เรามาช่วยกันคิดหาทางก็ได้ เจ้าช่างเป็นเพื่อนแท้จริงๆ
นับแต่วันนี้เป็นต้นไป เจ้าคือเพื่อนแท้ของข้าแล้วนะ ไม่สิ ขอยกให้เป็น
เพื่อนตายเลยดีกว่า"

"แล้วถึงจ้อน้องรักของท่านล่ะ จะทำอย่างไร"

"ก็คงต้องหลีกทางให้เจ้าก่อน"

"ง่ายเพียงนี้เสียวี..."

"นี่เพื่อนยาก เจ้ายังไม่ได้แจ้งชื่อแก่ข้าเลย" เนียสือเออร์มองอีกฝ่าย ด้วยสายตาละห้อย รวากับกำลังมองรูปสลักอันน่าเลื่อมใส และคล้าย กำลังหัวเราะเส่นห์

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าสีน้ำผึ้ง "ข้าแซ่สองพยางค์ว่าซีเหมิน ชื่อพยางค์เดียวคืออิง"

"ซีเหมินน้องรัก วันนี้เรามากระทำสัตย์สาบานเป็นพี่น้องกันเถิด จากนั้นไปเราสองจะมีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ร่วมต้าน! ซีเหมินน้องรัก" เนียสือเออร์ ซาบซึ่งใจเย็น ไม่นึกเลยว่าจู่ๆ จะมีคนแปลกหน้ายื่นมือเข้ามาช่วย ไม่รู้เป็นเพราะ เขาโชคดีหรือหน้าตาดีกันแน่ ใครต่อใครถึงได้พากันช่วยเหลือ

ฮือ... ซึ่งใจเหลือเกิน ต่อไปข้าจะไม่ต้องนั่งรอจดหมายไร้สาระ ของเจ้าเด็กถึงจื่อแล้ว ข้าจะได้หนีออกไปจากคฤหาสน์สกุลกงแล้ว!

"อ้อ จริงสิ ข้าลืมบอกท่านไปว่าเดิมข้าทำงานอยู่ที่สำนักส่งสาร หยางหลิว เพิ่งย้ายมาเหล่าซุ่นฟาเพียงเดือนเดียว" ซีเหมินถึงกล่าวยิ้มๆ

เนียสือเออร์กำลังจะร้องให้ด้วยความปลื้มปริ่ม ได้ยินดังนั้นก็ชะงัก ค่อยๆ เลื่อนสายตามาสบกัน

"น้องชาย เจ้าบอกว่าชื่อซีเหมินถึงหรือ"

"ใช่แล้ว ข้าชื่อซีเหมินถึง แต่ข้ายังไม่ได้บอกท่านว่าชื่อรองของข้า คือถึงจื่อ*" ซีเหมินถึงยิ้มอย่างนิกซัน

เพียงแวบเดียวหลังจากนั้น เนียสือเออร์ต้าพรวดล้มตาไม่ขึ้น เพราะ แสงอันเจิดจ้าอย่างน่าประหลาด

* ชาวจีนสมัยโบราณมีชื่อเรียกขานหลากหลาย โดยทั่วไปมี 'นาม (หมิง)' คือชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้แต่กำเนิด 'ชื่อรอง (จื่อ)' เป็นชื่อที่อาจารย์ตั้งให้เมื่อเข้ารับการศึกษา มักสอดคล้องกับนาม หรือเพิ่มคำด้านหน้าให้เหมือนกัน ในหมู่พี่น้องเพื่อแบ่งบอกรุ่นในวงศ์ตระกูล นอกจากนี้ ผู้มีความรู้ มีตำแหน่งหน้าที่อาจตั้ง 'ฉายา (เฮ่า)' ของตนเองเพื่อใช้ในวงการ

แต่เมื่อทุกสิ่งกลับสู่สภาพปกติ เขาก็คิดว่าเหตุที่ตาพร่า อาจเป็นเพราะ สะท้อนใจเกินขนาด ประสาทตาจึงเสื่อมไปชั่วคราว

ถึงจื่อ ถึงจื่อ ซีเหมินถึงจื่อ* สหายผู้เขียนจดหมายคุยกับเขาดังแต่ ยังไม่เริ่มท่องยุทธภพ!

ที่แท้ซีเหมินถึงจื่อก็น้ำตาเช่นนี้เองหรือหรือ ช่างแตกต่างราวฟ้ากับเหวกับภาพนึกคิดเดิมของเขา...น่าแปลก พอถูกแสงสว่างเมื่อครู่ สาดใส่ตา หัวใจเขาก็เต้นแรงขึ้น...สงสัยจะเป็นผลข้างเคียงกระมัง

"เบาๆ หน่อยสิ ถึงจื่อ จุดข้าเพิ่งจะคลาย แขนขายังชาอยู่ ไม่เห็นต้องลากแรงถึงเพียงนี้ ประเดี๋ยวข้าก็บาดเจ็บพอดี ข้าๆ หน่อย..."

"ข้าเกรงว่าหากมัวชักช้า ภรรยาท่านจะมาพบข้าเสียก่อน"

"ภรรยาใครไม่ทราบ ข้าไม่มีภรรยาสักหน่อย เอ้า เร็วๆ ลากเลยๆ เจ็บหน่อยก็ไม่เป็นไร"

โชคดีที่คุณหนูสกุลกงไม่อนุญาตให้ใครก็ตามเข้าใกล้เรือน เนี่ยสือเออร์ แถวนั้นจึงปลดคน ซีเหมินถึงลากเนี่ยสือเออร์เข้าห้องส้วม ก่อนจะแทรกตัวตามเข้าไป

ห้องส้วมเล็กเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เมื่อเข้าพร้อมกันทีเดียวสองคน จึงแทบไม่เหลือพื้นที่ให้ขยับตัว

เนี่ยสือเออร์พึงรำงมาที่ไหลซีเหมินถึงอย่างไว้เรียวแรง จนเขาต้องผลัดศีรษะโนนเงนของอีกฝ่ายออกห่าง

"พี่เนี่ย ท่านกะจะหนีออกไปอย่างไร เราคงแอบอยู่在这ไปตลอดชีวิต

* บางครั้ง คนจีนจะนำชื่อรองมาต่อท้ายแซ่ 'ซีเหมินถึง' ชื่อรอง 'ถึงจื่อ' จึงอาจเรียกได้อีกชื่อหนึ่งว่า 'ซีเหมินถึงจื่อ'

"ไม่ได้หรอกนะ"

"ข้ากำลังนึกอยู่... โชคดีที่มีเจ้าคอยอยู่เคียงข้าง ถึงจื่อ เห็นแก่
มิตรภาพของเรา เจ้าคงไม่คิดทอดทิ้งข้าอย่างไร้เยื่อใยหรอกใช่หรือไม่"
เนี่ยสือเอ๋อร์อปากปิดทางหนีอีกฝ่ายทันที

ซีเหมินถึงตอบอย่างนึกขัน

"ขอเพียงท่านไม่สับเปลี่ยนให้ข้าเป็นเจ้าบ่าวแทน ข้าก็จะไม่
ทอดทิ้งท่าน"

เนี่ยสือเอ๋อร์ดีใจจนแทบสะอื้น อยากจะคว้าตัวอีกฝ่ายมากอด
เสียตรงนั้น

"ถึงจื่อ เจ้าช่างเป็นเพื่อนตายของข้าเสียจริง! นับแต่เราเริ่ม
เขียนจดหมายหากัน ข้าก็รู้ว่าเพื่อนอย่างเจ้านั้นช่างล้ำค่า แม้แต่พี่ชายข้า
ยังไม่ดีต่อข้าถึงเพียงนี้ เอาละ ข้าหนีวิธีออกแล้ว ถอดเสื้อเลยๆ"

"...ถอดเสื้อ?" ซีเหมินถึงเลิกคิ้ว

"เจ้าไม่รู้สิหรือว่าเสื้อผ้าที่เราสวมใส่คล้ายกันมาก เรื่องย้อมแมวนี้
ข้าถนัดนัก เดียวข้าจะปลอมตัวเป็นเจ้าหลบออกไป จากนั้นเจ้าก็ค่อย
เดินออกประตูไปอย่างเปิดเผย รับรองปลอดภัยหายห่วง" เนี่ยสือเอ๋อร์
ให้สัญญาณ

"ท่านหมายถึง...แปลงโฉมอย่างนั้นหรือ" ซีเหมินถึงถามอย่างสนใจ
เนี่ยสือเอ๋อร์เคยเอ่ยถึง 'ศาสตร์แปลงโฉม' ในจดหมาย เขารู้เพียงว่า
ศาสตร์นี้น่าอัศจรรย์นัก แต่ก็ไม่เคยพิสูจน์ด้วยตาตนเองมาก่อน เนี่ยสือเอ๋อร์
มีแค่สองมือเปล่าๆ จะทำอะไรได้

เนี่ยสือเอ๋อร์หัวเราะแหะๆ

"ศาสตร์แห่งการแปลงโฉมลึกล้ำมาก แต่กล่องสารพัดนึกของข้า ถูกแม่อุสรพิษนั้นยึดไปแล้ว แต่ก็ไม่เป็นไรหรอก เจ้ามาคฤหาสน์สกุลลง เป็นครั้งแรก คนที่เคยพบเห็นเจ้า ก็คงมีแต่..."

"สาวใช้นางหนึ่ง"

เนี่ยสือเออร์ทำตาอว "เยียม! เซนนั่นข้าก็ไม่จำเป็นต้องแปลงตัว ให้เหมือนเจ้าอย่างแนบเนียนก็ได้ ขอแค่ละม้ายสักห่าส่วนก็คงจะพอ..."

จากนั้นเนี่ยสือเออร์ก็นิพนธ์นาไบหน้าซีเหมินถึงอย่างใกล้ชิด ผิวหน้า นวลนึ่มทำให้เขาเผลอเอามือแตะโดยไม่ตั้งใจ...เมื่อซีเหมินถึงเบือนหน้าหนี เขาจึงหดมือกลับอย่างรู้งานพลางวิจารณ์ว่า "คิ้วบางกว่าข้า ตาโตกว่าข้า ปากเล็กกว่าข้า จมูกแบนกว่าข้าชนิดหนึ่ง สรุปคือไม่หล่อเท่าข้า...แต่ไม่มี ปัญหาหรอก ว่าแต่ผิวเจ้านี้ตากแดดจนดำจริงหรือ เหตุใดผิวจึงสม่ำเสมอล่ะ"

"ผิวข้าสีนี้มาตั้งแต่เกิด"

"ช่างบังเอิญเสียจริง ข้าก็ผิวขาวสวยแต่กำเนิดเหมือนกัน บางทีข้า ก็นึกแปลกใจว่าเหตุใดสวรรค์จึงลำเอียง ประทานไบหน้าอันงดงามให้ข้า เอล่ะ ยืมให้ดูทีซิ"

ซีเหมินถึงได้ยินดังนั้นก็คลี่ยิ้มมุมปากอย่างว่าง่าย

เนี่ยสือเออร์ก็นิพนธ์นาไบหน้านั้น พลางพิมพ์ว่า "รอยยิ้ม ของเจ้าธรรมดา ไม่แตกต่างอันใดจากคนอื่น สงสัยข้าคงตาพร่าเพราะ แดดแรงเกินไป...เจ้าลองพุดให้ข้าฟังสักหลายๆ คำหน่อยซิ"

"ท่านจะให้ข้าพุดว่าอะไร"

"แล้วแต่เลย" เนี่ยสือเออร์ทอบ จับสังเกตได้ว่าเสียงของอีกฝ่าย

แทบดำเหมือนกลืนหัวเราะตลอดเวลา หากต้องการเลียนแบบ คงไม่สามารถทำได้แบบเนียนในชั่วพริบตา แต่ข้อดีของการปลอมตัวเป็นถึงจ๊อก็คือไม่จำเป็นต้องเหมือนมากก็ได้

"ข้าจำได้ท่านเคยบอกในจดหมายว่าท่านอายุยี่สิบสามแล้ว เป็นวัยอันเหมาะสมที่จะมีคู่ครอง เหตุใดจึงไม่กลั่นใจแต่งงานงเสียล่ะ"

"โอ๊ย ถึงจ๊อน้องรัก เจ้าเป็นผู้เจรจาที่อีกฝ่ายส่งมาหรืออย่างไร กลั่นใจแต่งงานไรกัน การมีภรรยาถือเป็นเรื่องใหญ่ของชีวิต เอาล่ะ บอกข้าทีซิว่าสิ่งที่อยู่ในนั้นคืออะไร บอกมาตามตรง อย่าโกหก!"

ซีเหมินถึงหุบตามองมืออีกฝ่ายที่กำลังใช้มือตบๆ ที่หน้าอกตนเอง

"ไม่เห็นจะต้องตบแรงเลย มันคือหัวใจ ข้ารู้"

"ถูกต้อง ถึงจ๊อ ตรงนี้คือหัวใจ หากข้าไม่อนุญาต เจ้าก็ควรจะมีน้ำใจไม่พูดถึงเรื่องแต่งงานกับแม่นางกงให้ข้าได้ยินอีก ข้ายังไม่อยากตายตั้งแต่ยังหนุ่ม เผลอๆ อาจต้องตายอย่างไร้สาเหตุด้วยซ้ำ ว่าแต่เจ้าละมีนางในดวงใจหรือยัง" เขาถามไปอย่างนั้น ไม่ได้สนใจในคำตอบแต่อย่างใด

"ไม่มี"

"เจ้าวางใจได้ ข้าไม่แย่งภรรยาเจ้าแน่นอน ข้าเป็นคนมีคุณธรรม ไม่มีทางกระโดดพรัดขึ้นเตียงภรรยาของสหายแน่นอน...แม้เจ้าจะไม่ได้หล่อเหลาเอการ แต่บุรุษลักษณะอย่างเจ้าก็น่าจะเป็นที่นิยมพอสมควรในสมัยนี้ เอาล่ะ พูดให้ข้าฟังหน่อยซิ"

เนียสือเออร์ดูราเร่งจนซีเหมินถึงอยากจะเตือนสติว่าตอนนี้เขากำลังหนีตายอยู่ หากได้กำลังคุยเล่นแก้เหงาไม่

"ไม่ว่าเรื่องใด ข้าจะฟังฟ้าใหญ่ของข้าเสมอ หากฟ้าใหญ่ไม่จัดหาสตรี มาแต่งตั้ง ข้าก็คงไม่คิดมีครอบครัว" ซีเหมินถึงตอบตามตรง

"หัวโบราณจริงๆ"

ซีเหมินถึงยิ้มน้อยๆ ไม่ตอบคำ

"หรือเป็นเพราะเจ้าไม่ใส่ใจเรื่องนี้" เนี่ยสือเอ๋อร์พึมพำกับตนเอง ไม่ทันสังเกตว่าซีเหมินถึงชำเลื่องมอหลายตลบ "ไม่ดีหรอกนะแบบนี้ ยังหนุ่มยังแน่นแต่กลับปล่อยชีวิตตามบุญตามกรรม คนจิตใจบริสุทธิ์ ไร้เงามีต่ออย่างเจ้าคงมีชีวิตที่แสนน่าเบื่อ แต่ขอได้โปรดวางใจ ต่อไปนี้ ข้าจะช่วยทำให้จิตใจของเจ้าเต็มไปด้วยเงามี...ตายแล้ว มีคนมา!"

เสียงผีทำถึกระชั้นดังแว่วมา เนี่ยสือเอ๋อร์จุดซีเหมินถึงไปหลบ หลังประตูห้องส้วม ทั้งสองเปิดไหล่กันจนจิต เนี่ยสือเอ๋อร์เหลือบมอง ใบหน้าด้านข้างของอีกฝ่ายก่อนจะเบนสายตาหนี

พอได้มองใกล้ๆ เจ้านี้ผิวหน้าเนียนละเอียดจนไม่น่าเชื่อ...

ซีเหมินถึงรู้สึกได้ว่าถูกจับจ้องก็หันกลับมามอง ปลายจมูกจึงแตะกันเบาๆ ทั้งสองรีบขยับถอย ใบหน้ายังคงประดับด้วยรอยยิ้มอยู่เช่นเดิม

จมูกเจ้าคนผู้นี้ข้างเย็นและเนียนนุ่มจริงๆ...เนี่ยสือเอ๋อร์ประหลาดใจ

"ท่านเขย! ท่านเขยอยู่ที่ใด" นอกห้องส้วมมีคนตะโกน "หากคุณหนู ทราบว่าท่านเขยหนีไป เราต้องตายแน่ๆ"

"...ในส้วมมีคนนี้ ท่านเขยอยู่ในนั้นหรือไม่"

"ไม่หรอก เมื่อครู่คนส่งสารบอกว่าปวดท้อง เลยขอยืมใช้ห้องส้วมนะ" เสียงสาวใช้คนเมื่อครู่ดังขึ้น

เนี่ยสือเอ๋อร์กระตุกแขนเสื้อซีเหมินถึงโดยแรง ชายหนุ่มกระแอม

เบาๆ แล้วกล่าวเสียงดัง

"ขอโทษที่ ข้าเองละ ข้าปวดท้องนะ ก็เลย..." พูดยังไม่ทันขาดคำ ก็ได้ยินเสียงผายลมดังปาด ซึ่เหม็นถึงเงียบกริบ หันขวับกลับมามอง เนียสือเออร์ทันใด

เนียสือเออร์ซึ้นวโป่งให้พลงพูดโดยปราศจากเสียงว่า 'ต้องแบบนี้ ถึงจะสมบทบาท เป็นอย่างไร ข้าฉลาดหรือไม่'

"..."

"เหม็นซะมดเลย เรารีบไปค้นทางอื่นเถอะ" บ่าวโนเรื่อนดัดสินใจ แยกย้ายตามหา

"อย่างไรละ เขาเรียกว่าไหวพริบยามคับขัน หากข้าไม่ผายลมแล้ว พวกนั้นเปิดประตูเข้ามา ข้าคงจบเห่แน่" เนียสือเออร์กล่าวอย่างภาคภูมิใจ

"..."

"ถึงจื่อ เจ้าจะไม่ชมข้าหน่อยหรือ"

"...ข้ากลั่นหายใจอยู่"

เนียสือเออร์เสยะยืมพลงเอ้อมมือตบปากอีกฝ่ายและเอ่ยว่า "ถือว่า ข้าได้แสดงด้านเลวร้ายที่สุดให้เจ้าเห็นแล้ว เราเป็นเพื่อนกัน ไมลี ตอนนี เราเลื่อนขั้นเป็นเพื่อนตายกันแล้ว ในเมื่อสวรรค์ส่งเจ้ามาช่วยเหลือข้า เช่นนี้ ก็แสดงว่าเรามีวาสนาต่อกัน ข้ากับเจ้า แม้ไม่มีบุญเกิดเป็นพี่น้องร่วมสายโลหิต แต่เราก็เป็นพี่น้องร่วมสาบานได้นะ น้องรัก เรียกข้าว่า พี่ลิปสักคำเถิด" เนียสือเออร์ยืมให้อย่างสนิทสนม

"...ขอคิดดูก่อนนะ" ซึ่เหม็นถึงยืมข้าๆ

"ได้ เจ้าค่อยๆ ตรองดู อะ แต่เวลานี้รีบถอดเสื้อเร็ว..."

"...ท่านช่วยหันไปทางอื่นก่อน"

"บุรุษด้วยกัน ยังจะเขินอายอันใดอีกเล่า" เนี่ยสือเอ๋อร์ลือ

"ข้าเป็นคนขี้อาย"

ในเมื่อเจ้าตัวยอมรับออกมาเช่นนี้ เนี่ยสือเอ๋อร์กี้ได้แต่หันไปทางอื่น
เขาเอามือแตะจมูก ถอดสายรัดเอว ปากก็ยังพึมพำไม่หยุด

"ประเดี๋ยวเราไปเจอกันห่างจากตัวตำบลหาลี้* นะ จะได้เข้าเมือง
ด้วยกัน ถึงตอนนั้นข้าจะเอาม้าของสำนักสงสารคืนให้เจ้า"

"ตกลง"

เสียงซอกแซกดังขึ้นเบาๆ จากข้างหลัง เนี่ยสือเอ๋อร์อยากจะ
แอบฟัง แต่ก็เกรงว่าสหายผู้เขินอายอย่างซีเหมินถึงจะโกรธจนชิงหนีไป
ทิ้งให้เขาถูกแม่มางกงขย้ำแล้วกลืนกินทั้งเป็น หัวเด็ดตีนขาดอย่างไร
เขาก็ไม่ยอม

ชายหนุ่มยืนหันหลังให้อีกฝ่าย ถอดเสื้อผ้าแล้วยื่นให้ พร้อมกับ
รับเสื้อของซีเหมินถึงมาสวม แต่ทันทีที่สัมผัสเนื้อผ้า เขาก็ได้แต่แปลกใจ

"เนื้อผ้าไม่เลวนะ น่าจะซื้อหาแถวนี้ยาก"

แม้แต่ในหนานจิง ผ้าเนื้อดีเช่นนี้คงราคาไม่ถูก เจ้าเด็กยากจน
คนสงสารเช่นนี้ ปีปีหนึ่งจะหาเงินได้สักเท่าไรกัน

"พี่ใหญ่ส่งมาให้ข้าล่ะ"

"พี่ใหญ่ของเจ้าดูจะรักเจ้ามากนะ"

"ใช่แล้ว พี่ชายรักข้ามากโข"

เนี่ยสือเอ๋อร์ได้ยินดังนั้นก็ให้รู้สึกว่ำน้ำเสียงแจ่มใสของซีเหมินถึง

* ลี้ (หลี่) เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน เทียบระยะทางประมาณ 500 เมตร

เคลือบไว้ด้วยความหมายอันน่าประหลาด รวากับว่าพี่ชายเอาใจใส่เขา เพราะมีเป้าหมายแอบแฝง ขณะสวมเสื้อผ้า เขาได้กลิ่นหอมโชยมา จนสะดุดตก ก็ดึงเสื้อขึ้นดมให้แน่ใจ...คนผู้นี้คงเอาเสื้อผ้าไปอบร่ำการะมัง รักสวयरักงามกว่าข้าเสียอีกนะ

"ข้าต้องรอท่านนี้นานเท่าใด"

เนี่ยสือเออร์ดึงผ้าผูกเอวจนแน่น พลังหันกลับมาตอบว่า "นับแกะให้ครบสองร้อยตัว เจ้าก็..." คำพูดของเขาชะงักกึกเมื่อเห็นซีเหมินถึงสวมเสื้อผ้าของตน เนี่ยสือเออร์รู้สึกขนลุกชู่เหมือนถูกจับเปลื้องผ้า จนล่อนจ้อน

ซีเหมินถึงยิ้ม

"เป็นอะไรไป"

"ไม่มีอะไร แค่รู้สึกว่าเจ้าสวมเสื้อผ้าข้าแล้วดูดีไม่หยอก" ว่าพลังถอดต่างหูออก รวบผมแล้วมัดให้เหมือนกับสหายผู้น้อง แต่หางตายังไม่วายจ้องมองซีเหมินถึงตลอดเวลา

ประหลาด ประหลาดแท้...แต่ก็...ไม่รู้ประหลาดที่ใดกัน...

"จำเอาไว้นะ ไปเจอกันห้าลั่นนอกตัวตำบล ไม่พบไม่เลิกรา"

ซีเหมินถึงพยักหน้ารับ

"จำไว้ว่าหากมีคนถาม ให้ตอบว่าไม่เห็นข้า อย่ามีพิรุณเชียวนะ"

"ข้าทราบแล้ว ว่าแต่...นี่คือศาสตร์แห่งการแปลงโฉมหรือ..."

ช่างแนบเนียนเหลือเกินนะ

"นี่เหตุใดน้ำเสียงถึงฟังดูผิดหวังเล่า" เนี่ยสือเออร์เสะยิ้มพลังกล่าวอย่างมั่นใจ "ถึงจ้อ เจ้ารู้หรือไม่ว่าสิ่งสำคัญที่สุดในการแปลงโฉม

คืออะไร"

"ไม่รู้"

"การเลียนแบบให้เหมือนอย่างกับแกะนั้นสำคัญ แต่การที่ข้าปลอมตัวเป็นเจ้า ข้าไม่ได้อาศัยฝีมือมากเท่าลวงใจคน ประเดี๋ยวถ้าเจ้ารอข้าอยู่ที่จุดนัดพบแล้วไม่เจอ นั่นก็หมายความว่า การแปลงโฉมของข้าล้มเหลว เอ่อ...เอาอย่างนี้ เปลี่ยนจากไม่พบไม่เลิกราเป็น 'หากไม่เจอก็กลับมาช่วยข้าด้วยนะ' จะดีกว่า"

ซีเหมินถึงผงกัศรีระ มุมปากประดับยิ้ม นึกในใจว่าชายคนนี้ช่างถอดออกมาจากจดหมายไม่มีผิดเพี้ยน เขามองท้องฟ้าพลางนับในใจเมื่อครบแล้วก็ผลักประตูเปิดออก แต่กว่าจะเดินไปถึงประตูใหญ่ก็มีคนตะโกนขึ้น

"ท่านเชย!"

ซีเหมินถึงหันกลับมายิ้มให้

"พี่สาว ข้าคือคนส่งสารที่มาแทนพี่เภาต่างหาก"

สาวใช้ทำหน้าอึ้งงัน "แต่เสื้อผ้าของเจ้า..."

"มีอะไรผิดปกติหรือ วันนี้ข้าสวมชุดนี้ตลอดนะ"

สาวใช้งุนงง เมื่อย้อนนึกก็คล้ายคล้ายคลบลว่าเมื่อตอนบ่ายเด็กส่งจดหมายสวมเสื้อผ้าสีสดใสชุดนี้จริงๆ กระจ่าง แต่ก็นะ เหตุใดเหมือนชุดท่านเชยเลย...ทันใดนั้นนางก็เบิกตาโพลง "หรือว่าคนที่เดินอาดๆ ออกไปเมื่อครู่ คือท่านเชย?"

"อะไรนะ มีคนปลอมตัวเป็นข้าหรือ"

"ตายแล้วๆ ท่านเชยหนีไปแล้ว ท่านเชยหนีไปแล้ว!" สาวใช้เลิกใส่ใจ

ซีເມินถึงทันที นางวิ่งแจ้นเข้าไปในคุกหาสน์ เพื่อตามตัวคนสวนที่ยังค้นหาเนี่ยสือเออร์อยู่ทางอื่น

ซีເມินถึงยี่ม่ออันพลางก้าวออกจากประตูคุกหาสน์สกุลกง ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"เหตุใดถึงทักผิดได้ล่ะ" นิ้วมือเล็กๆ ทั้งห้าเลื่อนมาจับหน้าตนเอง "ข้ากับเขาหน้าตาต่างกันจะตายไป ตลกดีจริง"

ชายหนุ่มเดินมุ่งหน้าออกนอกตำบลด จนถึงจุดนัดพบห้ำลี่

แต่ก็ต้องพบเพียงความว่างเปล่า...

เมื่อฟ้าเริ่มมืด ซีເມินถึงย้อนกลับไปคุกหาสน์สกุลกง ก็พบว่าประตูใหญ่เปิดกว้าง เหล่าบริวารในเรือนวิ่งวุ่นไปมาเพื่อตามหาคน

หรือว่า เนี่ยสือเออร์จะผ่านหนี ทั้งสัญญาที่ให้ไว้เสียแล้ว

"ชั่วตัวอย่างไรก็ควรทิ้งม้าไว้ให้ข้า"

ม้าตัวนั้นเป็นสมบัติของเหล่าขุนฟ้า คนอยู่แต่ม้าหาย มีหวังต้องจ่ายเงินชดเชยแน่ ขึ้นต้องจ่ายเงินค่าม้าคืนสำนักส่งสาร เงินเดือนครึ่งปีคงอันตรายกันไปโนพริบตา

ซีເມินถึงยี่ม่อขึ้น เดินกลับเข้าตัวตำบลดก่อนเวลาปิดประตูเมือง ขณะที่เดินไปตามตรอกแคบในตัวเมื่องนั้น...

"กว่าจะมาได้" น้ำเสียงคุ่นहुตังแว่วมาจากปากตรอก ก่อนที่ซีເມินถึงจะถูกกระซอกเข้าไปข้างใน

เขามองเห็นชายหนุ่มรูปร่างใกล้เคียงกับตนมองมาด้วยสายตาเร้นเริง ชายหนุ่มคนนี้มีผิวสีน้ำผึ้ง มุมปากหยักเป็นรอยยิ้มน้อยๆ แลคุ่นตาเวลานี้แสงโคมเริ่มสว่าง เขาดำทาบลงบนใบหน้าอ่อนเยาว์จนดู

เลื่อนราง...

"หากไม่รู้ล่วงหน้ามาก่อน คงไม่มีใครสงสัยว่าข้าจะปลอมตัวเป็นเจ้า ข้าก็เลยหลบออกมาได้สำเร็จ" เสียงนั้นหวนกลับมาเป็นปกติ เนียสือเออร์หัวเราะ เขามือตอบ่าสหายผู้น้อง "เป็นอย่างไรเล่า หากไม่เคยพบเห็นศาสตร์แปลงโฉมมาก่อน ก็มักจะถูกหลอกได้ง่ายดายเช่นนี้ล่ะ"

"เป็นท่านเองหรือ" ซีเหมินถึงประหลาดใจ ผลอยื่นมือไปคลำหน้า เนียสือเออร์ "เหตุใดหน้าท่านถึงกลายเป็นเช่นนี้..." ช่วง... น่าสนุกจริง ๆ

สัมผัสจากนิ้วมือนุ่มนวลทั้งสิบทำให้เนียสือเออร์หัวใจระตุก รู้สึกตกใจที่ผลอยื่นนิ้ว ก่อนจะลอบดึงมือออกอย่างเงียบเชียบ "ความลับส่วนตัวนะ นอกจากภรรยาแล้ว ข้าคงไม่สามารถสอนใครได้"

"น่าเสียดายยิ่งนัก" ซีเหมินถึงเองก็ไม่เข้าซื้อต่อ "เรานัดกันนอกตำบลดออกไปหาลี้มิโซหรือ"

"ใช่ แต่พอข้าออกนอกตำบลด ก็บังเอิญเจอกองวันชีวเข้า ที่แรกนึกว่าจะไปหลบในเมือง แต่เจ้าคนผู้นั้นมันร้ายกาจ เพียงพริบตาเดียวก็ตั้งด่านดักรับประตูเมืองแล้ว กองวันชีวเป็นยอดฝีมืออันดับต้นๆ ของสกุลกงถึงข้าจะมั่นใจว่าตบตาบ่าวไพร่ที่ไม่ประสีประสาพวกนั้นได้ แต่ก็ไม่มั่นใจว่าการปลอมตัวครั้งนี้จะตบตากองวันชีวได้ เจ้านั้นมันเหลี่ยมจัด...หึๆ แต่ข้าก็ไม่เลวนะ ระหว่างที่คนสกุลกงความหาตัวข้าอยู่นั้น ข้ายังอุตส่าห์ย้อนกลับไปเฝ้ากล่องสารพัดนึกคืนมาจนได้" เนียสือเออร์หัวเราะสะใจ รู้สึกทั้งในความกล้าหาญของตน

ซีเหมินถึงพินิจมองกล่องแบนๆ ที่เขาถือไว้กับตัว นั่งเสียบไปครู่หนึ่งก็เตือนขึ้นว่า "กล่องใบนี้มีเอกลักษณ์มากนะ ทันทีที่เห็นก็คงจำได้"

"ถูกต้อง ดังนั้นนับตั้งแต่วันพรุ่งนี้ เจ้าจะต้องเป็นคนถือมัน เมื่อทุกคนเห็นว่าเจ้าเป็นคนถือกล้อง ก็คงไม่สามารถโยนเรื่องมาถึงข้าได้"

"นี่คือการลวงใจคนอื่นอีกใช่หรือไม่"

"ถึงจื๊อเจ้านี่ฉลาดดีนะ"

"แล้วคืนนี้ล่ะ เราจะพักโรงเตี๊ยมกันหรือ"

"ไม่ๆๆ" เนียสือเออร์เอามือตอบก ห้าวเราะแหะๆ พลางว่า "ข้าเคยเขียนจดหมายบอกเจ้าแล้วนี่ ว่าข้าเนียสือเออร์มีสหายร่วมเป็นร่วมตายอยู่ทั่วทั้งแผ่นดิน สหายแต่ละคนของข้าล้วนเปี่ยมไปด้วยคุณธรรม เมื่อครู่ข้าเจอสหายคนหนึ่งเข้าโดยบังเอิญ คืนนี้เลยตั้งใจว่าจะไปพักบ้านเขา พรุ่งนี้ค่อยหลบออกจากเมืองตั้งแต่เช้า ต่อจากนี้ไป ดวงชะตาข้าคงจะดีขึ้น ถึงจื๊อ ข้าจะไม่มีวันลืมบุญคุณคราวนี้แน่นอน"

ซีเหมินถึงยิ้มน้อยๆ แต่ไม่ตอบคำ

2

พลบค่ำ ฝั่งตะวันตกของเมืองประดับประดาด้วยโคมไฟสว่างไสว คนกลุ่มใหญ่ชูคบไฟ บุกเข้าคั่นบ้านเรือนทุกหลัง สัตว์เลี้ยงทั้งเปิดไถ่สุนัข แดกฮือจ่าละหวัน เมื่อสอบถามจึงรู้ว่าสกลกงอันยิ่งใหญ่ทั้งในยุทธจักร และราชสำนัก ได้ส่งไพร่พลทั้งหมดออกค้นหาตัวโจรเด็ดบุปผา* ที่มีนามว่าเนี่ยสือเออร์

เมื่อเทียบกันแล้ว ฝั่งตะวันออกของเมืองนั้นนิ่งสนิท ท้องถนนร้าง ไร้เงาคน แม้แต่แผงขายของก็เก็บร้านเงียบเงียบ

เวลานี้ เชียงหมูประจำถิ่นปิดประตูตามปกติ ไม่แตกต่างอันใดจาก ทุกวันที่ผ่านมา พ่อค้าขายหมูหน้าใจจรุดตะเกียงน้ำมันราคาถูกลง เลื่อนสายตา ซ้ำๆ ไปยังเงาคนที่ขยับวูบไหวบนไม้กระดาน

"พี่หมูเอ๋ย เจ้าช่างมีน้ำใจเหลือเกิน อุตส่าห์ให้ที่พักพิงแก่โจร

* โจรเด็ดบุปผา คือผู้ร้ายข่มขืนหญิงสาว

เด็ดบุปผา" เนี่ยสื้อเอ๋อร์กระโดดออกจากที่ซ่อน เอามือโอบไหล่อีกฝ่าย อย่างไม่นึกถึงเกียจกลืนเนื้อสัตว์เย็นๆ ที่แผ่ออกมา

"เจ้าเป็นโจรเด็ดบุปผาหรือไม่ ไ่ยเข้าจะไม่รู้อีกอย่าง ข้าไม่ได้แซ่หนู" พ่อค้าขายหมูหน้าอูมอ้วน ดวงตาเล็กแต่เป็นประกายพินิจมองชี้เหมินถึง "น้องชายท่านนี่คือ..."

"เขามีนามว่าชีเหมินถึงจื่อ เป็นเพื่อนตายของข้าเอง ก็เหมือนกับเจ้านั่นละ พี่หมู...เอ๋อ..."

"จ้าว"

"นั่นละๆ พี่จ้าว" เนี่ยสื้อเอ๋อร์ร้องเสียงดัง "ข้าจำได้หรอกนะว่าเจ้าแซ่จ้าว หมู ไม่เจอกันหลายปี สมบูรณ์ขึ้นเป็นกองเลยนะ"

"แต่เจ้ายังเหมือนเดิมเลยนะ" พ่อค้าเขียงหมูเอ่ยปากชม

"ใครว่าเหมือนเดิมกันเล่า ข้าไม่ได้เจอเจ้าอย่างน้อยห้าปีแล้วกระมัง ดีไม่ดี ข้าอาจกลายเป็นคนบ้ากามเหมือนที่เขารู้ว่ากันก็ได้...ดูซิ ทำเอาพี่สะใภ้ตกใจหมดเลย ข้าก็แค่เผลอเด็ดดอกไม้ริมทางมาดอกหนึ่งเท่านั้น" จู่ๆ ดอกไม้สีขาวดอกจิ๋วก็ปรากฏขึ้นในมือเนี่ยสื้อเอ๋อร์ ที่แรกเขาตั้งใจเอาดอกไม้ใส่มืออีกฝ่าย แต่พี่จ้าวดูไม่เหมาะกับดอกไม้สักเท่าไร แต่ถ้ามอบดอกไม้ให้พี่สะใภ้ก็อาจโดนสหายทำร้ายร่างกาย จึงเปลี่ยนใจยื่นดอกไม้ให้ชีเหมินถึงแทน "เอ้า ดอกไม้นี้ให้เจ้า"

คนผู้นี้ค่อยๆ เหมาะกับดอกไม้หน่อย

ชีเหมินถึงอึ้งงันไปเล็กน้อย ก่อนจะเลิกคิ้วแล้วรับดอกไม้ รอยยิ้มน้อยๆ ประดับที่ริมฝีปาก เนี่ยสื้อเอ๋อร์กระโดดข้ามกำแพงไปยืนตรงหน้าหญิงสาวนางหนึ่ง สีหน้านางดูหวาดระแวง คู่เด็กชายวัยสามสี่ขวบ

คนหนึ่งเอาไข่แบบอกเนี่ยสือเออร์เพิกเฉยต่อสายตาไม่เป็นมิตร นั่งยองๆ กับพื้นพลางหัวเราะฮิฮะ

"โศคคีที่หนูน้อยเหมือนพีสะไ้ ไม่เหมือนพีหมุ ไมสิ พีจ้าว มาเนีมา ข้ามีของขวัญจะให้ ไหนเรียกข้าว่า 'ท่านอา' ซิ" เขาว่าพลางล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อ แต่ก็ถูกคิดได้ว่ากำลังสวมเสื้อผ้าหอมๆ ของซีเหมินถึงอยู่ จึงจำต้องปลดต่างหูทองจากติ่งหูซ้ายแล้วยัดเข้าไปในมือเล็กๆ ของเด็กน้อยแทน

ชายขายหมูรู้ว่าสหายคนนี้เป็นพิถีพิถันกับการแต่งกาย แน่นนอน ข้าวของติดตัวย่อมมีราคาแพง เขาตั้งท่าจะปฏิเสธ ไม่รับสินน้ำใจชิ้นนี้ แต่เนี่ยสือเออร์กลับเอาแต่เล่นกับเด็กน้อยไม่สนใจ

เจ้านี้คิดอะไรอยู่ มีหรือเขาจะไม่รู้ พ่อค้าขายหมูหันไปมองซีเหมินถึงชั่วครู่ก็เอ๋อขึ้นเบาๆ

"น้องซีเหมินดูไม่เหมือนชาวยุทธ์นะ"

"ข้าไม่ใช่ชาวยุทธ์จริงๆ นั่นละ ข้าทำงานในสำนักส่งสารเหล่าซุนฟา วันหน้าหากมีสิ่งของต้องการส่ง ไปหาข้าที่นั่นได้ทุกเมื่อจะขอรับ"

ชายขายหมูหัวเราะ "ข้าข้าแหละหมุขายอยู่แถวนี้มาหลายปี อย่างไกลสุดก็แค่ไปส่งหมุทางตะวันตกของเมืองเท่านั้นละ และถ้าหากข้าจะส่งจดหมาย ก็คงต้องรื้อดูก่อนนะว่าบ้านลับปะรังเคหลังนี้มีหมึกมีฟูกันซุกอยู่หรือไม่"

เมื่อครู่ตอนย่างเท้าเข้ามาในบ้าน ซีเหมินถึงกวาดตามองบ้านทั้งหลังอย่างรวดเร็ว อันที่จริง ถ้าเรียกที่นี้ว่า 'บ้าน' อาจจะไม่ถูกต้องนัก ควรเรียกมันว่าเป็นพื้นที่รอบแวงขายหมูเสียมากกว่า เพราะห้องสำหรับ

หลับนอนด้านในนั้นถูกกันเป็นสัดส่วนจากแสงชายหนุ่มด้วยผ้าเนื้อหยาบเพียงผืนเดียว ห้องคับแคบนี้บรรจุได้เพียงเก้าอี้ขนาดเล็กหนึ่งตัว กับเตียงไม้อีกหนึ่งหลังเท่านั้น ดูท่าจะแคบกว่าหอพักของเขาในสำนักสงฆ์เสียด้วยซ้ำ สายตาชายหนุ่มหยุดลงบนใบหน้าอวบอ้วน ยิ้มให้ก่อนตอบว่า "ดูจากการพูดจาของพี่จ้าว ท่านคงเป็นพ่อค้าขายหมูที่รู้หนังสือสินะขอรับ"

ดวงตาที่เล็กทอประกายขึ้นวูบหนึ่ง ก่อนจะหันเหความสนใจไปยังซีเหมินถึงอีกครั้ง

"เจ้าดูออกด้วยหรื อันที่จริงข้าเรียนหนังสืออยู่หลายปี เพียงแต่เรียนวิทยายุทธมานานกว่าก็เท่านั้น ข้าเคยฆ่าคนไปสามสี่คน ทำสุดเลยต้องมาซ่อนตัวแถวนี้ กะว่าจะยึดที่นี่เป็นเรือนตาย ใครๆ ก็คิดว่าข้าเป็นคนขายหมู เพราะรูปร่างหน้าตาข้าเหมือนเกิดมาเพื่อทำอาชีพนี้ น้องซีเหมิน เจ้าคิดว่าน้องเนี่ยเหมือนคนทำอาชีพอะไร"

ซีเหมินถึงมองไปยังเนี่ยสือเออร์ ที่บัดนี้กำลังเล่นนิ้วกับเด็กน้อยอยู่ก่อนจะตอบยิ้มๆ "เหมือนคุณชายที่เอาแต่รักสนุกไปวันๆ"

ชายขายหมูพยักหน้า "ก็จริงนะ ได้ยินว่าบ้านสกุลเนี่ยเป็นตระกูลสูงศักดิ์ในหนานจิง ใครต่อใครต่างก็คิดว่าเนี่ยสือเออร์คงจะถูกเลี้ยงดูมาอย่างประคบประหงม แล้วดูเขาสิ เขาก็เหมือนคุณชายหยิบหยางที่ไม่เคยรับรู้ความลำบากของชาวบ้านจริงๆ นั่นละ"

ซีเหมินถึงอึ้งงั้นไปเล็กน้อย สองตามองสบดวงตาคู่จิ๋วที่แฝงแววลึกล้ำ คนผู้นี้กำลังสื่อความว่าอะไรกันแน่

"อ้าว หลานง่วงตาจะปิดแล้วหรือ อาไม่กวนแล้วดีกว่า ประเดี๋ยวพ่อค้าขายหมูบิดาเจ้าจะเอาปั้งตอมาพันคอข้าเสียเปล่าๆ"

"ถ้าเจ้าชอบเล่นกับเด็กก็มีลูกสักคนสิ อายุอานามเจ้ามีภรรยาตอนนี้อยู่ถือว่าสายไปด้วยซ้ำ" พ่อค้าขายหมูมองหน้าซีเหมินถึงที่ส่งยิ้มเจื่อนตอบกลับมา

"ข้ายังเที่ยวเล่นไม่หน่ายเลยพี่หมู" เนี่ยสือเออร์ได้กลิ่นหอมจากเสื้อผ้า ก็นึกสงสัยว่าซีเหมินถึงใช้เครื่องหอมพิเศษชนิดไหนทาตัวกันแน่

ซีเหมินถึงกำลังจะออกปากแก้ที่เขาเรียกชื่อสหายผิด ชายขายหมูก็หัวเราะขึ้นมาเบาๆ พลังกล่าว "เขากำลังอายอยู่นะ"

"นี่กระซิบกระซาบอะไรกันนะ สนทนกันไวปานนี้เชียยวี่" เนี่ยสือเออร์รู้สึกหมั่นไส้ ห้องนี้คับแคบจะแย่ เจ้าอ้วนนั้นแทบจะเบียดถึงจื่อออกไปนอกห้องอยู่รวมร่อ แล้วยังหัวเราะพลังกระซิบกันอีก

"ข้าก็แค่บอกล้องซีเหมินว่าคืนนี้พวกเจ้าคงต้องลำบากหน่อยนะ" พ่อค้าเชียงหมี่ขึ้นไปที่เตียงซึ่งกันออกเป็นสองฝั่งด้วยมุ้ง "เจ้าก็นอนเบียดกับน้องซีเหมินแล้วกันนะ พรุ่งนี้เข้าค่อยซอนตัวได้รอกข้า เดี่ยวข้าจะเซ็นพวกเจ้าออกไปส่งนอกเมืองเอง"

ซีเหมินถึงมองเตียงไม้กระดานแคบๆ หลังนั้นตาไม่กะพริบเมื่อเบือนหน้าหันก็สบเข้ากับหน้าตาดำยี่มๆ ของเนี่ยสือเออร์พอดีบพอดี

"มีปัญหาคะไรถึงจื่อ" ชายหนุ่มถามอย่างหวังดี คิดเอาไว้ในใจว่าหากอีกฝ่ายไม่พอใจก็จะสั่งให้ยื่นหลับข้างเตียงเสียเลย

"...ไม่ ไม่มีอะไร ข้าอย่างไรก็ได้" ก็แค่บรูษสองคนนอนเบียดกันบนเตียงขนาดครึ่งหลังก็เท่านั้น ไม่เป็นไรเลยจริงๆ เขาไม่มีปัญหากับเรื่องเล็กน้อยเพียงเท่านั้นดอก

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ แต่ซีเหมินถึงก็ยังจ้องมองเตียงหลังนั้นอย่าง

'ไม่รังเกียจเลยสักนิด' อยู่แน่นอน

ซีเหมินถึงนอนหันหน้าเข้าฝาไม้บางเฉียบ เบื้องหลังคือโอร้อนและเสียงคร่ำครวญเบาๆ ของใครคนหนึ่ง

"ถึงจื่อ ผมเจ้าหอมดี ข้านะ ไม่รังเกียจที่จะดมมันไปจนฟ้าสางหรอกนะ แต่ข้าเกรงว่าหากเป็นเช่นนั้นต่อไป ข้าจะขาดอากาศหายใจเพราะผมเจ้าเสียก่อน ช่วยนอนหันหน้ามาทางนี้ได้หรือไม่"

หลังนั่งไปนาน ในที่สุดซีเหมินถึงก็พลิกตัวกลับมาอย่างจวนใจ เมื่อสายตาประสานเข้ากับใบหน้านวลเนียนของอีกฝ่าย เขาก็นึกถึงคำพูดของชายขายหมูที่ว่าเพราะหน้าตาท่าทางบอบบางแบบนี้ ใครๆ ถึงได้คิดว่าเขาเป็น 'คุณชายหยิบหย่ง' ขึ้นมาอีกครั้ง พี่จ้าวต้องการจะสื่อความน้อยอะไรกันนะ

เนี่ยสือเอ๋อร์ยื่นมือเข้ามาใกล้ ซีเหมินถึงแตกตื่นเมื่อพบว่าอีกฝ่ายยันมือเข้ากับแผ่นกระดาน พลังขยับร่างเพรียวบางเข้ามาชิด... เขาหลับตาปี๋ สุดหายใจเข้าลึก

"ทนเอาหน่อยนะ" เนี่ยสือเอ๋อร์กระซิบเบาๆ ที่ข้างหู "เจ้าคงไม่เคยอยู่ในที่แบบนี้ ช่มตาหลับเอาหน่อย วูบเดียวฟาก็สว่างแล้ว...เอ นี่ข้าจุมูกเพี้ยนไปหรือไม่ เจ้าวิ่งไปวิ่งมากับข้าทั้งวัน ไม่น่าจะได้แะอาบน้ำนี่นา เหตุใดตัวของเจ้าถึงได้ทั้งหอมทั้งนุ่มเช่นนั้น"

ซีเหมินถึงค่อยๆ ลืมตามาประสานกันช้าๆ ปลายจุมูกแทบจะชนกัน

"หากข้าบอกว่าเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่เกิดล่ะ"

"โลกนี้ไม่มีอะไรเป็นมาตั้งแต่เกิดหรอก บอกมาเหอะน่า เจ้าเอาอะไร

ดูตัวถึงได้หอมจนแม้แต่ข้าก็ยังสู้อยู่ไม่ได้" เนียสือเออร์ทำจมูกพุดพิด กลิ่นหอมแบบนี้คงไม่ใช่เครื่องหอมที่มีขายตามท้องตลาด จะปรุงเอาเองหรือก็ไม่แน่ว่าจะเป็นไปได้

"...เป็นเครื่องหอมที่พี่ใหญ่ส่งมาให้ล่ะ ข้านึกเสียตายก็เลยเอามาใช้"

"พี่ใหญ่ของเจ้าช่างดีต่อเจ้าเหลือเกินนะ แล้วไหนบอกข้ามาซิ ใบหน้าของเจ้าทั้งนึ่มทั้งเนียน อีกทั้งยังลื่นและหอมด้วย นั่นเป็นเพราะพี่ใหญ่ของเจ้าอีกหรือไม่ ต่อไปหากพี่ใหญ่ส่งอะไรมาให้เจ้าใช้ อย่าลืมนำมาให้ข้าใช้ด้วยนะ"

ซีเหมินถึงได้ฟังดังนั้นก็อดยิ้มไม่ได้ ก่อนจะรับปากอย่างยินดี "ได้สิ"

แม้จะใช้เวลาด้วยกันไม่ถึงหนึ่งวัน แต่เนียสือเออร์ก็สัมผัสได้ว่าซีเหมินถึงเป็นคนปล่อยตัวตามสบาย ไม่สนใจเรื่องเล็กน้อย นอกจากนี้อีกฝ่ายยังเป็นคนนิ่งๆ ไม่กระโตกกระตาก แต่ก็ถือว่าพื้นอารมณ์รื่นเริงพอประมาณ ความรื่นเริงของถึงจือแตกต่างจากความเปิดเผยเฝอผางอย่างบูรุษทั่วไป หากแต่เป็นความรื่นเริงประเภทพอใจในสิ่งที่ตนได้รับ ซึ่งน้อยคนนักจะเป็นเช่นนี้

ชายหนุ่มอายุยี่สิบที่เอาแต่เฝ้าสำนักส่งสาร ไม่เคยออกไปผจญโลกกว้าง แต่กลับมีอุปนิสัยน่านับถือ...แน่นอนว่าเนียสือเออร์ไม่คิดจะเอ่ยปากชมตรงๆ เพราะเกรงว่าอีกฝ่ายจะเหลิง

บางทีอาจเป็นเพราะนิสัยเข้ากันได้ เขาจึงเขียนจดหมายติดต่อกับถึงจือมาได้ตั้งห้าปี

ทันใดนั้น พ่อค้าขายหมูที่กำลังผืนหวนก็เบียดร่างเข้ามาใกล้ เนียสือเออร์หูตาไว จึงเบียดตัวเข้าหาซีเหมินถึงจนแนบสนิท แทบไม่เหลือ

ช่องว่าง เพราะเกรงว่าพี่จ้าวที่เคยฆ่าคนไม่กะพริบตา จะละเมอฟาดฝ่ามือ
เข้าใส่ถึงจ้อ ขึ้นเป็นแบบนั้น อีกฝ่ายคงตายคาที่เป็นแน่

"เมื่อครู่เรายืนอยู่ข้างกัน ข้าสูงกว่าเจ้านิดหนึ่ง แต่ตอนนี้ข้ากลับ
เพิ่งสังเกตว่า รูปร่างเจ้าอ่อนแอ้มากนะ" เนียสือเออร์นี่ก็แปลกใจ คนผู้นี้
ไหลบางร่างบาง แขนก็เล็ก จะว่าไป เขาก็ขึ้นได้ว่าซีเหมินถึงเอวเล็ก
นิดเดียว...

"พอ...พอดีตอนเด็กๆ ข้าไม่ค่อยแข็งแรงนะ ท่านช่วยเอามือออกไป
จากเอวข้าที ข้าจ้กจี้"

เนียสือเออร์นี่หัดมืออยู่ไม่สุขกลับอย่างว่าง่าย แต่ยังพูดต่อเบาๆ

"เหตุผลนี้ฟังไม่ขึ้น สมัยเด็กข้าก็แข็งแรง ท่านแม่ถึงได้
เลี้ยงดูข้ามาอย่างสตรี เจ้าดูสิ ข้าจะเจอะหุด้วยนะ"

"ข้าไม่ได้เจอะ"

"มันก็แน่นอนอยู่แล้ว เจ้าจะเจอะหุได้อย่างไร หากเจ้าเจอะหุแล้วเรา
นอนเตียงเดียวกันแบบนี้ ข้าก็จบเห่พอดี"

ซีเหมินถึงยิ้ม "หากข้าเป็นสตรี ข้าก็คงจบเห่เช่นกัน" เมื่อเห็นอีกฝ่าย
ทำท่าจะแย้ง เขาก็เปลี่ยนเรื่อง "พวungiออกนอกเมือง เราจะแยกทางกันแล้ว
ใช่หรือไม่"

"จริงด้วย เจ้าต้องรีบกลับสำนักสงสารสินะ" คนมีงานทำก็แบบนี้
ไหนเลยจะอิสระเสรีเหมือนเขา น่าเสียตาย...เขาชักไม่อยากแยกจาก
คนผู้นี้เสียแล้ว

"แต่ท่านทั้งมาข้าไปแล้ว"

"นั่นก็จริง ถ้าเช่นนั้นข้ากลับไปกับเจ้าด้วยดีหรือไม่ จะได้ขอโทษ

เก้าแก่เหล่าขุนฟา แล้วเดียวข้าจะชดใช้ค่าเสียหายให้เอง" ชายหนุ่มยิ้มเอื่อย
 ซีเหมินถึงจ้องหน้าอีกฝ่ายก่อนถามขึ้น "ท่านจงใจทั้งมาฆ่าไว้
 ทางตะวันออกของเมืองสินะ"

เนียสือเอ๋อร์กะพริบตาปริบๆ "ข้าเห็นกงวันฉิวโผล่มา อารามตกใจ
 เลยหนีไปอีกทาง คงไม่มีเวลาสนใจว่าจะต้องทั้งฆ่าตรงไหนหรอก แต่ข้า
 ขอยืนยันว่าข้าไม่ได้กลัวหรอกนะ ก็แค่ไม่อยากเสียเวลาต่อสู้ คนผู้นั้น
 ฝีมือสู้ข้าได้ที่ไหนล่ะ"

ซีเหมินถึงทำเป็นไม่ได้ยินคำยกหางตนเอง

"กงวันฉิวคงจะฉลาดมากสินะ"

"อืม หากเจ้าถาม ข้าย่อมต้องตอบ ไหนๆ เจ้าก็ถูกลากมาลำบาก
 พร้อมข้าแล้ว จะตายวันตายพรุ่งก็ยังไม่รู้ หากคิดจะรอดฉลาด ต้องมี
 พรสวรรค์ด้วยนะ เหมือนข้าอย่างไรเล่า" เนียสือเอ๋อร์ชี้นิ้วใส่ตนเอง "กงวันฉิว
 ไม่มีพรสวรรค์เหมือนข้า แต่เขาเป็นคนรอบคอบ ประมุขสกุลลงฟิงฟาอาศัย
 คนผู้นั้นมาก น่าเสียดายที่คุณหนูงมองเขาเหมือนลมตด ทำไมหรือ
 เจ้าสนใจเขา?"

"พอดตกึก คนสกุลลงก็เริ่มค้นหาตัวท่านที่ฝั่งตะวันตกของเมือง
 ค้นกันคราวนี้ กว่าจะมาถึงฝั่งตะวันออก ก็คงฟ้าสางแล้วกระมัง"

"ทางการดูจะให้ความร่วมมือด้วย เกรกว่าจะเร็วกว่านั้น"

ซีเหมินถึงมองมาอย่างใคร่รู้

"ท่านเดาได้ใช่ไหมว่า เมื่อกงวันฉิวกลับคฤหาสน์งไปแล้ว
 รู้เรื่องราวทั้งหมด จะเดาถูกว่าการหลบหนีของท่านเกี่ยวข้องกับข้า
 หลังจากนั้น พอเขาล่องรู้ว่ามีของสำนักงสารถูกทิ้งไว้ทางตะวันออก

ก็ต้องคิดเอาเองว่าท่านจงใจทิ้งม้าเอาไว้ เพื่อล่อคนสกุลงไปทางนั้น ส่วนตัวท่านเองหนีไปทางตะวันตก คำคั้นนี้ชาวเมืองฝั่งตะวันตกคงไม่ได้หลับได้นอนกันล่ะ"

"โอ้ ข้าฉลาดเพียงนั้นเลยหรือ จริงด้วยสิ ข้าฉลาดถึงเพียงนั้นเลยล่ะ" เนียสือเออร์กระซิบกอดแน่นขึ้น "ถึงจื่อ เจ้าฉลาดกว่าข้าอีกนะนี่ ข้าละเกลียดคนที่ฉลาดกว่าข้านัก ต่อไปหากข้าเล่นลูกไม้อะไรกับเจ้า เจ้าคงรู้ทันข้าตลอด"

"...ในเมื่อเกลียด ก็อย่ากอดข้าเลย น่าเกลียดจะแย่"

"ข้าเองก็ไม่ได้อยากกอดบุรุษสักหน่อย แต่พี่หมูนะสิ เอาแต่เบียดจนข้าหายใจไม่ออก ขึ้นเขาอ้วนไปมากกว่านี้ คงนอนเบียดลูกและภรรยาจนตกละเอียดแน่ๆ" หัวเด็ดตีนขาดอย่างไร เนียสือเออร์จะไม่มีวันกอดพี่จ้าวเด็ดขาด แค่คิดก็ขนลุกไปทั้งตัวแล้ว

สู้ออกถึงจื่อก็ไม่ได้...

เขากลืนน้ำลายเมื่อรู้สึกว่าคุณคิดตลกจะประหลาด

ซีเหมินถึงอ้าปากจะพูด แต่เมื่อเห็นอีกฝ่ายตีหน้าเศร้าก็จำต้องปิดปากเงียบ จะให้เขาทำอะไรได้ ถือเสียว่าการที่ชายอกสามศอกสองคนกอดกันเล่นๆ ฆ่าเวลา เป็นเรื่องที่สุดแสนจะธรรมดาแล้วกัน

เมื่อหว่านล้อมตนเองสำเร็จ ซีเหมินถึงก็ข่มตาหลับ

ก่อนจะเข้าสู่ห้วงนิทรา เขารู้สึกได้ว่าถูกใครบางคนจับจ้อง

เจ้าของสายตาคู่นั้น กำลังจ้องมองด้วยความรู้สึกเช่นไรนะ หากเขาลืมตาขึ้นในเวลานี้ จะมองเห็นโฉมหน้าแท้จริงที่แอบซ่อนอยู่เบื้องหลังหน้ากากของเนียสือเออร์หรือไม่

"ถึงจื่อ เจ้าเป็นบุรุษจริงๆ หรือ เหตุใดชนตาของเจ้าจึงเส้นเล็ก
ละเอียดถึงเพียงนี้ ข้าจะต้องบำรุงร่างกายเช่นไรถึงจะมีชนตาสวย
ได้สักครึ่งหนึ่งของเจ้านะ สวรรค์ช่างลำเอียงจริงๆ"

"..." หลับชะ หลับชะเถอะ ต่อให้ถูกบุรุษจ้องมอง ข้าก็ไม่รู้สึกอะไรเลย
ไม่รู้สึกอะไรเลยจริงๆ

"ถึงจื่อ"

"..." ข้ากำลังหลับ ข้าหลับแล้ว หากข้าหลับเสียแล้ว ต่อให้บุรุษ
สองคนนอนเตียงเดียวกัน ก็คงหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ไม่คาดฝันได้ หลับแล้ว
ข้าหลับแล้วนะ...

สายตาพินิจพิจารณาจับจ้องมองใบหน้าเขาอย่างนឹกลึก จริณาสี
สื่อเออร์เชี่ยวชาญการแปลงโฉม คงชอบมองหน้าคนอื่นจนเป็นนิสัย
รวมทั้งใบหน้าเขาด้วย

ที่แท้ก็อย่างนี้ ที่แท้ก็อย่างนี้เอง ข้าคงจะหลับลงได้อย่างสะดวกใจ
ไม่คิดอะไรเลยได้เสียที่...

เนี่ยสื่อเออร์นอนหันหลังให้ชายชายหมู จ้องมองซีเหมินถึงอย่าง
จริงจังอยู่เนิ่นนาน ใบหน้าอันหล่อเหลาถูกความมืดบดบังไปกว่าครึ่ง
ดวงตาแฝงแววประหลาดซุกซ่อนอยู่เบื้องหลังเงามืดนั้น ไม่มีใครล่วงรู้ว่
ขณะนี้ เนี่ยสื่อเออร์กำลังคิดอะไรอยู่

"หากคนสกุลลกรู้ว่าผู้ใดซ่อนตัวอยู่กับเรา ร้านเราต้องพังแน่"

เสียงพูดคุยเบาๆ ทำให้ซีเหมินถึงที่หลับไปได้พักหนึ่งลืมตาขึ้น
เล็กน้อย เมื่อดวงตาอันงัวเงียเบิกกว้าง เขาก็เห็นเนี่ยสื่อเออร์ยืนหน้า

เข้ามาใกล้ หน้าซ้ายยังเอาแต่จ้องหน้าตนเหมือนยังไม่ได้หลับมาตลอดคืน
เมื่อเขาจะอ้าปากพูด เนียสือเออร์ก็เอามือมาปิดปาก ไม่ให้เขา
ส่งเสียง

"สือเออร์เคยช่วยชีวิตข้า ข้าจะทอดทิ้ง ไม่ช่วยเหลือได้อย่างไร"
เสียงเบาๆ ของชายชายหมุดงตลอดมุ้งผืนบางเข้ามา

ซีเหมินถึงรู้สึกผิดคาด เนียสือเออร์ขยิบตาให้ มุมปากเหยียด
เป็นรอยยิ้ม คงได้ยืนยันชัดเจนทุกคำพูดเช่นกัน

"ความหมายของเจ้าคือเจ้าใส่ใจเขามากกว่าข้าและลูกอย่างนั้น
หรือ"

"ข้ายอมต้องปกป้องพวกเจ้าอยู่แล้ว"

"จะปกป้องอย่างไร ใช้มีดบังตอปกป้องพวกข้านะหรือ อาจ้าว
มีดของเจ้ามันฆ่าได้แค่หมู จะฆ่าคนได้อย่างไร สกุลกงมีอิทธิพลในเมืองนี้
เพียงใดเจ้ายอมรู้ดี เจ้าจำไม่ได้หรือว่าคราวก่อน พอมีคนให้เบาะแส
สกุลกงก็ตอบแทนพวกนั้นด้วยเงินขาวๆ เต็มถุง"

เนียสือเออร์เห็นซีเหมินถึงขมวดคิ้ว ก็ยื่นมือมารีดให้เรียบอย่าง
นึกสนุก

ซีเหมินถึงจ้องเขม็ง เนียสือเออร์นึกตกใจแกมอิจฉาในความงาม
ของดวงตาคู่นี้ นี่เขาจะต้องเพียรพยายามสักเพียงไหน จึงจะดูแลรูปโฉม
โฉมพรรณให้น่ามองได้สักเสี้ยวหนึ่งของซีเหมินถึงกันนะ

"เจ้าจะบังคับให้ข้าทรมยศพี่น้องหรือ"

"นั่นไม่ใช่พี่น้องแท้ๆ สักหน่อย พวกรุ่นนี้ทั้งสองคนก็จะสะบัดกันจากไป
แล้ว แต่เราจะต้องอยู่เมืองนี้ไปอีกนาน หากแม่นสกุลกงรู้ความจริง..."

"ข้ากับเขาเป็นเพื่อนตายกันนะ"

เนียสือเออร์พยักหน้าหงึกหงักเห็นด้วย

"เจ้าอยากส่งลูกเราเรียนหนังสือไม่ใช่หรือ หากเรามีเงิน..."

"หยุดพูดเถอะ ข้า...ข้าขอคิดดูก่อน"

"ยังมัวคิดอะไรอยู่เล่า กว่าเจ้าจะคิดตก พวกเขาก็คงหนีไปแล้ว ถ้าเจ้าไม่แน่ใจ เช่นนั้นข้าจะไปเอง เอาลูกไปกับข้าด้วย ถึงอย่างไรผู้เป็นพ่อก็ไม่รักลูกอยู่แล้วนี่ คงเห็นสหายสำคัญกว่าลูกชายแท้ๆ อยู่แล้วว่ะมัง"

"เดี๋ยวลี...เอาล่ะๆ เช่นนั้นเราไปหางวันชีวด้วยกัน"

ชีเหมินถึงไม่แปลกใจที่เนียสือเออร์ถูกสหายรักหักหลังเช่นนี้ แต่ที่น่าแปลกคือเนียสือเออร์ซึ่งได้ยินทุกอย่างเต็มสองหู กลับไม่แสดงท่าทีโกรธเคืองแม้สักนิด หากกลับยิ้มแย้ม รวากับคาดเดาไว้ก่อนแล้วว่าพ่อค้าขายหมูจะต้องทรยศ

ถูกสหายทรยศ เป็นเรื่องสนุกตรงไหนกันนะ เหตุใดถึงยังยิ้มได้อีก

"ไม่ ข้าไปเอง เจ้าอยู่เฝ้าพวกเขาที่นี่"

"สตรีตัวคนเดียว จะออกไปข้างนอกตามลำพังได้อย่างไร ข้าเป็นห่วงเจ้านะ เราไปด้วยกัน เอาลูกไปด้วยจะดีกว่า แต่เจ้าออกไปรอข้าข้างนอกก่อน" ชายขายหมูยืนกราน

เสียงกระซิบกระซาบดังต่อเนื่องไปอีกพักหนึ่ง ก็มีคนเดินออกไปนอกมุ้ง เมื่อมันใจว่าแขกสองคนนอนหลับสนิทแล้วก็ปั่นพืมพำ

"เวลาเลือกภรรยา ควรเลือกคนที่เข้าใจเราจริงด้วยสินะ"

ไม่นาน ประตูร้านขายหมูก็ถูกผลักออกเบาๆ ก่อนจะปิดลงจากด้านนอก

"เราจะทำยังไงกันดี" ซีเหมินถึงถามขึ้น

"ทำอย่างไรได้เล่า ก็ต้องหนีแล้วละสิ" เนี่ยสือเอ๋อร์ยิ้มแยมเหมือนเก่า ก่อนจะกระโดดลงเตียงพร้อมสะบัดตัวไปมา "หนาวจริงๆ" เมื่อเห็นว่า ซีเหมินถึงค่อยๆ เลื่อนตัวลงเตียงอย่างช้าๆ ก็คว้าเสื้อคลุมบนเก้าอี้โยนให้ ฮือ... ข้าช่างเป็นคนเอาใจใส่ดีเหลือเกิน มีการกลัวว่าสหายจะหนาว เสียด้วย แต่... ข้าขอบุญแลคนอื่นตั้งแต่เมื่อไหร่กัน เหตุใดไม่ยกรู้ตัว มาก่อน หรือว่าข้าจะเอาใจใส่เฉพาะกับถึงจือคนเดียววะ โอ๊ย เลิกฟุ้งซ่าน ดีกว่า

"ไหนว่าเขาเป็นเพื่อนตายอย่างไรเล่า"

"ก็ไชน่ะสิ เขาเป็นเพื่อนตายของข้า" เนี่ยสือเอ๋อร์ยังคงยิ้มให้ อย่างใสซื่อ พลางหยิบกล่องสารพัดนึกขึ้นมาถือไว้พร้อมกับหยิบฉวย เสเปียงกรัง "ถึงจือ มัวยืนอยู่ทำไม รีบแผ่นเถอะ"

ซีเหมินถึงล้งเลซั่วครู่ ก่อนจะสวมเสื้อผ้าเปื้อยเก่าคลั่งกลิ้งควา ตัวนั้นแล้วเดินจ้ำอ้าวออกไป

ก่อนจากไปชายหนุ่มหันหลังมองร้านขายหมูขนาดย่อมอีกครั้ง แสงเทียนอ่อนแรงโบกไสวไปมา ไม่ต่างจากมิตรภาพระหว่างสือเอ๋อร์และ พี่จ้าวคนขายหมู...

"ถึงจือ ยังมัวข้าอยู่ด้วยเหตุใดกัน"

ซีเหมินถึงสะดุ้ง มองเห็นเนี่ยสือเอ๋อร์แบกของพะรุงพะรังเหมือน ตั้งใจยกเค้าร้านสหาย ก็เริ่มเข้าใจสถานการณ์ สีหน้าฉายแววนึกสนุก

"แล้วหลังจากนี้เราจะหนีกันอย่างไรต่อดี"

"ก็ต้องรอฟ้าสาangk่อน แล้วตีฝ่าประตูเมืองออกไป"

"ฝ่าประตูเมือง? จะฝ่าอย่างไรหรือ" จะต้องเข่นฆ่าชีวิตผู้คนให้เลือดนองแผ่นดินแล้วหนีไปหรือ รับรองได้เลยว่ารอยเลือดบนหนทางสู่ประตูเมืองนั้น ไม่ใช่เลือดของกงวันชิวเป็นแน่

"ก็ต้องแปลงโฉมเป็นสตรีแล้วหนีออกไปนะสิ...เจ้าเจียบกระไรเล่า วางใจเถิด ข้าไม่บังคับให้เจ้าแต่งเป็นสตรีหรอก ดูหน้าตาเจ้าแล้วไม่น่ารอด เดียวข้าปลอมตัวเป็นสตรีเอง"

"..."

"ไม่ต้องเสียใจ ข้าเป็นคนพูดตรงๆ อยู่แล้ว อีกหน่อยก็ชินไปเอง"

"ข้า...จะพยายาม"

"แหะๆ เช่นนั้นเรามาหาสถานที่เหมาะๆ ก่อน ข้าขอสัมผัสใบหน้าเจ้าให้ละเอียดสักที"

"สัมผัสใบหน้าข้า?"

"ข้าว่าใบหน้าของเจ้าช่างน่าสนใจจริงๆ ขนาดตอนหลับยังดูเป็นคนง่าย ๆ เลย นอนไปนอนมา แก้มเจ้าก็เริ่มแดง...ข้าละเห็นแล้วจ๊กจี้จริงๆ..." จักจี้จนน้ำลายจะไหลเลย

"...พี่นี่ ท่านเคยบอกเองไม่ใช่หรือว่าไม่นิยมพวกดัดแขนเสื้อ"

"อื้อย เจ้าก็คิดไปนั้น ข้าหมายถึงว่าใบหน้าเจ้าน่าศึกษาต่างหากละ ข้าอยากทำหน้ากาคนที่เรียบลื่นนุ่มนวลอย่างนี้มานานแล้ว จะได้กลบข้อด้อยเรื่องที่คุณหมอน้ำกากไม่สามารถเปลี่ยนตามอุณหภูมิร่างกายได้ ถึงจื่อ เจ้าต้องให้ข้าสัมผัสจนหน้าใจนะ ข้าละค้นไม้คันมือคันเคเยอไปถึงหัวใจแล้ว"

"..."

ทันทีที่ฟ้าสว่าง ประตุมืองก็แน่นขนัดไปด้วยคนของทางการและ
องค์กรรักษาสกุลลง ชาวบ้านจากนอกเขตผ่านด่านเข้ามาอย่างไม่ขาดสาย
แต่ชาวบ้านที่ต้องการจะออกนอกเมืองนั้น กลับถูกซักถามอย่างเข้มงวด

"พี่ชาย นั้นพวกเขาต้องตั้งด่านรอจับคนร้ายแน่ๆ เลย" สาวน้อย
วัยสิบเจ็ดสิบแปดเดินจูงมือพี่ชาย พยายามไถ่ขายขราที่ยืนต่อแถว
อยู่ข้างหน้าด้วยความแปลกใจ "ท่านลุง เหตุไฉนวันนี้จึงตรวจตรากัน
เข้มงวดอย่างกับเชื้อพระวงศ์ถูกลอบสังหารอย่างนั้นเล่า"

ชายขราหันไปมองก็พบว่าชายหนุ่มที่ถูกสาวน้อยเรียกว่า 'พี่ชาย'
ดูท่าจะกำลังล้มป่วย น้องสาวต้องคอยประคองตลอดเวลา ส่วนสาวน้อย
นางนั้นหน้าตาสะสวย หากโตกว่านี้อีกสักหน่อย ความงามคงเลื่องลือ
เป็นแน่

ด้วยความเอ็นดูคนสวย ชายขราจึงตอบเสียงอ่อน "เจ้าคงไม่ใช่
คนเมืองนี้สินะ เมื่อคืนเจ้าหน้าที่จับตัวจอมโจรเด็บบุปผาชื่อเสียงจาวโจ
ที่สุดในเมืองไม่สำเร็จ วันนี้ก็เลยต้องตั้งด่านหน้าประตูเมือง เพื่อสอบสวน
ทีละคนนะ"

"ที่แท้ก็โจรเด็บบุปผานี่เอง โชคดีที่เข้ามากับพี่ หากข้าตกเป็นเหยื่อ
ท่านพี่คงช่วยปกป้องข้า จริงหรือไม่"

"จริง" ชายหนุ่มตอบพลากระแอมสองทีติดกัน แสร้งทำเป็นมอง
ไม่เห็นสายตาเคลือบแคลงของชายขรา

"แต่ข้าว่าหลายคนตรงนั้นไม่ใช่เจ้าหน้าที่นี่นา เหตุใดถึงค้นตัว
ชาวบ้านได้เล่า"

"พวกนั้นเป็นคนของสกุลลง...จะว่าไปก็มีฐานะพอๆ กับเจ้าหน้าที่

ทางการที่เดียวละ หากพวกเจ้าทั้งสองจะออกนอกเมืองก็รีบเข้าแถวเถอะ" ชายชรากล่าวอ้อมอ้อม "เจ้ายังเด็กอาจไม่เข้าใจ แต่คุณชายท่านนี้คงทราบดีว่าคนบางคนเราไม่ควรมีเรื่องด้วย"

หญิงสาวได้ยินดังนั้นก็เบิกตากว้างพลางตะโกนว่า "พี่ชาย นี่มันอะไรกัน คนพวกนี้ไม่ใช่คนของทางการ แต่กลับทำกร่างอยู่ที่ประตูเมือง ไม่ยอมให้ชาวบ้านออกนอกด่าน พี่ชาย เราไปกันเถอะ หน้าตาเราเหมือนโจรเดี๋ยบลูพลาเสียทีไหนกัน ไม่ต้องเข้าแถวหรอก!" สาวน้อยลากพี่ชายที่กำลังป่วยไปที่ประตูเมืองโดยไม่สนใจคำทัดทาน

กลางวันชิวสังเกตเห็นแม่นางน้อยผู้นี้ตั้งแต่ตอนที่ชาวบ้านพากันแอบมองหน้าตาสะสวยของนางแล้ว หญิงผู้นี้สวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบ แต่ก็ไม่ได้แอบดบังความงามหยาดฟ้าของนางได้...เขาตัวดำสยตามองไปยังชายหนุ่มอมโรคที่ถูกนางประคองเอาไว้

ใบหน้าชายหนุ่มซูบเซียวทรุดโทรม ร่างกายก็ผ่ายผอมเสียจน...เป็นไปได้หรือไม่ว่าคนผู้นี้คือเนี่ยสือเอ๋อร์ปลอมตัวมา

"ข้ากับพี่ชายไม่ใช่คนเมืองนี้" นางส่งเสียงหวาน "เราต้องการออกไปนอกเมือง เจ้าจะคันตัวหรือ เจ้าไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของทางการสักหน่อย ถือด้อย่างไรมาคันตัวข้า" สาวงามจงใจเชิดอกเดินไปข้างหน้าเนื่อกลมๆ สองก้อนที่หน้าอกดูอวบอ้อมมีน้ำหนักร...จนศีรษะของพี่ชายนางแทบจะเลื้อนลงไปในนอนอยู่แล้ว

กลางวันชิวหน้าแดงเรื่อ รีบเบือนหน้าหนี หันไปเรียกหญิงชราคนหนึ่งให้มาช่วยคันตัวแทน

"ฮี้ ข้าไม่ให้คัน จะมีอะไรหรือไม่ แน่จริงเจ้ามาคันเองสิ เอาเลย!"

นางลากร่างแบบบางของพี่ชายไปข้างหน้า "ตั้งแต่เล็กจนโต ไม่เคยพบเคยเห็นเรื่องแบบนี้ ข้าหน้าตาเหมือนคนบ้ากามหรือไรกัน จะให้ข้าไปขโมยยามใครไม่ทราบ ข้าเป็นสตรีนะ หรือจะให้ข้าล่วงเกินท่านยายดี"

กลางวันชิล่าถอยทีละก้าว เพราะกลัวว่าจะเผลอโดนส่วนที่ไม่ควรสัมผัสของอีกฝ่าย

"แม่นางผู้นี้ โปรดอย่าได้คืบเอาศอก"

"ฮึ!" หญิงสาวเบ้าปาก "ดูๆ ไปท่านก็น่าสนใจดีเหมือนกันนะ ข้าจะให้โอกาสท่านสักคนก็ได้ หากเป็นคนอื่น ข้าคงไม่ขายตามองหรือหากท่านจะลองจับดูหรือไม่เล่า ลองจับดูหรือไม่เล่า"

นางหญิงแพศยา!

กลางวันสบตในใจ โบหน้าดังามทำให้เขาต่ำออกมาไม่ลง จึงแก้เก้อด้วยการเบนสายตาไปทางอื่น แต่แล้วก็กลับปะทะเข้ากับหน้าอกอวบอิมของนางเข้าโดยบังเอิญ ต้องรีบตั้งสติแล้วเรียกหญิงสาวนางหนึ่งเข้ามา

"สะใภ้จ้าว ช่วยดูที่เกิดว่าสองคนนี้ มีใครหน้าตาเหมือนบุรุษที่อยู่กับเนยสี้อเออร์หรือไม่"

ภรรยาชายขายหมูพินิจมองสองพี่น้องแล้วส่ายหัว "บุรุษผู้นั้น หน้าแฉล้ม ผิวสีน้ำผึ้ง ตาโตเป็นประกาย รูปร่างสูงโปร่ง อ้อ จริงด้วยสิ ข้าจำได้แม่นเลยว่าเนยสี้อเออร์เจาะหูข้างซ้าย"

กลางวันหันมองติงหูชายอมโรคทันที แต่ปรากฏว่าไม่ได้เจาะรูแต่อย่างใด เมื่อมองไปยังติงหูของหญิงสาว ก็พบว่าสวมต่างหูเรียบๆ นางจึงตอบด้วยส่ายตาดูด้น เบ้าปากเหยียดอย่างขุ่นเคือง

กลางวันเ้มปากไม่คิดจะตอบ เขาโบกมือเป็นสัญญาณให้ไปได้

"ไปเสียเถอะ"

"ไม่จับแล้วหรือ นี่ท่านกำลังจะพลาดโอกาสทองเชียวนะ"

"เฉียวเอ๋อร์ อย่าสร้างปัญหาน่า" พี่ชายของนางปรัมเบาๆ พลง
หันไปผงกศีรษะพร้อมกับยิ้มเห็นฟันให้กงวันฉิว "น้องสาวข้าใ้มารยาท
ต้องขออภัยด้วย"

สาวงามหลับตาหันคว้น เพราะเกรงว่าคนอื่นจะสังเกตเห็นว่า
นางแสบตา เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งก็พบว่ากงวันฉิวกำลังเอามือปิดตา
เช่นกัน

ที่แท้ ไม่ใช่ตนคนเดียวที่แพรรอยยิ้มนี้หรือ... 'พี่ชาย' ของตน
คนนี้ คงจะมีรอยยิ้มที่บาดตาทุกคนจริงๆ

เอ่? เหตุใดใจข้าถึงได้เต้นโครมครามถึงเพียงนี้ 'นาง' เคยเผชิญหน้า
กับเหตุการณ์ต่างๆ ทุกรูปแบบ แต่ก็ยังไม่มีครั้งไหนทำให้ใจเต้น
โครมครามได้เท่านี้เลย

"อาเถอะ เราไปกันดีกว่า ประเดี๋ยวยังต้องไปหาหมออีก" หญิงสาว
พยุงพี่ชายที่กำลังป่วยเดินออกนอกประตูเมืองไปอย่างทุลักทุเล

เมื่อเดินเฉียดกงวันฉิว นางสัมผัสได้ว่าถูกจับจ้องก็หันกลับไป
แลบลิ้นปลิ้นตา "ท่านนี้ช่างใจเต้นแรงจริงๆ นะ อयरอ่านคิดไม่ซื่อกับ
พี่ชายข้าละ เข้าใจหรือไม่"

นอกเมือง เจ้าหน้าที่จูงม้าตัวใหญ่เอาไว้ตัวหนึ่ง บนหลังม้าคืออาณ
ประทับตราว่าเป็นทรัพย์สินของสำนักส่งสาร ระหว่างที่ชายอมโรค
และสาวน้อยหน้าสวยเดินผ่านมันไป พวกเขาสัมผัสได้ว่ามีคนจับจ้องอยู่
ตลอดเวลา

"ช่างเป็นม้าที่สวยงามจริงๆ" ชายอมโรคหยุดยืนหน้าอาชาตัวนั้นสักพัก ก่อนเดินจากไปพร้อมน้องสาว

"พวกเขา...ยังมองอยู่หรือไม่" ชายอมโรคถามอย่างสงสัย

"เฮอะ เขากำลังมองท่านะพี่ชายของข้า"

นี่ยังเล่นละครไม่เลิกอีกหรือ อะไรจะติดใจขนาดนี้

'ชายอมโรค' นามซีเหมินถึงเอามือลูบหน้ากากหนึ่งคนที่แปะอยู่บนใบหน้าตนอย่างแน่นหนา พลังพูดข้ามัน "น้องสาว เจ้ารู้ได้อย่างไรว่า กงวันชิวเป็นพวกตัดแขนเสื้อ ข้ายังนึกว่าเขาตะลึงในความงามของเจ้า จนหน้ามีดเสียอีก"

เนียสือเออร์ในคราวสวามชะงักก็ "ความจริงกงวันชิวไม่ใช่ เป็นพวกตัดแขนเสื้อเสียหน่อย..." ทว่า...เขาพลันจ้องมองอีกฝ่ายพละกกล่าวอย่างระแວดระวัง "ไหน เจ้าลองยิ้มซิ ไม่ต้องยิ้มเจ็ดจ้ามกนะ เอาธรรมดาๆ ก็พอ แต่ต้องเห็นฟันด้วยนะ"

ซีเหมินถึงไม่รู้ว่เนียสือเออร์มาไม่ไหน แต่ก็ยังยิ้มให้ตามคำขอ

"ตายล่ะ!" นีสือเออร์กระโดดโหยง เอามือปิดตาจำละหวั่น "ข้าต้อง บ้าไปแล้วแน่ๆ เหตุใดโลกนี้จึงมีคนที่ตั้งดูต้งเพศหญิงและเพศชาย อย่างเจ้าอยู่ ขนาดข้าใจแข็งเพียงนี้ ยังเกือบคุมอารมณ์ไม่อยู่" เขาร้อง ไว้ววาย

ซีเหมินถึงเคยชินกับอาการพูดคนเดียวอย่างคลุ้มคลั่งของเนียสือเออร์ แล้ว จึงไม่ใส่ใจนัก

"หน้ากากที่ท่านทำสวยงามจริงๆ มีเคล็ดลับอะไรบอกต่อหรือไม่"

เนี่ยสือเอ๋อร์ตัดเรื่องเครียดออกจากสมองได้อย่างรวดเร็ว เชิดจุมกอย่างเยื่อหุ้มพลาว่า "แน่นอน! หากแปลงเป็นคนที่ไม่มีตัวตนจะง่ายมาก แต่แบบนั้นข้ารู้สึกว่ามันไม่ท้าทาย จึงทำหน้าเสียนแบบน้องชายคนที่สิบสองของข้าเอง..." แม้แต่เขายังต้องยอมรับว่าน้องสิบสองหน้าตาดีมาก

"น้องชายคนที่สิบสองหรือ ข้านึกว่าใบหน้านั้นเป็นสตรีเสียอีก"

เนี่ยสือเอ๋อร์ทำเสียงขึ้นจุมก "ข้ารู้ละว่าเจ้าคิดอะไรอยู่ เสียใจด้วยนะ ถึงจื่อน้องรัก บ้านข้ามีลูกสิบสองคน ทั้งสิบสองคนล้วนเป็นบุรุษ หากเจ้าคิดจะมาสู่ขอ คงต้องรอรุ่นลูกแทนแล้วละ"

"ไม่แน่น้องสิบสองของท่านอาจเป็นหญิงที่ปลอมตัวเป็นชายก็ได้นะ" ซีเหมินถึงยิ้ม

"เฮอะ หากเขาเป็นหญิงที่ปลอมตัวเป็นชาย พี่สี่ยที่เห็นเขามาตั้งแต่เล็กแต่น้อย จะไม่รู้ได้อย่างไร"

ซีเหมินถึงได้ยิ้มนั้นก็ตอบยิ้มๆ

"ที่ท่านพูดมาก็ถูก สตรีสักคนหากอ่านปลอมเป็นบุรุษก็ต้องมีผู้สมรู้ร่วมคิดถึงจะแนบเนียน"

เนี่ยสือเอ๋อร์จับได้ถึงความนัยบางอย่างในคำพูดนี้ แต่ก็สุดจะเดาว่ามันคืออะไร

"ท่านช่างฉลาดเสียจริง ท่านรู้ดีว่าบางวันชีวิตจะต้องมาเผ้าที่หน้าประตูเมืองด้วยตนเอง และคงจะพาสะใภ้จ้าวและม้าของสำนักส่งสารมาด้วยแน่" ไม่เพียงแต่ใบหน้าที่เขานั้นที่เปลี่ยน แต่เนี่ยสือเอ๋อร์ยังเปลี่ยนกลิ่นกายให้เขา จนแม้แต่เขาก็ยังจำเขาไม่ได้ ครั้นนี้เขาต้องยกนิ้วให้กับ

ความสามารถของสื่อเออร์จากใจจริง

"ข้าเคยบอกเจ้าแล้วว่ากงวันฉิวเป็นคนขี้ระแวง เขาอาจจ้องจับผิดสตรีสักคนอย่างละเอียดลออ แต่จะไม่มีวันจ้องมองสตรีคนใดก็ตามที่อาจทำให้ชื่อเสียงของเขาต้องมัวหมอง เพราะหัวใจของกงวันฉิวมีคุณหญิงอยู่แล้วทั้งคน เอ้อ เหตุใดแม่สื่อร้ายตัวนั้นถึงไม่มีใจให้คนที่รักนางบ้าง ความโชคร้ายมันเลยมาตกที่ข้า..." เนี่ยสื่อเออร์กระตุกผ้าคาดเอว พริบตาเดียวแถบผ้าหน้าตาธรรมดาก็ยืดออก เขาออกแรงดึงพร้อมกับกระโดดไปมาจนสิ่งของที่ยัดเอาไว้ตรงหน้าอกร่วงลงมากองกับพื้น พับเก็บเล็กน้อย ผ้าผืนนั้นก็กลายเป็นกล่องสารพัดนึก

เนี่ยสื่อเออร์ยิ้มให้ซีเหมินถึง

"เป็นอย่างไรเล่า อยู่กับข้า สนุกล่ะสิ"

ซีเหมินถึงพยักหน้า "สนุกจริงๆ" จากนั้นก็นิ่งไปเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มออกมาอย่างมีเลศนัย "สนุกมากๆ ด้วย"

น้องเอนที่รัก พักนี้สบายดีหรือไม่

การงานของข้าที่สำนักส่งสารราบรื่นดี เจ้าแก่เป็นคนดีมาก สหายที่ทำงานก็เข้ากันได้ดี สิ่งเดียวที่น่าเสียดายเกี่ยวกับการทำงานที่นี่ ก็คือหมดโอกาสสนทนากับเจ้าเหมือนเมื่อก่อน

แม้พี่ใหญ่จะสุขุมและฟังพาได้ แต่เพราะช่องว่างระหว่างวัย ข้าจึงไม่รู้สักสนุกเวลาคุยกับพี่ใหญ่มากนัก เจ้าอาจไม่เชื่อนะ แต่เวลาพี่ใหญ่คุยกับข้ามันเหมือนหญิงชราขี้บ่นไม่มีผิด ส่วนพี่บุญธรรมคนอื่นๆ ข้าไม่ค่อยสนิทด้วยมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว จะว่าไป น้องเอนคงเป็นคนที่ข้า

คุยด้วยมากที่สุดในบ้านเราแล้วละ

ข้าสบายดีนะ หากเจ้าไม่เคยชินกับการเขียนจดหมายก็ไม่ต้องตอบ
หรอก แค่อ่านก็พอแล้ว

ข้าเคยบอกเจ้าหรือไม่ว่าสองปีมานี้ ข้ามีสหายที่เขียนจดหมาย
หากันตลอด ข้าไม่เคยเจอหน้าเขาหรอกนะ ไม่เคยเห็นแม้แต่ภาพวาด แต่
ข้ากลับรู้สึกสนิทใจกับเขามาก สหายคนนี้แซ่เฉียน เป็นบุรุษที่คุยไม่อ้อววด
ได้อย่างน่าสนุก

เจ้าน่าจะรู้อยู่แล้วว่าข้ามักสนใจสิ่งแปลกใหม่ แต่ก็ปล่อยชีวิต
ไปตามโชคชะตา ดังนั้นข้าจึงรอคอยจดหมายอันน่าสนุกของสหายคนนี้
อยู่ตลอดเวลา

ครั้งแรกที่ได้อ่านจดหมายของคนแซ่เฉียน สิ่งที่จะบุเอาไว้แทนชื่อ
ผู้รับจดหมายคือ 'รีบมาช่วยข้าเร็ว' อีกทั้งยังตามด้วยข้อความสาปแช่ง
ที่แนบมาในซองว่า 'ใครพบเห็นคนใกล้ตายแต่ไม่ช่วย จะต้องตายตาม!'

ตอนนั้นข้าได้แต่คิดว่าคนผู้นี้เห็นทีไม่บ้าก็บื้อ เนื้อความลิบประโยค
ในจดหมายของเขา เป็นถ้อยคำอวดโอ่ยกหางตัวเองไปแล้วสัก
เจ็ดประโยค นี่ตกลงเขากำลังขอความช่วยเหลือ หรือจัดงานรวมตัว
คนที่เห็ดทงบุซซาเขากันแน่

น้องรัก จากการเขียนจดหมายคุยกับคนผู้นี้มานานปี ทำให้ข้า
ตระหนักว่าโลกของเรามีคนอยู่จำพวกหนึ่ง ที่แม้จะทำตัวสนุกสนานเฮฮา
ตลอดเวลา แต่อันที่จริงแล้วเขาได้ปิดบังโฉมหน้าที่แท้จริงของตนเอาไว้
ไม่แสดงออกให้ใครเห็นง่าย ๆ

พี่เฉียนเป็นคนประเภทนี้

ความจริงใจของเขาซุกซ่อนอยู่ที่ใด เราไม่อาจรู้ และยากจะค้นเจอ บางทีตัวเขาเองก็อาจไม่รู้จักตัวตนที่แท้จริงที่ซ่อนเอาไว้ลึกที่สุดก็เป็นได้

สีหน้า ภาษา อากัปกริยาของคนเรา มักสะท้อนให้เห็นถึงความคิด อันจริงแท้ออกมาโดยที่เจ้าตัวไม่ทันระวังเสมอ แต่คนส่วนใหญ่กลับลืมไปว่าแท้จริงแล้วตัวหนังสือของคนเราก็ก่อนความนัยหลายอย่าง ที่แม้แต่ตัวเราเองก็ไม่ล่วงรู้

น้องรัก ชำรู้สึกดีใจมากที่ได้เข้ามาอยู่ในสกุลชีเหมิน และดีใจมากที่ได้เข้ามาทำงานในสำนักส่งสารหยางหลิว แม้ข้าจะไม่แน่ใจอนาคตของตัวเอง แต่ข้าก็รู้สึกขอบคุณสวรรค์ที่ทำให้ข้ากับเจ้าได้เป็นครอบครัวเดียวกัน ข้ามีความปรารถนาอันเลือนรางว่าสักวันหนึ่ง ข้ากับพีเนี่ย จะกลายเป็นมิตรแท้ตามที่เขาเคยอ้าง แม้ข้าจะสงสัยเหลือเกินว่าที่เขาคุยโอ้อวดว่ามีมิตรแท้ทั่วทั้งแผ่นดินนั้น เป็นความจริงหรือไม่ก็ตาม

ทำงานอยู่ในตำแหน่งเล็กๆ แม้บางครั้งจะได้พบเจอเรื่องน่าสนุก แต่ก็ไม่มีเรื่องไหนน่าสนใจเท่าพีเนี่ยคนนี้ ถึงกระนั้น ข้าก็ไม่เคยคิดที่จะนัดพบหน้าเขาหรอกนะ การได้เขียนจดหมายหากันอย่างต่อเนื่องเช่นนี้ สำหรับข้าก็เพียงพอแล้วละ

เจ้าคงอยากจะเอ็ดข้าว่าข้าปล่อยชีวิตตามบุญตามกรรมกันไป ใช่มั้ยหรือไม่

ข้าชอบเรื่องสนุก แต่ก็ชอบเดินบนเส้นทางที่เหมาะสมที่สุดเช่นกัน ฟาลิซิดให้ข้าเดินทางไหน ข้าก็จะเดินไปทางนั้น ก็ในเมื่อนิสัยข้าเป็นเช่นนั้นนี่นา

คราวหน้าค่อยคุยต่อละ ข้าต้องไปเขียนจดหมายตอบพีเนี่ยแล้วละ

พักนี้เขาถูกอาจารย์เล่นงานเสียจนอ่วม เห็นว่าลุกขึ้นมาเขียนจดหมาย
ขอความช่วยเหลือจากข้าตอนด์กิดั่น หากข้าปรากฏตัวต่อหน้าเขาจริงๆ
เขาคงจะอึ้งไม่น้อยกระมัง

ข้าแนบตำรับยามาให้พร้อมจดหมายฉบับนี้ด้วยนะ ลองดูซิว่าจะ
ช่วยรักษาอาการเจ็บป่วยได้หรือไม่ หวังว่าส่งจดหมายคราวต่อไป จะได้
ทราบข่าวดี

รักษาตัวด้วย

ถึงเจ้อ พี่ชายลำดับที่หกของเจ้า'

3

ลมพายัพพัดฝนมาตกระหน้า ส่องเสียงจ๊กๆ ไปทั่วบริเวณ

"เร่งหน่อยๆ" เนี่ยสือเออร์ควบม้านาอยู่ข้างหน้า มุ่งตรงเข้าไปในวัดร้าง
ตะโกนบอกสหายที่กำลังตามมา "ถึงจ้อ ออย่าช้าสิ หากโดนฝนเป็นหวัด
ขึ้นมา ข้าไม่รับผิดชอบปรนนิบัติเจ้านะ"

วัดร้างหนาวเหน็บ เนี่ยสือเออร์สะบัดตัวไล่หยดน้ำตามร่างกาย
แรงๆ เหมือนลูกสุนัขอัดขวิด

ฮือ...เวลานี้ข้าคงดูไม่เจิดจ้าเลย

ก่อนหน้านี้เมื่อต้องติดตามท่านอาจารย์ไปข้างนอกยังไม่เคยเปียก
มะล่อมะแล่กถึงเพียงนี้ เขาเป็นคนรับหน้าที่จัดแจงอาหารการกินและ
ที่หลับที่นอนให้อาจารย์ คอยดูแลให้อาจารย์และตนเองอยู่ในสภาพ
น่ามองตลอดเวลา บัดนี้อาจารย์ไม่อยู่แล้ว โชคร้ายดูราวกับร่วงหล่น
จากฟ้ามาทับหัวเขา แม้แต่สวรรค์ยังไม่เมตตา

ครูหนึ่งใครบางคนก้าวอย่างเชื่องช้าเข้ามาในวัดร้าง เนี่ยสือเอ๋อร์
รู้ดีว่าเป็นใคร จึงถอดเสื้อผ้าโดยไม่หันไปมอง

"ถึงจ้อ เป็นความผิดของเจ้านะ อยู่ดีไม่ว่าดี หาเรื่องไปส่งจดหมาย
ที่สำนักส่งสาร โตปานฉะนี้แล้ว ต่อให้เจ้าหายไปสักหลายวัน เหล่าซุนฟา
ก็คงไม่ลำบากยากเข็ญ กินไม่ได้นอนไม่หลับหรอก"

ช่างน่าโมโหนัก ข้าล่ะอยากจะเอามือฟาดๆๆ ให้โต๊ะวางเครื่องเช่น
พังพินาศเสียเดี๋ยวนี้!

เนี่ยสือเอ๋อร์เงยหน้าขึ้นมอง พบซีเหมินถึงยืนบังลมอยู่ตรงประตู

"โอ๊ย! ไม่ต้องดีต่อข้าถึงเพียงนี้ดอก" เมื่อเห็นสหายยังคงยืนนิ่ง
เขาก็หยัดกายลุกขึ้นแล้วเดินไปที่ประตู ดึงซีเหมินถึงออกมาจากตรงนั้น
ลากประตูบานเก่ามากันลมและฝน "แค่นี้ก็พอแล้วเห็นหรือไม่ เจ้านี่
จริงๆ เลย ช่างซื่อบ้อไม่รู้จักพลิกแพลงเหมือนอาจารย์ข้าไม่มีผิด"

"..."

"เออละ รีบถอดเสื้อผ้ามาผิงไฟเถอะ หนาวจะแย่แล้วเนี่ย หนาวๆๆ"
ชายหนุ่มกระโดดกลับไปหน้ากองไฟที่เพิงจุดเมื่อก่อนหน้า เอาตัวอิงกับ
ไก่อู่นรากับตนเองเป็นเบาะอย่างเสียบไม้

"..." ซีเหมินถึงจนด้วยคำพูด

ครูหนึ่งผ่านไป เนี่ยสือเอ๋อร์ก็นึกว่าว่างบอบบางที่เปียกปอนนั้น
กำลังเดินอ้อมกำแพงไปอีกทาง ไม่มีทีท่าจะมาผิงไฟ

เขาซ่อนสายตามองสหาย เมื่อพบว่าอีกฝ่ายจ้องตอบด้วยสายตา
แปลกประหลาด ก็นึกถึงรอยยิ้มเจิดจ้าเป็นหมื่นจั้ง* ขึ้นมาทันใด หัวใจ

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

ของเขาพลันตื่นโครมคราม มันตื่นดังและรวดเร็วเสียจนตัวเขาเองยังตกใจ

"เจ้าได้ยินเสียงหรือไม่ว่าแล้วเขาก็เอ่ยถามอย่างห้วนๆ

"เสียงฝนหรือ" ซี้ همینถึงตอบตามตรง

เนียสือเออร์เกือบจะปิดบังความผิดหวังไม่มีดี แต่แล้วเขาก็สังเกตว่าสหายน้อยยังคงมองมาทางไบหน้าตน ไม่สิ เรียกว่าจ้องเป้งเลยจะถูกต้องว่า

ชายหนุ่มก็มองแฝงอกและท่อนแขนอันเปลือยเปล่า ค่อยๆ ยืนขึ้นแล้วเดินห่างๆ อย่างคุมเชิงตรงข้ามซี้ همینถึงราวกับยอดฝีมือเตรียมตัวประลองยุทธ์

"ถึงจือ เจ้าทำให้ข้าแคลงใจนะ..."

"แคลงใจอะไร" ซี้ همینถึงยิ้มๆ

"นั่นสิ เจ้าหลบหลีกข้าถึงเพียงนี้ จะไม่ให้ข้าสงสัยอะไรได้ ข้าไม่ใช่คนโง่ สายตาของเจ้าวนไปเวียนมาอยู่เหนือช่วงคอข้ามานานแล้ว... เจ้าคงดูถูกว่าข้าร่างกายฝอยผอมสินะ"

"นี่คือ...ข้อแคลงใจของท่านจริงๆ รึ"

"เฮอะ อย่างช้านะเรียกผอมเพรียว ผอมเพรียวนะเข้าใจหรือไม่ ถึงผิวข้าจะขาวเกินไปสักหน่อย แต่นั่นก็เพราะข้าดูแลตัวเองเป็นอย่างดี คราใดที่เห็นน้องสิบเอ็ด ข้าจะต้องเตือนตัวเองว่าตัวดำเป็นตอตะโกแบบนั้นเดินออกไปข้างนอก ใครๆ คงพานเข้าใจผิดคิดว่าถูกฟ้าผ่ามาน่าอายจะตายซัก แม้ข้าจะเกิดมาขาวผ่อง แต่ข้าร่างกายกำยำนะขอบอกเจ้าต่างหากเล่า ถึงจือ เหวเจ้า รูปร่างของเจ้าดูเหมือนคนป่วยมากกว่าข้าเสียอีก..." เขาพูดไม่ทันจบก็กระโจนเข้าใส่อีกฝ่าย

ซีเหมินถึงไม่ทันระวังจึงสูญเสียการทรงตัว หายหลังล้มตึงไปกับพื้น
"ท่านจะทำอะไรนะ"

"ข้าหวังดีต่อเจ้าหรือกนะ เจ้าจะอายุทำไม ข้าไม่หัวเราะสารรูปเจ้า
หรือกนะ เจ้าคงผอมจนเหลือแต่กระดูกใช้หรือไม่ละ ข้างนอกฝนตกหนัก
ขนาดนี้ หากไม่ถอดเสื้อผ้าออก มีหวังข้าคงได้แบกเจ้าไปโรงหมอแน่
ข้ายังชี้เกี้ยวอยู่ ขอทีละ ทำตัวมีเหตุผลสักนิดเกิด..." เนี่ยสือเอ๋อร์ลงมือ
ถอดเสื้อให้สหายอย่างหวังดี แต่เมื่ออีกฝ่ายบัดป้อมมากเข้า เขาก็ยัง
อยากเอาชนะนะ หัวเด็ดตีนขาดก็ต้องถอดเสื้อผ้าเจ้านี้ให้ได้

"หยุดแกลังข้าได้แล้ว!"

"ข้านะหรือแกลังเจ้า เจ้าไม่เห็นริ้วเสื้อผ้าเจ้าแนบไปกับกระดูกแล้ว..."
เนี่ยสือเอ๋อร์เห็นซีเหมินถึงนิ้วมือเรียวยาว แต่ดูแข็งแกร่งก็อดชื่นชมไม่ได้
โดยปกตินิ้วมือของสตรีจะขาวเรียวแต่ไร้เรียวแรง ส่วนนิ้วมือบุรุษนั้น
จะอวบหนาและแข็งแกร่ง แต่ของคนผู้นี้กลับอยู่กึ่งกลางพอดี จนเขา
นึกอิจฉา

ซีเหมินถึงใบหน้าเปื้อกขึ้น เส้นผมที่มัดเอาไว้ก็เปื้อกชุ่มจนน้ำหยด
เหมือนเพิ่งอาบน้ำเสร็จ...เนี่ยสือเอ๋อร์กลืนน้ำลาย มองเห็นหยดน้ำ
หยดหนึ่ง กลิ้งจากแก้มสีน้ำผึ้งลงมาหยุดอยู่ที่กึ่งกลางระหว่างริมฝีปากบน
และล่าง

"มองอะไร" ซีเหมินถึงอ้าปากถาม หยดน้ำจึงร่วงจากกึ่งกลาง
ริมฝีปาก ก่อนจะ...หล่นวบลงท้องเนี่ยสือเอ๋อร์!

เนี่ยสือเอ๋อร์ถลึงตา กระโดดผล่งแล้วถอยกรูด

ซีเหมินถึงเคยชินกับพฤติกรรมผีเข้าผีออกของสหายเสียแล้ว จึง

ฉวยจังหวะลุกขึ้น

"ແ່แล้ว ข้าหิวน้ำ..." เนี่ยสือเออร์เอ่ย

"หิวน้ำก็ดื่มน้ำสิ" ซีเหมินถึงว่าพลางโยนถุงน้ำให้

เนี่ยสือเออร์รับถุงน้ำมารอกปากดั่งเอี๊ยกๆ จนจุใจ แท้จริงแล้ว คนที่มีปัญหาคือเขาไม่ใช่ถึงจ้อหรือก เมื่อครู่เขาถึงกับลืาคอแห้งผากเสียวนะ หรือ...หรือว่า...ไม่ะไม่ อย่าไปคิด อย่าไปคิดเช่นนั้น ข้านี้ชอบฟุ้งซ่าน เสียจริง อย่าฟุ้งซ่านสิ อย่า!

เมื่อหันเหความสนใจออกจากถุงน้ำ เนี่ยสือเออร์ก็พบว่ายามนี้ อีกฝ่ายยอมนั่งฟังไฟแล้ว หากแต่ยังสวมเสื้อผ้าเปียกๆ ไว้กับตัว...เขาลังเล ชั่วครู่ ก่อนตัดสินใจว่าไม่ควรบังคับถึงจ้อถอดเสื้อ เพราะกลัวว่าจะเกิด ประกายไฟขึ้นระหว่างตนกับอีกฝ่าย จนตนเองต้อง...หมดอนาคต

เนี่ยสือเออร์เดินช้าๆ กลับไปนั่งลงข้างกองไฟอย่างเสียไม่ได้ ทันใดนั้น เขาก็เอามือปิดป้องทรวงอก พลางร้องว่า "เจ้าอย่าคิดไม่ซื่อกับข้านะ" ขนาดเขายังเผลอคิดเลย แล้วคนอ่อนไหวอย่างถึงจ้อ...มีหรือจะทานทนไหว ซีเหมินถึงได้ยืนเช่นนั้นก็ข้าพริตทันใด

"พี่เนี่ย ขอได้โปรดวางใจ แม้ท่านจะหน้าตาหล่อเหลา รูปร่างหรือก็... นามองไปอีกแบบ แต่ข้าไม่เคยนึกสนใจท่านในแง่ นั้นสักนิด จะคิดไม่ซื่อ กับท่านได้อย่างไร"

"...ก็จริง" เนี่ยสือเออร์ตอบคล้ายเคืองขุ่นในใจเล็กน้อย "ข้าก็เช่นกัน ถึงเจ้าจะดูหวานปานน้ำผึ้ง...เอ๊ย ไม่สิ ข้าหมายถึงว่าข้าไม่ชอบกิน ของหวานมาตั้งแต่เล็กจนโต ดังนั้นต่อให้เจ้าเหมือนจุดจุดจุด ข้าก็ยัง มองเจ้าเป็นแค่พี่น้องอยู่ดี" 'จุดจุดจุด' ที่ว่านั้นถูกเนี่ยสือเออร์ยังปากไว้ได้ทัน

เขาไม่มีวันพูดออกมาให้ชายขึ้นหน้าหรือ

เพราะเขียนจดหมายตอบได้กันมาหลายปี ซีเหมินถึงจึงเข้าใจ
อุปนิสัยแปลกประหลาดของสหายผู้นี้พอประมาณ เขาจึงเลิกเข้าซื้ออีกฝ่าย

คนผู้นี้ช่างตลกจริงๆ

"ตอนนี้เราออกมาจากสกุลกงสามสี่วันแล้ว ไม่รู้พวกนั้นจะยัง
ตามมาหรือไม่"

"อืม โลกใบนี้หาได้มีบุรุษเพียงหนึ่งเดียว พวกนั้นคงไม่ส่งคนออก
ตามหาแล้วละ" เนี่ยสือเอ๋อร์หัวเราะหึๆ

"ถ้าเช่นนั้น พี่เนี่ย ท่านคงมีเรื่องอื่นต้องทำอีกมากสินะ"

"แน่นอน ข้าออกจะกว้างขวาง ถูกตามฆ่าไม่เว้นแต่ละวัน เอี้ย ไม่สิ
ข้าหมายถึง...มีอะไรขอให้เข้าไปทำตั้งมากมาย อย่างเช่นต้องขึ้นเขา
ไปออวินซานไปเก็บหญ้ากึ่งกำสรวรค์ เพราะน้ำของมันจะช่วยทำให้
หน้ากากหนังคนของข้ามีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ข้าพูดไปเจ้าก็อาจไม่เข้าใจ
หรือ นอกจากนั้น ข้ายังจะต้องไปเยี่ยมเยียนท่านอาจารย์ที่เคหาสน์อักษร
ด้วย ข้ายังต้องออกตามหาผู้รักขาประจำตัวที่ไม่รู้ไปมุดหัวอยู่ที่ใดอีก..."

"หมายถึงผู้รักขาที่หนีเอาตัวรอดตอนที่ท่านอายุสิบสามนั้น
นะหรือ" ซีเหมินถึงถามอย่างนึกสนุก

"นี่เจ้าจดจำข้อความในจดหมายข้าได้ดีเพียงนี้เชียววี มีเสียงแรงที่ข้า
ท่องเนื้อความในจดหมายฉบับแรกที่เจ้าเขียนตอบข้าได้อย่างขึ้นใจ
เช่นกัน"

ซีเหมินถึงแยมยิ้ม "ตั้งห้าหกปีแล้ว ยังท่องได้อีกหรือ เช่นนั้นลอง
ท่องให้ข้าฟังหน่อยสิ"

ทว่าเนียสือเออร์กลับเปลี่ยนหัวข้อสนทนาหน้าตาเฉย

"พูดถึงเจ้าผู้รักข้างเฝ้าของข้าคนนั้น ก็บอกชัดอยู่แล้วว่าหากใครหนีจากสายตาท่านอาจารย์ได้ก่อน จะต้องกลับมาช่วยอีกคนหนึ่ง แต่เจ้าบ้านนั้นกลับทิ้งข้าเฉย ไม่ส่งข่าวคราวเลยนับแต่นั้น" เนียสือเออร์กัดฟันกรอด "อย่าให้ข้าหาตัวมันพบเชียวนะ!"

"บ้านท่านนี้ก็แปลกดีนะ มีผู้รักขาประจำตัวกันทุกคน"

"ข้าก็ว่าแปลก แต่ข้าเดาว่าเพราะท่านพ่อต้องการประคบประหม่อมบุตรชายกระมัง จริงด้วยสิ ข้าจำได้เจ้าเคยบอกว่าเจ้าเป็นลูกชายคนที่หกก็น่าสนใจดีนะ...เดี๋ยวข้านึกก่อน บ้านเจ้า บ้านเจ้าก็..."

"อยู่เมืองหนานจิง" ซีเหมินถึงเสริมให้อย่างใจดี "ข้าเป็นบุตรบุญธรรม"

"ข้านี้ก็ออกล่ะ เจ้าเคยเขียนในจดหมายว่าน้องชายคนเล็กในบ้านเจ้าป่วยอมโรค แต่เขานั่นล่ะที่เป็นลูกชายแท้ๆ คนเดียวของพ่อแม่"

ซีเหมินถึงยิ้มจาง "ตอนนี้น้องข้ามีภรรยาแล้วล่ะ สุขภาพก็ดีขึ้นดีคืนด้วย"

"อ้อๆ ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องทำงานที่สำนักส่งสารแล้วกระมัง"

"ข้าทำจนชินแล้ว ปีนี้พี่ใหญ่ชอบส่งจดหมายตามข้ากลับบ้านไปช่วยดูแลกิจการของพี่สาม แต่ข้ารู้ว่าไร้สามารถจึงปฏิเสธไป พี่เนียในเมื่อท่านมีธุระต้องทำมากมาย ข้าก็คงไม่รบกวนแล้วล่ะ เดียวพอฝนหยุด เราก็แยกย้ายดีหรือไม่"

"เอ่? ข้าเคยบอกว่าจะกลับสำนักส่งสารไปขอขมาเถ้าแก่กับเจ้ามิใช่หรือ" ลู่ๆ ก็จะมาทักกันง่ายๆ ได้อย่างไร ใจร้ายจริง

ซีเหมินถึงยืม "จากที่นี้มุ่งขึ้นเหนือไปเรื่อยๆ ก็จะถึงสำนักส่งสาร เหล่าซุ่นฟา ถ้าใจดีกับเรามาก ม้าหายไปด้วยหนึ่ง เขาคงไม่ใส่ใจหรอก กระมัง อย่างมากก็ให้ข้าซัดใช้เงินทั้งหมด อย่างน้อยก็ให้ข้าซัดใช้เงิน ครึ่งหนึ่ง"

ซาง...ไร้เยื่อใยสินดี

เนียสือเออร์รู้สึกคันคะเยอในหัวอก ไออุ่นจากเปลวไฟทำให้ใบหน้า และเส้นผมของซีเหมินถึงค่อยๆ แห้ง แก้มสีน้ำผึ้งถูกแต่งแต้มด้วย เลือดฝาด ยิ่งเห็นดังนั้น เขาก็ยังรู้สึก...คันยุบยิบในหัวใจ แต่แน่นอน เป็นความคันเพราะหมั่นไ้ต่างหาก

"นิสัยของท่านเหมือนลม มักไปไหนมาไหนตามลำพัง แม้มี มิตรสหายมากมาย แต่กลับไม่ใส่ใจว่ามิตรภาพจะยืนยาวหรือแสนสั้น ท่านคงเป็นคนที่ใช้ชีวิตอยู่กับปัจจุบันสินะ"

เนียสือเออร์นึกแปลกใจ "เหตุใดเจ้าจึงรู้"

"ท่านเขียนบอกในจดหมายอย่างไรเล่า" อีกฝ่ายตอบหน้าหนึ่ง

ข้าเคยเขียนแบบนั้นด้วยหรือ

เนียสือเออร์หรีตา สักพักก็เริ่มตื้อขึ้นมา "ข้าไม่สนละ ข้าจะติดตาม เจ้ากลับเหล่าซุ่นฟาด้วย เราเป็นพี่เป็นน้องเป็นสหายกัน หากเกิดเรื่องขึ้น กับข้า เจ้าเองก็คงไม่รอด"

ซีเหมินถึงส่ายหน้าอย่างนึกขุ่น แต่ก็เลิกยื่นกรานในความคิด ของตนเอง เพราะรู้ว่าไร้ประโยชน์

เสียงฝนที่ตกหนักขึ้นทำให้ซีเหมินถึงที่กำลังกึ่งหลับกึ่งตื่นสะดุ้ง

เล็กน้อย เขาปรี๊ดตามองเปลวไฟที่เริ่มอ่อนกำลังลง ทว่ายามนี้วัดร้าง กลับเต็มไปด้วยไออุ่น...เมื่อก้มมองที่ลำตัวก็พบว่า มีเสื้อคลุมห่มอยู่

เขาผุดลุกนั่ง เหลียวมองรอบตัว ไม่เห็นแม้แต่เงาของเนี่ยสือเออร์ แต่เสื้อคลุมของอีกฝ่ายยังห่มอยู่ตรงนี้ กล่องสารพัดนี้ก็ยังมีอยู่ เห็นที่เขา คงออกไปปลดทุกข์ข้างนอกกระมัง สองวันนี้ดูเหมือนเนี่ยสือเออร์จะ กินอาหารผิดสำแดง พอสบโอกาสเป็นต้องแวะเข้าห้องส้วม ระหว่างกำลัง คิดเรื่อยเปื่อยอยู่นั้น ก็มีชายสองคนเดินตามกันเข้ามาหลบฝนในวัด

ซีเหมินถึงใจเสีย ค่อยๆ วางเสื้อคลุมที่เนี่ยสือเออร์ทิ้งไว้ให้ลงช้าๆ

มือกระบี่คนหนึ่งเดินเข้ามาก่อน เหตุที่เรียกคนผู้นี้ว่า 'มือกระบี่' ก็เพราะเขาถือกระบี่ติดกาย ความรู้เรื่องยุทธภพของซีเหมินถึงมีจำกัด เขาจะรู้เท่าที่เนี่ยสือเออร์เคยไม่ให้ฟังในจดหมาย ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ควรจะเรียกบุรุษที่พกกระบี่ยาวติดกายว่ากระบี่อะไรได้อีก

ชายคนนั้นเดินเข้ามาในวัด แต่ไม่ตรงเข้ามาผิงไฟ หากกลับเลือก ที่จะนั่งหลับตาทำสมาธิอยู่มุมหนึ่ง

ที่น่าตกใจคืออีกคนที่เดินตามเข้ามาคือ...กงวันชิว!

ซีเหมินถึงชักเครียด เนี่ยสือเออร์โกหก คนสกุลลงยังไม่เลิกตามล่า 'ท่านเขย' ไปคืนให้คุณหนู เเคราะห์ดีที่ตนไม่เคยประจันหน้ากับกงวันชิว ด้วยใบหน้าแท้จริง หากแต่สวมหน้ากากแปลงโฉม

ชายหนุ่มลอบสังเกตมือกระบี่คนนั้น เดาเอาเองว่ากงวันชิวคงจะ บังเอิญเข้ามาหลบฝนพร้อมกับเขา ทั้งสองไม่รู้จักกัน

ข้าควรทำเช่นไรดี...

รอให้สือเออร์กลับมาก่อน หรือว่าควรจะหนีออกไปตอนนี้

แต่หากหนีสอนนี้ต้องมีพิรุณแน่

ซีเหมินถึงพิเคราะห์ให้อยู่นาน ท้ายสุดก็ตัดสินใจทำตัวไม่รู้ไม่ชี้
อยู่ที่เดิม

เขาสัมผัสได้ว่าถูกมองด้วยสายตาแปลกๆ แต่ก็ยังพยายามนิ่ง
ทำเป็นไม่รู้สึกรู้สถึงสายตาคนกริบทที่จับจ้องมา

"มาหลบฝนที่นี้ตามลำพังหรือ" ใครบางคนเอ่ยขึ้น ซีเหมินถึงจึง
มองไปยังต้นเสียง

คนที่พูดคือกงวันชิว!

"ขอรับ"

"คุณชายเห็นคนหนุ่มสองคนผ่านมาหรือไม่ หนึ่งในนั้นคนหนึ่งมี
ผิวขาว หน้าตาเจ้าเล่ห์อย่างประหลาด ส่วนอีกคน...ผิวสีเดียวกับท่าน"

ซีเหมินถึงได้ยินดังนั้นก็ใจหายใจคว่ำ รีบส่ายหัวพลางเอ่ย "ข้าไม่เห็น"

"อย่างนั้นรึ หากคุณชายพบเห็นสองคนนั้น ต้องรีบหนีไปให้ไกลนะ
เจ้าสองคนนั้นเป็นจอมโจรเด็บบุปผาแห่งยุทธภพ ไม่ว่าชายหรือหญิง
ก็อาจตกเป็นเหยื่อของพวกเขา คุณชายหน้าตาหมดจดเช่นนี้ยังต้องระวัง
ให้จงหนัก"

"ขอบใจพี่ชายที่เตือน" ซีเหมินถึงม้มปากยิ้ม

กงวันชิวจ้องหน้าชายหนุ่มตาไม่กะพริบ จนลืมใส่ใจมือกระป๋องอีกคน
ไปเสียสนิท

"แต่คุณชายโปรดวางใจ ข้าตั้งใจตามสองคนนั้นมาเพื่อจัดการ
พวกมันอย่างเด็ดขาด"

ซีเหมินถึงสัมผัสได้ถึงความเกลียดชังที่แทรกอยู่ในทุกพยางค์ที่

อ่อนแอ ยิ่งรู้สึกพรั่นพรึงกว่าเดิม ที่แรกเขานึกว่าคุณหนูงงส่งกงวันชีวิต มาตามตัวว่าที่สามี หากเป็นเช่นนั้น อย่างมากสื่อเออร์ก็คงถูกชดกลับไปยังเอาไว้ในคฤหาสน์สกุลกง แต่ยามนี้กลับกลายเป็นว่ากงวันชีวิตตั้งใจมาเพื่อจับพวกตนฆ่าหมกปา ชนิดไม่ทิ้งร่องรอย คุณหนูงงจะได้ตามหาตัวสื่อเออร์ไม่เจอเสียมากกว่า...

จิตวิทยาของบุรุษนั้น ช่างน่ากลัวเหลือเกิน!

ซีเหมินถึงเห็นกงวันชีวิตดั่งกระบี่ที่เหน็บอยู่ตรงบันเอวอย่างเชื่องช้า เหนือก็พลันผุดเต็มหน้าผากแล้วไหลลงข้างแก้ม แม้เขาจะไม่ได้อ่อนแอ ปวกเปียก หากมีเรื่องวิวาทกับคนทั่วไปก็พอที่จะสู้ได้ แต่หากคู่ต่อสู้เป็นยอดฝีมือแล้วไซ้ เพียงแค่ดั่งกระบี่ออกจากฝัก ชีวิตเขาก็อาจจบสิ้นเพียงเท่านี้ หน้าซำสายตาอาสาดของกงวันชีวิตนั้น...

เห็นวันนี้ ข้าคงได้พลีชีพเพื่อสื่อเออร์แล้ว...

"สะใภ้จ้าวที่เคยเห็นโจรเด็บบูปผาสองคนนั้นบอกว่าบุรุษผิวเข้มทั่วไป แม้หน้าตาจะคมคาย แต่ก็มักจะดูสมชายชาติตรี แต่ชายหนุ่มผิวสีน้ำตาลคนนั้นกลับมีรูปร่างออรชรอ่อนแอ มองละม้ายคล้ายสตรีอยู่เจ็ดส่วน และเมื่อพิจารณาให้ละเอียดอีกครั้ง ก็จะพบว่าเขาผู้นี้มีราศีงามสง่า แผลออกมารอบตัว ชายหนุ่มผู้นี้จึงเป็นชายที่มิได้พบเห็นกันทั่วไป และนั่นทำให้สะใภ้จ้าวจดจำเขาได้อย่างแม่นยำ เดิมทีเดี่ยวข้านึกปวรามาส คำให้การของสตรี หากไม่ระบุพรรณสัณฐานให้ชัดเจน จะแยกแยะออกได้อย่างไร แต่เวลานี้ข้าถึงได้ตระหนักว่าสะใภ้จ้าวช่างบรรยายได้เหมาะเจาะยิ่ง"

"...ข้าไม่ยกถือว่าตนเองพิเศษถึงเพียงนั้น" ซีเหมินถึงยิ้มน้อยๆ อย่าง

ขมขื่น

"เขาอยู่ที่ใด"

"แยกกันแล้ว"

"จวนจะตายอยู่รอมร่อยังคิดปกป้องเขาอีกหรือ ช่างสมที่เป็นเพื่อนตายเสียจริง"

เพื่อนตายอย่างนั้นรี

ซีເມີນถึงรู้สึกขมที่โคนลิ้น ไม่นึกเลยว่า 'เพื่อนตาย' อย่างเขา จะได้ 'ตาย' เพื่อเพื่อนจริงๆ

กงวันฉิวเหลือบมอมมือกระบี่คนนั้นในที่สุด เขาผ่านโลกมามาก จึงมองออกว่ามือกระบี่ผู้นี้เยือกเย็นสันโดษ คงไม่คิดแกว่งเท้าหาเสี้ยน แต่ก็ยังถามย่ำเพื่อให้มันใจ

"พี่ชายท่านนี้ คงจะไม่ยื่นมือเข้าช่วยคนหรอกนะ"

มือกระบี่หลักบานึงไม่ไหวติง ซีເມີນถึงรู้สึกเหมือนรอคำตอบ อยู่ยาวนานหนึ่งก้านธูป* กว่าเขาจะรับคำเสียงเย็น

พริบตานั่น ซีເມີນถึงกระโดดผลุง ม่านตาสะท้อนเงากระบี่ที่คืบเข้าใกล้ เขาจึงกระโจนไปทางขวาอย่างสุดแรง

ขณะกำลังถอนหายใจว่าหลบพ้นกระบี่ไปหนึ่งจับ ก็รู้สึกปวดแปลบที่ไหล่ซ้าย เจ็บปวดเฉียนว่าจะสลบ ถึงได้ตระหนักว่าถูกกระบี่ของกงวันฉิวแทงทะลุสะบัก

"ดาบต่อไป เจ้าตายแน่นอน บอกมาเดี๋ยวนี้ เนี่ยสื่อเออร์อยู่ที่ใด!"

"..."

* หนึ่งก้านธูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า 1 ชั่วโมง

"เจ้าคงไม่กลัวตายสินะ ถึงอย่างไรเนี่ยสือเออร์ก็คงอยู่ได้อีกไม่นาน เพื่อนตายอย่างเจ้า ล่วงหน้าลงไปรอเขาในนรกก่อนก็แล้วกัน"

วันนี้คงเป็นวันตายของข้าแล้วสินะ

โชคดียี่ห่องเอนแข็งแรงขึ้นแล้ว และข้าเองก็ได้พบ 'สหายทางจดหมาย' สมความตั้งใจ ไม่มีห่วงอันใดแล้ว

ซีเหมินถึงเอามือกดแผล เม้มปากแน่น มองดูคมกระบี่เคลื่อน ออกจากร่าง ก่อนที่มันจะแทงเข้ามาที่หัวใจ

เสียงเคร้งดังขึ้น เกร่างหนึ่งขวางหน้าเขาไว้ ซีเหมินถึงยังมอง ไม่ถนัดว่าเป็นใคร ก็เห็นว่ากังว่นชีวกกับมือกระบี่ผู้นั้นเปิดฉากต่อสู้กัน

ทุกระบวนท่ารุนแรงราวสายฟ้า แต่เขากลับมองไม่ชัด ได้แต่นึกในใจว่าชายยุทธ์ช่างน่ากลัวสมคำร่ำลือ พี่ชายใหญ่เองก็เป็นคนมีฝีมือ แต่น้อยนักที่จะวาดลวดลายให้เขาได้ประจักษ์ เขาช่างใสซื่อเหลือเกิน ที่คิดว่าเมื่อครู่หลบกระบี่ได้พ้น

"ไหนท่านว่าจะไม่ยื่นมือเข้าช่วยอย่างไรเล่า!"

"ชีวิตของเนี่ยสือเออร์เป็นของข้า คงไม่ต้องรอให้ท่านลงมือหรอก"

"ท่านมีความแค้นกับเขาเหมือนกันรึ!"

ที่แท้ สือเออร์ก็มีศัตรูไปทั่วสมรสาาคาคุย...

ซีเหมินถึงถอนหายใจ ไถลร่างลงบนพื้นอย่างอ่อนแรง หัวไหล่เจ็บแปลบ สายตาพร่ามัว สติสัมปชัญญะเริ่มพร่าเลือน สัมผัสได้รางๆ ว่างที่ประตูดัด มีเงาคนปรากฏขึ้น คนผู้นั้นกำลังเดินพลางขยับกางเกงให้เข้าที่เข้ามา ในวัดอย่างอืดอาด...เขาจะเป็นใครไปได้ นอกจากเนี่ยสือเออร์

"ประหลาดจริง ข้าก็ไม่ได้กินของสกปรกเสียหน่อย เหตุใดจึง

ท้องเสียตลอด..." เนี่ยสือเอ๋อร์ยังเอ่ยไม่ทันจบก็หยุดลงเมื่อเหลือบเห็น
กงวันชิว จากนั้นจึงรีบวิ่งเข้ามาหาซีเหมินถึงซึ่งกำลังนอนกะปลกกะปลัย
อยู่บนพื้นทันที "ถึงจื้อ!"

กงวันชิวเห็นเนี่ยสือเอ๋อร์ตรงเข้ามา ก็เอะอะโวยวายถามว่าเกิดอะไรขึ้น
เขากลับไปไกลหลบได้อย่างคล่องแคล่วเหมือนคาดเดากระบวนท่าได้
ล่วงหน้า ระหว่างที่กงวันชิวกำลังอึ้งงันอยู่นั้น มือกระบี่ก็แทรกเข้ามาบัง
เนี่ยสือเอ๋อร์จนมิด

"ถึงจื้อ!" เนี่ยสือเอ๋อร์เห็นสหายเลือดไหลไม่หยุด ก็สกิดจุดต่างๆ
บนร่างกายเพื่อห้ามเลือด

"ท่านกลับมาแล้วหรือ..." ซีเหมินถึงพึมพำลงหายใจวูวริน

"พูดอะไรอย่างนั้น ถ้าข้าไม่กลับมาช่วย เจ้าคงตายไปแล้ว เจ้าโง่เขลา
เหตุใดถึงไม่ร้องให้คนช่วยเล่า ข้าก็แค่ออกไปปลดทุกข์ข้างนอกเดี๋ยวนี้อยู่
ขอเพียงเจ้าตะโกน ข้าก็ได้ยิน เหตุใดถึงต้องมีน้ำใจต่อข้าถึงเพียงนี้
ข้าซึ่งใจมากนะเจ้ารู้หรือไม่ว่า"

"...ข้าไม่ได้กลัวท่านเป็นอันตราย ข้าแค่...เจ็บจนร้องไม่ออก..."

เนี่ยสือเอ๋อร์ถลึงตาใส่อีกฝ่าย ยามนี้เลือดแดงฉานอาบย้อมสะบัก
และลำคอ รวมถึงใบหน้าบางส่วนของซีเหมินถึงจนเปรอะไปหมด
ชายหนุ่มปวดแปลบในหัวใจ ฉีกเสื้อคลุมตัวเองหมายจะทำแผลให้อีกฝ่าย
ด้านกงวันชิวและมือกระบี่นิรนามยังโรมรันพันตูกันไม่หยุด แสงจาก
เปลวไฟสะท้อนเข้าหาหน้าซีเหมินถึง ยิ่งทำให้เนี่ยสือเอ๋อร์ละล้าละลัง
ก่อนจะตะโกนขึ้นว่า "นี่! หากอยากจะสู้กันก็ออกไปสู้กันข้างนอกสิ!"

เนี่ยสือเอ๋อร์ไม่ใส่ใจหันกลับไปมอง รวากับคาดการณไว้แล้วว่า

มือกระบี่จะสามารถล่อลวงกงวันชีวให้ออกไปจากวัดร้างได้ แล้วก็จริง
ดังนั้น เพียงอธิใจ ทั้งวัดก็เงียบฉี่ลง

เนี่ยสือเอ๋อร์กำลังจะตึงเสื่อซีเหมินถึงออก แต่กลับโดนตัดทาน

"ท่าน...จะทำอะไร"

"ถามได้ ไม่เห็นรีว่าข้าจะทำแผลให้"

"ข้า...ทำเองได้..."

"หากเจ้ารักษาตัวเองได้ ข้าก็คงบินได้แล้วละ"

"...แล้วท่านจะเสียใจ..."

เนี่ยสือเอ๋อร์กัดฟันกรอด เลือดยังไม่ยอมหยุดไหล

"เจ้าวางใจเถอะ ข้าไม่เสียใจแน่นอน ข้ารู้ว่าเจ้ากำยำกว่าข้า
แข็งแรงแกว่าข้า ข้าจะไม่อิจฉาเจ้าหรอก" เมื่อฉีกเสื่อซีเหมินถึงออก เผย
ให้เห็นผิวเนื้อสีน้ำผึ้ง เนี่ยสือเอ๋อร์ก็นิ่งใจกว้างไปนิด นึกตำหนิตัวเอง
ที่คิดอกุศล หน้าสัวหน้าขวานปานฉนี้ยังมัวหลงมกายนในรูปลักษณะ
ร่างกายผู้อื่นอยู่ได้ อีกทั้งอีกฝ่ายยังเป็นบุรุษเสียด้วย เขาลงมือพันแผล
ที่หัวไหล่ให้ แต่ทันใดนั้นตัวก็พลันแข็งเกร็ง เมื่อเหลือบเห็นอะไรบางอย่าง

เขาพบว่าทรวงอกของน้องชายคนสนิทมีแถบผ้าสีขาวพันเอาไว้
อย่างแน่นหนา ปิดบังส่วนโค้งเว้าใต้ผืนผ้านั้น

"ถึงจื่อ เจ้า...ยังรู้ตัวอยู่หรือไม่"

"อืม..."

"ข้าว่า...แผลของเจ้าไม่รุนแรงถึงชีวิต อย่างดีก็แค่ทิ้งแผลเป็น"

"ขอบใจมาก..."

"แต่ข้ามีอะไรอยากจะถามหน่อย..." เขาจ้องมองนิ่งๆ ก่อนจะ

กระซิบถาม "เจ้าเคยบาดเจ็บหนักหรือ"

"ไม่..."

ได้ยินคำตอบเช่นนั้นลำคอของเขาแห้งผากไปในบัดดล แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว คงต้องถามให้รู้เรื่อง เนียสือเออร์เลื่อนสายตาอย่างเชื่องช้า ไปยังใบหน้าเพื่อนเลือดนั้น

ใบหน้านางมแลลัมเช่นนี้...จะว่าเป็นชายก็ใช่ เป็นหญิงก็ใช้อีก

เนียสือเออร์ความคิดเตลิด เหตุใดเขาจึงไม่เคยคาดคิด ทั้งที่ตน เชี่ยวชาญการแปลงโฉม และช่างสังเกตรูปร่างหน้าตาผู้คน

"ถึงจื่อ ข้ารู้ว่าถามเช่นนั้นอาจเสียมารยาท แต่...เจ้าเป็นบุรุษใช่หรือไม่"

ชายหนุ่มตัวสั่นอย่างไม่อาจห้าม

"ข้าเป็น...สตรี"

เนียสือเออร์ได้ยินเช่นนั้นก็ส่งเสียงร้อง เอามือกุมหัว ล่าถอยไป สามก้าว แล้วเริ่มโวยวายตามประสา

"ตายแน่! ข้าตายแน่ๆ ข้าโดนหลอก! เจ้านี้เป็นสตรีอย่างนี้ข้าก็ต้อง รับผิดชอบเจ้านะสิ" ภาพต่างๆ ฉายขึ้นมาในสมอง ทั้งตอนที่เปียดร่าง เข้าหากันในบ้านพี่จ้าว ตอนที่เอามือตบอกรับของซีเหมินถึงในบ้าน สกุกกง "สวรรค์! เมื่อครู่ข้ายังแอบเห็นแขนนางโดยไม่ตั้งใจด้วยนะ จบเห่! ข้าคงต้องแต่งภรรยาแน่แล้ว ข้าไม่อยากมีภรรยานี้না สวรรค์! ท่าน ไม่อยากเห็นข้ามีความสุขหรืออย่างไร ถึงได้ขุดหลุมพรางให้ข้ากระโจน ลงมาเช่นนี้ ข้ายังไม่อยากมีภรรยานะ!"

"ข้า...ก็ไม่อยากออกเรือนเช่นกัน"

เนียสือเออร์หยุดโวยทันที หันหน้ามาช้าๆ แล้วเอ่ยถามอย่าง

ระแวดระวัง "ถึงจื่อ...ไม่สิ แม่ nang ซีเหมิน เมื่อครูเจ้าว่ากระไรนะ"

ซีเหมินถึงสติเลือนรางจนแทบสลบ แต่ก็ยังตอบคำถามอย่างอดทน

"พี่เนี่ยโปรดวางใจ...ข้าไม่นึกพึงใจท่านแม่สักนิด ข้าไม่ต้องการให้ท่านมาแต่งกับข้าหรอก เพราะข้าไม่เคยคิดอยากจะได้กับท่าน"

"ข้ามันไม่ดีตรงไหน" เนี่ยสือเออร์แย้ง "ถึงอย่างไรข้าก็น่าตาดี ร่างกายก็ครบสามสิบสอง เหตุใดเจ้าจึงไม่สนใจข้า กล้าตอบอย่างนั้นออกมาแน่ใจว่าจะไม่ออกเรือนกับข้า" ยามนี้อารมณ์ของเขาชักซุนแล้ว

"ถ้าเช่นนั้นท่าน...จะแต่งกับข้าแล้วรี"

"ไม่มีทาง!" เนี่ยสือเออร์ล้าคอตีบตันจนอยากจะอาเจียน ไม่แต่งก็ส่วนไม่แต่ง นางไม่อยากจะออกเรือนก็ดีแล้ว เพราะตอนนี้ เขาไม่ต้องการมีภรรยาเก็บไว้ที่บ้าน เขายังอยากเที่ยวเล่นตามใจ เพียงแต่พอนางปฏิเสธ เขาก็กลับไม่พอใจเสียอย่างนั้น

ขณะโวยวายอยู่นั้น ซีเหมินถึงก็หมดสติไป เนี่ยสือเออร์เดินเข้ามาอย่างเสียไม่ได้ จ้องหน้านางลักพาก็ตัดสินใจใช้แขนเสื้อเช็ดคราบเลือดบนใบหน้า

จากนั้นเขายังคงพิมพ์บางอย่างในลำคอ ก่อนที่ท้ายสุดจะทรุดตัวลง จ้องหน้าหญิงสาว

เนิ่นนาน...โดยไม่เลือนสลายตาหนี

4

ความเจ็บปวดที่ไหลซ่าย...ตั้งให้นางฟื้นคืนสติ

เจ็บเหลือเกิน...

ตั้งแต่เล็กจนโต นางไม่เคยเจ็บเสียดเข้าไปถึงหัวใจขนาดนี้มาก่อน

ซีเหมินถึงขบฟันแน่น หยัดกายลุกขึ้นด้วยแขนขวา

เหลียวมองรอบตัวก็เห็นโต๊ะเก้าอี้ที่ไม่คุ้นตา

นี่คงเป็นห้องพักโรงเตี๊ยมกระมัง

ใครบางคนพานางมาที่นี่ ซีเหมินถึงเดาออกว่าคนผู้นั้นคือใคร

ด้านในเตียงหนุนขึ้นเหมือนมีบางสิ่งซ่อนอยู่ใต้ผ้าห่ม เมื่อเลิกผ้าออกดู...

ซีเหมินถึงก็ได้แต่ขำ ทั้งที่ยังอ่อนระหอยโรยแรง

แม้จะไม่นำติดตัวไปด้วย แต่สื่อเออร์ก็ยังคงเก็บกล่องสารพัดนึก

เอาไว้ในที่ปลอดภัยที่สุด นางนอนด้านนอก กล่องสารพัดนึกนอนด้านใน

หากผู้ใดคิดจะขโมยกล่อง ก็คงต้องข้ามศพนางไปก่อนสินะ...สหายผู้นี้

ช่างใจดำเสียจริงๆ

เสียงพูดคุ้ยเบาๆ แ่วมาจากนอกห้อง ซีเหมินถึงเดินไปที่หน้าต่าง และแง้มหน้าต่างให้เปิดออกเล็กน้อย ทำให้ได้ยินเสียงชายคนหนึ่งดังแว่วมาเป็นระยะๆ

"สหายของเจ้าต้อมมาก ต่อให้กงวันชิวเค้นถามอย่างไร ก็ไม่ยอมปริปากว่าเจ้าอยู่ที่ใด"

"จริงหรือ ข้านึกอยู่แล้วว่ามองคนไม่ผิด" เนี่ยสือเอ๋อร์กเล่าอย่างอารมณ์ดี แต่ก็ยังไม่วายไวยวายตามประสา "ข้าไม่ยอมยกให้นางดีต่อข้าถึงเพียงนี้เลย ข้าคงปวดใจมากทีเดียว"

"ปวดใจเรื่องอะไร ปวดใจแทนนางนะรี"

ซีเหมินถึงดันหน้าต่างให้แง้มกว้างขึ้นอีกนิด จึงพบว่าชายสองคนกำลังนั่งหันหลังให้นางอยู่บนราวระเบียง ถือสุราในมือคนละกา กรอกสุราใส่ปากอีกโตๆ ติดต่อกัน หนึ่งในนั้นนางจำได้ทันทีว่าคือสือเอ๋อร์ ส่วนอีกคนดูละม้ายคล้ายมือกระบี่ในวัดร้าง

"ไม่...ไม่ใช่แน่นอน ข้าปวดใจสงสารตัวเองต่างหาก เกรงว่าจะผลอกทำสิ่งที่ไม่ควรทำ"

"เพราะนางเป็นสตรี ไม่ใช่บุรุษนะหรือ"

เนี่ยสือเอ๋อร์กเกือบจะถลันตัวลุกขึ้น จ้องหน้าสหายสนิทอย่างเอาเรื่อง "เหตุใดเจ้าจึงรู้ว่าถึงจื่อเป็นสตรี"

"เผอิญว่าข้า..."

"เผอิญเห็นมือ หรือว่าเห็นเท้า ตอบมาเดี๋ยวนี้ คนแซ่เพ็ง ไม่นึกเลยว่าเจ้าจะเป็นเดรัจฉานในคราบมนุษย์ ตอบมาให้ชัดเจนเดี๋ยวนี้!"

เฟิงเจี้ยนเหยาตอบเสียงเรียบ "เผอิญว่าข้าเดาออกนะ เห็นนางนอนหมดสติอยู่ในวัดแบบนั้น แต่เจ้ากลับลังเลไม่ยอมอุ้ม พอข้าจะช่วยอุ้ม เจ้ากลับทำหน้าจ้ำ ทำทางเจ้าแปลกๆ เช่นนี้ หากไม่ใช่เพราะนางเป็นสตรี เจ้าก็คงมีปัญหาแล้วละ"

"เฮอะ!" เนี่ยสือเอ๋อร์เอียงกาเทสุราเข้าปากอย่างสบายอารมณ์ "หากนางเป็นบุรุษก็ดีนะสิ เป็นสตรีนี้ะวุ่นวายจะแย่"

"พูดจากใจแนรี"

"อะ...อะไรของเจ้า"

หลังจากนั่งงันไปอึดใจ ทั้งสองก็เริ่มกรอกสุราเข้าปากอย่างเอาเป็นเอาตาย เหมือนกำลังทำตัวลว่าใครคอแข็งกว่ากัน

"เมื่อคืน สะใภ้จ้าวที่คนแข่งงั้นนั่นพูดถึง คือภรรยาพี่จ้าวหรือ"

"ใช่"

"มีภรรยาแบบนี้ อย่ามีดีกว่า"

"ลูกก็มีแล้ว ทำอย่างไรได้เล่า หากเจ้าว่างก็ไปเยี่ยมพี่จ้าวหน่อย แคไปแวะหากก็พอละ อย่าไปรบกวณชีวิตเขาเลย"

ภายในห้องพัก ซีเหมินถึงยิ้มน้อยๆ ไปกับคำพูดนั้น แต่สักพักก็กลับเจ็บแปลบที่หัวใจขึ้นมาอีก สีหน้าจึงซีดเซียวไร้สีเลือดลงอีกครา

"เป็นนักฆ่า ก็ต้องมีท่าทีอย่างนักฆ่า ถึงจะรู้สึกว่าตัวเองไม่คู่ควรกับหญิงสาวสูงศักดิ์ ก็ไม่ควรหาภรรยาแบบสุมสี่สุมห้า ในเมื่อต้องอยู่ด้วยกันไปตลอดชีวิต"

"ไม่ดีตรงไหนเล่า" เนี่ยสือเอ๋อร์กล่าวเรียบๆ "ข้าว่าเขาออกจะชินกับการถูกสะใภ้จ้าวบงการ หน้าข้าตอนนี้ยังมีลูกแล้วด้วย ชีวิตมีความสุข"

จะตาย" ฉบับปล้นน้ำเสียงก็เปลี่ยนเป็นขบขัน "ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นคนช่างดี ทั้งยังเย็นชาไม่ชอบยุ่งกับใคร คงหาภรรยาไม่ได้แน่ๆ ต่อไปเมื่อเจ้า แก่ตัวอายุเจ็ดแปดสิบ สกุลเนี่ยแห่งหนานจึงอาจรับอุปการะเจ้าก็ได้นะ เห็นหรือไม่แล้วว่าข้ามีน้ำใจเพียงใด" เนี่ยสือเออร์เอามือโอบไหล่สหาย มือกระบี่หน้านิ่งยอมให้โอบแต่โดยดี

ท้องฟ้าวันนี้ปลอดดวงจันทร์ สองคนดื่มสุร่าอย่างอิมหนา เงยหน้า กรอกสุราเข้าปากพร้อมกันอย่างมีความสุข ชีเหมินถึงมองภาพนั้น อย่างนึกอิจฉานิดๆ

"พี่จ้าวก็แค่อยากใช้ชีวิตสงบๆ จะได้ภรรยาแบบไหนนั้นคง ไม่คิดมาก เนี่ยสือเออร์ วันข้างหน้าหากเจ้าคิดจะแต่งงาน ต้องหาสตรี ที่จะเดินเคียงข้างกันได้นะ"

"โอ้เอ๊ย เจ้าจะพูดเรื่องนี้ด้วยเหตุใดกัน แค่ได้ยินคำว่าสตรี ข้าก็กลัว แล้ว"

"เจ้าคงขวัญเสียมากสินะ" เฟิงเจี้ยนเหยาพูดอย่างมีเลศนัย ก่อน เสริมว่า "เช่นนั้นข้าเปลี่ยนเรื่องก็ได้ จำได้หรือไม่ ข้าเคยบอกเจ้าว่า เห็นภาพเหมือนของเจ้า แต่เจ้ากลับบอกว่านั้นคือภาพบิดาของเจ้า ในวัยหนุ่ม"

"เรื่องตั้งหลายปี ยังจำได้อยู่หรือ" เนี่ยสือเออร์กล่าวล้อๆ แต่สีหน้า จริงจัง "เจ้ามีข้อเสียสำคัญคือไม่ชอบพูดเล่น แต่ข้าจะยินดีมาก หากตอนนี้ เจ้ากำลังล้อข้าเล่นเท่านั้น"

"เจ้ากับบิดาเจ้าสมัยหนุ่มๆ หน้าตาเหมือนกันเพียงสามส่วน"

"เป็นบุญของข้าแล้วละ บิดาข้าหน้าตาร้ายกาจเกินไป หากข้า

หน้าตาเหมือนบิดามากกว่านี้ ต่อให้สวมหน้ากากหนึ่งคนสักสิบชั้น สตรีดี ๆ ก็คงวังหนีหมด"

"ข้าเคยเจอชายหนุ่มคนหนึ่ง อายุราวสิบเจ็ดสิบแปด แต่กลับหน้าตาเหมือนบิดาเจ้ารากับกะ ไม่สิ หากไม่รู้ว่าคุณในรูปคือบิดาเจ้า ข้าก็จะเข้าใจว่าคุณในภาพเขียนนั่นคือเจ้าเด็กล่ะ"

แม้เพ่งเจียนเหยาจะพูดอ้อม ๆ แต่เนี่ยสือเอ๋อริกก็เข้าใจความหมาย ความหมายที่แปลตรง ๆ ได้ว่าเด็กอายุสิบเจ็ดสิบแปดคนดังกล่าว อาจเป็นบุตรนอกสมรสของบิดา

บุตรนอกสมรส...เป็นไปได้ด้วยหรือ ท่านพ่อผู้เย็นชาไร้หัวใจ แม้จะเจ้าชู้เป็นที่หนึ่ง แต่ก็ไม่เคยยินยอมให้สตรีที่มีไภรภรรยาที่ตบแต่งให้กำเนิดบุตรของตน ต่อให้สตรีนางใดคิดจะลักลอบมีบุตรกับท่านพ่อ ท่านพ่อก็ไม่เคยยอมให้พวกนางได้มีลูกสมใจปรารถนา...

สิบเจ็ดสิบแปดหรือ แสดงว่าเด็กคนนี้นูนราวคราวเดียวกับหยวนเฉียว น้องชายคนสุดท้ายของพ่อดีสินะ...

เป็นไปได้หรือไม่ว่าจะเป็นแฝดของหยวนเฉียว

หรือมีใครตั้งใจแปลงโฉมให้เหมือนท่านพ่อ

ท่านพ่อตายจากไปนานแล้ว คงไม่มีใครประดิษฐ์หน้ากากราวกับคนที่มีแบบเนี่ยนขนาดนั้นได้หรอก แน่นนอนยกเว้นข้า เพราะข้าเป็นอัจฉริยะ!

ความเป็นไปได้ต่างๆ ผุดขึ้นในสมอง แต่กลับไม่มีทางไหนเข้าเค้า ในวันที่เขาได้เห็นหยวนเฉียวอยู่กับพี่แปดเป็นครั้งแรก เขาก็รู้สึกได้ว่าหยวนเฉียวไม่ค่อยเหมือน...ยามนั่นเอง ความคิดประหลาดอย่างหนึ่ง แล่นขึ้นในสมองของเขา เนี่ยสือเอ๋อริกถึงกับชนลูกชู้

"ใครนะ!"

เนี่ยสือเออร์ได้สติเพราะเสียงร้องของเพ็งเจี้ยนเหยา ก่อนจะเห็นอีกฝ่ายขว้างกาสุราไปทางห้องพัก เขาจึงร้องขึ้น "ยังจะมีใครได้เล่า" ตอนที่เขามองไปตามทิศทางของกา ก็พบว่าซีเหมินถึงกำลังแอบฟังอยู่ จึงพุ่งตัวเข้าไปคว่ำกาสุราไว้ได้อย่างหวุดหวิด แต่พอหันกลับมาอีกครั้ง ทางเดินก็ว่างเปล่าเสียแล้ว

"เจ้าบ้านี่ขว้างกาแบบนี้ไม่กลัวคนอื่นหัวแตกตายหรือไร" แม้จะบ่นอุบ แต่เนี่ยสือเออร์ก็เข้าใจเจตนาของสหายเป็นอย่างดี

เนี่ยสือเออร์มองดวงตาอันอดโรยของหญิงสาวอย่างแก้ัง

"เจ้าเป็นอะไรหรือไม่"

ดวงตาคนเรา เอาไว้ใช้มองก็พอแล้ว นี่คิดจะยั่ววนข้าด้วยหน้าตาสวยๆ ของเจ้าหรือไรนะ ฮี!

"เจ็บมาก"

"เจ็บมากเลยหรือ" เนี่ยสือเออร์ขมวดคิ้ว "ก็จริงนะ เจ้าเป็นสตรี... ข้าเองก็ไม่มีयरังปวดเสียด้วย ดื่มน้ำสักหน่อยสิ อ้อ เจ้าดื่มสุราได้หรือไม่"

"ตอนอายุสิบห้า พี่ชายใหญ่เคยสอนให้ข้าจิบสุรา"

"เจ้าพูดถึงพี่ชายคนโตบ่อยจริงๆ นะ" ในบรรดาพี่น้องสกุลซีเหมิน 'พี่ชายใหญ่' เป็นบุคคลที่นางเอยถึงเสมอในจดหมาย

ดูท่านางคงจะสนิทกับพี่ชายคนโตมากสินะ

เนี่ยสือเออร์รู้สึกขัดใจ ความคิดหนึ่งวูบขึ้นในสมอง จำได้นางเคยบอกว่า... หากสตรีจะปลอมตัวเป็นบุรุษ ต้องมีผู้สมรู้ร่วมคิดจึงจะสำเร็จ

เนี่ยสือเอ๋อร์จ้องหน้าหญิงสาวแล้วว่า "พี่ชายใหญ่เป็นผู้สมรู้ร่วมคิดสินะ"

แวบแรกซีเหมินถึงงุนงงในคำถาม แต่พักหนึ่งนางก็เข้าใจจึงพยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม

"เขา...เขารู้ว่าเจ้าเป็นสตรี?" เนี่ยสือเอ๋อร์เอามือกุมศีรษะแล้วเดินวนไปวนมา "ไม่สิ...ข้าจำได้ว่าครอบครัวเจ้า พี่น้องทุกคนต่างเป็นบุตรบุญธรรม นั่นหมายความว่าพวกเจ้าไม่เกี่ยวข้องกันทางสายเลือด..." เนี่ยสือเอ๋อร์ใจหายวูบ "หรือพี่ชายใหญ่ของเจ้าจะคิดไม่ซื่อ"

ซีเหมินถึงเก็บกาสุราขึ้นมาจากพื้นหมายจะดื่ม แต่ถูกเนี่ยสือเอ๋อร์แย่งเอาไว้

หญิงสาวพูดขึ้นอย่างแปลกใจ "เมื่อครูจะให้ข้าดื่มสุราเพื่อลดอาการปวดมิใช่รี"

"เออ จริงด้วย...แต่ตอนนี้ไม่มีสุราแล้ว เจ้าดื่มกาของข้าก็แล้วกัน" เขาพูดพลางยื่นกาให้อีกฝ่าย

เห็นๆ กันอยู่ว่ากาทั้งสองใบต่างมีสุราหลงเหลือ เหตุใดจึงต้องยัดเยียดกาของตัวเองให้ด้วย

ซีเหมินถึงรู้สึกงุนงงแต่ไม่แสดงอาการ ปล่อยให้เขาจัดการตามอำเภอใจ ก่อนจะเงยหน้าดื่มสุราไปหนึ่งอีก

สุรานำความร้อนจากgrimฝีปากสู่กระเพาะ ความหนาวเยือกถูกแทนที่ด้วยความอบอุ่น เมื่อวางกาลง นางก็เห็นเนี่ยสือเอ๋อร์มองมาด้วยสายตาชอบกล

"จริงๆ ด้วย..."

"จริงๆ อะไรหรือ" นางเอ๋ยถาม

เนี่ยสือเออร์ได้สติก็รอกสุราเข้าปากแล้วว่า "แม้จะไม่พูด แต่นิสัยของคนย่อมเปิดเผยให้เห็นผ่านกิริยาท่าทาง ตอนที่เจ้ากับข้าเขียนจดหมายคุยกัน ข้าเคยเดาถูกว่าเจ้าเป็นคนกว้างง่าย แต่ก็มีมุมที่ตื้อด้านอยู่บ้าง"

"เช่นนั้นรี" ซีเหมินถึงยิ้มอย่างนឹกสนุก "ข้ายังไม่รู้ตัวเลยว่าเป็นคนแบบนั้น"

จะยิ้มให้ข้าทำไมกัน ภายใต้แสงจันทร์ยามนี้ ใบหน้าของนางช่างมีอานุภาพทำลายล้าง เอ๊ะ วันนี้ไม่มีแสงจันทร์นี่นา

เนี่ยสือเออร์ก็ตรองอยู่ในใจ ก็เห็นกันอยู่ว่าไม่มีแสงจันทร์ เหตุใดใบหน้านางจึงทอแสงได้แล้ว

ซีเหมินถึงดื่มสุราอีกหนึ่งอีกด้วยท่วงท่าสง่างาม เนี่ยสือเออร์รู้สึกว่ามันเองช่างโง่งม เหตุใดจึงมองไม่ออกว่านางเป็นสตรีนะ

หากเมื่อก่อนเขาได้เห็นนางดื่มสุราด้วยอาการเช่นนี้ คงจะคิดว่าซีเหมินถึงไม่สมชายชาติศรี แต่ก็คงชื่นชมในความเรียบร้อยแต่สง่างามอยู่ดี เขาเคยนึกภาพว่าหากวันหนึ่งได้ดวลสุรากับถึงจื้อน่องรัก น้องชายคนนี้คงจะละเอียดฉิบที่ละอีกเป็นแน่ และแม้จะดื่มได้เพียงซ้าๆ แต่ก็คงจะสามารถดวลสุราจนหมดกาได้... มาบัดนี้ เมื่อทราบที่นางเป็นสตรี เขาก็กลับรู้สึกว่าการที่นางเวลาดื่มสุรานั้นช่าง...

เนี่ยสือเออร์ก็รอกสุราเข้าปากอีกใหญ่ สังเกตเห็นด้วยหางตาว่าริมฝีปากนางมีหยดสุราเกาะ กาสุราในมือนางเป็นของเขา เพราะเขาไม่มีวันยอมให้นางดื่มสุราต่อจากเพิงเจี้ยนเหยาแน่ๆ...

ฮ่าๆ...ฮือๆ...ในโลกนี้ คงไม่มีใครประเดี้ยวหัวเราะประเดี้ยวร้องไห้

อย่างช้าแล้วกระมัง

"พีเนี่ย ช้ายังไม่ได้ขอบคุณท่านเลย"

"ขอบคุณช้า?"

"ท่านเป็นคนอุ้มข้ามาที่นี้มิใช่หรือ" ซีเหมินถึงยิ้ม "หากเรายังอยู่กัน
ในวัดร้าง ข้าคงทั้งเจ็บทั้งหนาวจนอยากจะตายเสียให้รู้แล้วรู้รอด"

เนียสือเอ๋อร์เจียบไปอึดใจหนึ่ง ก่อนจะเกาหัวแล้วตอบเสียงเบา
"บาดแผลนี้คงทั้งแผลเป็น ดูไม่สวยสักเท่าไร"

"ไม่เป็นไรหรอก ถึงอย่างไรก็ไม่มีผู้ใดเห็นอยู่แล้ว"

แค่ถอดเสื้อผ้าก็เห็นแล้วไหมเล่า!

"เจ้าถูกแทงเพราะช้าแท้ๆ ช้า...เอ่อ..."

"ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก เราเป็นสหายกันนี่นา" เมื่อเห็นชายหนุ่ม
ถลึงตาใส่ นางก็ได้แต่แก้เก้อ "จริงสินะ ช้าเป็นสตรี จะเป็นสหายกับเจ้า
ได้อย่างไร ถ้าเช่นนั้นเป็นพี่น้องก็ได้"

"เจ้ามีพี่บุญธรรมมากมาย คงไม่ต้องเพิ่มช้าอีกคนหรอกกระมัง"
เนียสือเอ๋อร์เสียงขึ้น

"ข้ารู้ว่าท่านนี้รักเกียจ แต่ขอท่านอย่าใส่ใจว่าช้าเป็นชายหรือหญิง
เลยนะ พีเนี่ย ตั้งแต่เล็กข้าก็แต่งตัวเป็นชายมาตลอด และไม่เคย
เดือดร้อนว่าตัวเองเป็นชายหรือหญิง ข้าว่าแบบนี้ก็ดีอยู่แล้ว อย่ามัวทำตัว
เก๋กั๊ว ไม่สมกับเป็นเนียสือเอ๋อร์อยู่เลย"

เก๋กั๊วริ ช้าเนี่ยนะเก๋กั๊ว ในสายตานาง ช้าเป็นคนแบบนั้นแหละหรือ
ยามนี้เขาชักอยากกัดผ้าเช็ดหน้าแก้เครียดแล้วสิ แต่ต่อหน้านาง
เขาก็จำต้องวางท่าต่อไป

"เจ้าคงเป็นชายไปตลอดกาลไม่ได้หรอก อย่างน้อยๆ ก็ต้องออกเรือนซะหรือไม่วะ" เนี่ยสื่อเออร์อยากรู้ อยากเห็นเรื่องนี้จึงพยายามเอ่ยถามนางอ้อมๆ

หญิงสาวแยมยิ้ม "ก็อาจจะนะ หากวันใดพี่ใหญ่หาสามีให้ ข้าก็คงต้องแต่ง"

พี่ใหญ่! พี่ใหญ่อีกแล้ว นี่หากอีกฝ่ายเอ่ยปากนางก็จะยอมกลับบ้านไปแต่งงาน ปล่อยชีวิตตามยถากรรมโดยไม่ขัดขืนหรือนี้ ให้ตายเถอะ!

"พี่เนี่ย สุดท้ายงวันชิวยอมรามือได้อย่างไรกัน"

"อ้อ ที่จริงข้าก็อยากจะได้มีมือกำราบมันให้รักเลือดตายหรอกนะ แต่ข้าเป็นคนมีเมตตา ทำใจฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไม่ลง จึงยอมล้มเลิกแต่โดยดีเสียแต่พี่เพ็ง...เพื่อนตายของข้าคนนั้นนะ...พลั้งมือจัดหนักไปหน่อย ข้าว่างวันชิวคงเลิกราวี่เราไปอีกพักใหญ่"

"พี่เนี่ย แท้จริงแล้ว ท่านคงฆ่าคนได้โดยไม่กะพริบตาสินะ"

ท่ามกลางความมืด ทุกสิ่งพลันเงียบงัน

และแล้ว เนี่ยสื่อเออร์ก็ทำลายบรรยากาศแปลกประหลาดรอบตัว ด้วยการร้องไวยววาย

"ถึงจื่อ เจ้าจะมองข้าในแง่ร้ายเกินไปแล้ว เป็นเพราะข้าไม่ยอมรับผิดชอบเจ้า เจ้าจึงคิดทำลายชื่อเสียงข้าใช่หรือไม่วะ"

"ท่านเป็นคนพูดในจดหมายเองนะ"

"จดหมาย?" เนี่ยสื่อเออร์เบิกตากว้าง "ข้าเคยเขียนอะไรแบบนี้ด้วยรี"

หญิงสาวตอบทันควัน "เคยสิ"

บ้านะ ข้าเขียนอะไรลงไปจะจำไม่ได้เชียวนะหรือ ถึงข้าจะชอบยกหาง

ตัวเอง จนแม้แต่ตัวเองยังทิ้งในความสามารถนี้ ปกติข้ามีแต่จะสรรเสริญ
ว่าตนนั้นเลิศเลอ คงไม่พูดถึงเรื่องฆ่าคนหรอก

เนี่ยสือเอ๋อร์ยากจะแก้ต่าง แต่เมื่อเห็นรอยยิ้มของนางได้แสงรำไร
ยามราตรี ก็ได้แต่กลืนคำพูดลงท้องไป

"พี่เนี่ย แม้บาดแผลข้าจะยังเจ็บ แต่ก็คงไม่น่ากังวล พຽ່ນนี้เราคง
แยกกันได้แล้วละ"

ชายหนุ่มจึงหันไปทันที

"แต่ว่า..."

"ถึงอย่างไรข้าก็ต้องกลับเหล่าซุนฟา" ซี้เหมินถึงเอ่ยเรียบๆ "แล้ว
อีกอย่าง ท่านเองก็คงไม่คิดจะอยู่กับสตรีสองต่อสองไปตลอดหรอก
กระมัง"

เนี่ยสือเอ๋อร์อ้าปากจะพูด แต่ไม่รู้ควรพูดว่าอะไร เขาอยากจะ
เกาะติดอยู่กับซี้เหมินถึงต่อไป แต่นางก็เป็นสตรี...

"วันข้างหน้าหากท่านมีเวลาว่าง ก็ส่งจดหมายมาแจ้งสารทุกข์สุกดิบ
ที่เหล่าซุนฟาบ้าง และหากท่านตกทุกข์ได้ยาก ถ้ามีอะไรที่ข้าสามารถ
ช่วยได้ก็ขอให้บอก"

พูดได้ดี อารมณ์เรียบนิ่งเหมือนไม่รู้สึกละเลย ทำอย่างกับว่าเขา
เป็นเพียงคนที่ผ่านเข้ามา แล้วก็ผ่านออกไป เมื่อถึงเวลาแยกจากก็แค่
กำชับว่าให้รักษาตัวดีๆ อย่างนั้นล่ะ

รสชาติขมเผื่อนเริ่มก่อตัวอีกครั้งในใจเขาแล้ว แต่เขาก็คงหมดสิทธิ์
ที่จะพูดว่า 'ข้าจะเกาะเจ้าอย่างนี้ไปเรื่อยๆ' สិនะ

หากมันพูดออกไป ชีวิตเขาคงจบสิ้น ต้องกระเด็นกรรยาไปตาม

ที่ต่างๆ ตลอดชีวิต...อีกอย่าง นางก็ไม่ได้มีใจให้เขาสักหน่อย เนี่ยสื่อเออร์รู้สึกหงุดหงิดและอารมณ์แปรปรวนขึ้นมาอีกรอบ

"ได้! ได้สิ! เขายิ้มรื่นเริง "เช่นนั้นก็แยกกันพรุ่งนี้ เอาไว้วันไหนหากข้าถูกแม่สื่อสกุลลงลักพาตัวไปอีก ข้าจะเขียนไปหาเจ้าแน่นอน" นัยของคำพูดนี้ คือเขาวางนางไว้ในตำแหน่ง 'สหาย' เท่านั้น

ซีเหมินถึงเข้าใจดี จึงตอบยิ้มๆ "ดีแล้ว ข้าจะรีบตอบจดหมายท่านทันที ท่านจะได้ไม่รู้สึกเบื่อ"

นางรู้กระทั่งว่าเขาเขียนจดหมายหานางเพื่อแก้เบื่อแก้เหงาหรือไม่ เนี่ยสื่อเออร์ก็เคยถามแล้วว่านางรู้เพราะวิเคราะห์จากข้อความในจดหมายหรือไม่

"ถึงจื่อ...ชื่อนี้แปลกดีนะ ใครเป็นคนตั้งให้เจ้ากัน"

"พี่ชายใหญ่"

พี่ใหญ่อีกแล้ว ฮี!

"เดิมทีพี่ใหญ่อยากให้ข้าใช้ชีวิตใหม่..." เมื่อเห็นว่าเนี่ยสื่อเออร์แอบเหลือบมองหน้าอกแบนราบ ซีเหมินถึงก็ไม่ได้ใส่ใจ กล่าวต่อไปว่า "แต่ตอนนั้นพี่ใหญ่ไม่รู้ว่าข้าเป็นหญิง ต่อมาเมื่อรู้แล้ว ก็เลยเปลี่ยนชื่อเป็น 'ถึง' แล้วเอา 'ถึงจื่อ' มาใช้เป็นชื่อรอง"

"เขาช่างเป็นคนสำคัญสำหรับชีวิตเจ้าเหลือเกินนะ" เนี่ยสื่อเออร์น้ำเสียงแปลกๆ ไป สงสัยเพราะอากาศหนาว คงต้องดื่มสุราอีกหลายๆ อีก

"แน่นอนสิ หากไม่ใช่เพราะพี่ใหญ่ ก็คงไม่มีซีเหมินถึงในวันนี้"

"เช่นนั้นหรือ" เนี่ยสื่อเออร์ยื่นพียงำแพง เหยยหน้ากรอกสุราเข้าปาก

"พี่เนี่ย" หญิงสาวเลิกคิ้ว ชูกาสุรา "ไม่ว่าถึงจื่อจะเป็นหญิงหรือชาย

คำคืนนี้ ถึงจื๊อก็คือเป็นสหายน้อยของท่านอยู่ดี เป็น...เพื่อนตายของท่าน ไม่ต่างจากพี่จ้าว และพี่เพ็ง เช่นนี้ได้หรือไม่"

เนี่ยสือเอ๋อร์หันหน้ามามองนางตรงๆ ก่อนจะยกกาสุราขึ้นริมฝีปาก เหยียดยิ้ม

"ตั้งแต่เจ้าตอบจดหมายข้า ข้าก็ถือว่าเจ้าเป็นสหายแล้วละ และเมื่อเจ้ารับกระบี่แทนข้า ข้าก็ยกฐานะให้เจ้าเป็นเพื่อนตาย นับจากนี้ไปไม่ว่าจะสุดหล้าฟ้าเขียว หากเจ้าตกทุกข์ได้ยาก ขอเพียงข้าได้ข่าว มันต้องบุกน้ำลุยไฟ ข้าก็จะไปช่วยเจ้าแน่นอน!"

ซีเหมินถึงระบายยิ้มกว้าง

เนี่ยสือเอ๋อร์รู้สึกว่าเป็นหน้าสว่างวาบ ได้ยินเสียงกาสุรากระทบกัน กว้านยั้นตาจะหยาดพรำ นางก็ยกกาขึ้นชดจนหมดแล้ว

น้ำสืออัปพันไหลออกจากริมฝีปากนางเหมือนน้ำพุผุดพราย แม้จะกรอกสุราด้วยท่าทางง่ายๆ แต่กลับดูสง่า หากนางเป็นบุรุษ นางคงเป็นสหายที่เขาชอบคบหามากที่สุด

เสียดาย ที่นางเป็นสตรี...

"พี่เนี่ย ท่านว่ามิตรภาพระหว่างเราเปรียบได้กับอะไร ระหว่างพี่จ้าวกับท่าน คงเหมือนตะเกียงน้ำมันในร้านขายหมูดวงนั้น แม้ในสายตาคณอื่นอาจดูจืดจาง แต่เปลวไฟนั้นจะดับลงหรือไม่ ท่านทั้งสองย่อมรู้แก่ใจ ท่านเคยบอกว่าเขาเป็นสหายที่รู้จักเมื่อครั้งท่องยุทธภพ เขาคงรู้ดีอยู่แล้วว่าหากกระชิบกระชาบกับสะไภ้จ้าวว่าจะหักหลังท่านในระยะเผาขนถึงเพียงนั้น ท่านจะต้องได้ยิน และหากเขายืนกรานไม่โอนอ่อนตามภรรยา ก็ไม่ว่าสะไภ้จ้าวจะคิดแผนอื่น จนท่านต้องลำบากกว่าเดิมหรือไม่"

สู่ปล่อยให้ท่านหนีไปอย่างที่เป็นอยู่อาจจะดีกว่า"

สายลมโชยมาอ่อนๆ อุณหภูมิร่างกายทั้งสองเพิ่มสูงเพราะฤทธิ์สุรา เนียสือเออร์ไม่ตอบคำ เพียงจิบสุราต่อไปเรื่อยๆ

ซีเหมินถึงแยมยืมพลางกล่าวต่อ "ส่วนพี่เฟิง ข้าเดาว่าเขาปรากฏตัวในวัดร้างด้วยความบังเอิญ ในเมื่อท่านไม่ได้ขอให้ช่วย เขาก็คงคิดว่าท่านไม่ต้องการความช่วยเหลือจึงไม่ได้ออกตามหา เขาก็คงเหมือนกระบี่พกของเขา หากรู้ว่าท่านตกอยู่ในอันตราย ย่อมไม่อาจอยู่นิ่งในฝัก เขาไม่รู้แม้กระทั่งว่ากวันฉิวเป็นคนเช่นไร แต่เมื่อได้ยินชื่อท่านก็กลับชักกระบี่ออกมาทันที พี่เนี่ย ท่านช่างมีมิตรแท้มากมาย"

"เจ้าช่างวิเคราะห์เก่งเหลือเกิน หรือว่า...ข้าเคยบอกเจ้าในจดหมายเช่นกัน"

"ท่านเคยเขียนในจดหมายจริงๆ"

"ข้านี้เขียนอะไรเยอะเหลือเกิน เหตุใดถึงจำไม่ได้เลยสักนิด..." เนียสือเออร์ยิ้ม ใบหน้าขาวผ่องหล่อเหลาฉายแววจริงจัง เขามองตรงมายังซีเหมินถึง ก่อนจะพูดชัดถ้อยชัดคำว่า "ถึงจื่อ หากเจ้าเป็นชาย เจ้าคงเป็นสหายสนิทที่สุดของข้า และเรื่องวุ่นวายทั้งหมดนี้ ข้าก็เป็นคนดึงเจ้าเข้ามาเกี่ยวข้องทั้งสิ้น"

"น่าเสียดาย..."

"นั่นสิ เสียดาย" คำพูดนี้ออกจะไม่ตรงกับใจ เขาอยากให้นางเป็นชาย แต่หากนางกลับไปเป็นชาย เขาก็คงไม่ชอบใจเช่นกัน

ซีเหมินถึงคลี่ยิ้ม ท่าทางสบายอารมณ์

"...ถึงจื่อ จากกันวันนี้ เราต่างคนคงมีชีวิตของตัวเอง พบกันคราวหน้า"

คงต้องอาศัยวาสนาชักพาแล้วล่ะ"

"นั่นสิ"

"ข้ายังจำได้ ในห้องส้วมบ้านสกุลกง ข้าเคยผายลมใส่หน้าเจ้า"

"เอื่อ..."

"เวลานั้นข้าไม่รู้ที่เจ้าเป็นสตรี"

"ข้าเข้าใจ"

"ขอโปรดลืมเรื่องนี้เสีย ได้หรือไม่"

"ได้สิ"

"แต่ว่า...ก่อนที่เจ้าจะลืม ข้ามีเรื่องหนึ่งอยากรบกวณ"

"พี่เนี่ยว่ามาได้เลย"

"ตอนนี้ข้ามวนท้องหนักมาก คงกลับไปหยิบกระดาศไม่ทัน รบกวณ
หยิบให้ที ข้า...ต้องรีบไปปลดทุกข์แล้วล่ะ"

จากนั้นเนี่ยสื่อเออร์ก็วิ่งเอามือกุมท้องเข้าไปหลบในมุมมืด

"..."

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625413.html>